

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÖZGÜRLÜK YA DA İNTİKAM, HANGİSİ KAZANACAK?

'En yeni edebi yıldızımız.'

IRISH INDEPENDENT

GENESIS

'Bu fütüristik bilim-kurgu, Margaret Atwood'u yansıyor
ve henüz 16 yaşındaki bir öğrenci tarafından yazıldı.
Bu genç, parlak yazardan büyük şeyler bekleyin.'

IMAGE

3.
BAŞKI

GENC
T
TIMAS

EILÍS BARRETT

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GENÇ TİMAŞ
Bilim Kurgu-Fantastik | 6

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir
Editör | Merve Okçu
Çeviri | Edip Sönmez
Kapak Tasarım | Graham Thew
Kapak Uygulama | Erdi Demir
İç Tasarım | Tamer Turp

3. Baskı | Haziran 2020
Raf | 12+ Fantastik Bilim Kurgu

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-2794-1

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No |** 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt | Altın Kitaplar Yayınevi Matbaası
Adres | Göztepe Mh. Kazım Karabekir Cad. No:32
Mahmutbey - Bağcılar/ İstanbul
Tel | (0212) 446 38 88 / **Sertifika No |** 44011

© Eilfs Barrett, 2017

© 2017 "Genç" orijinal adıyla Gill Books tarafından yayımlanan bu eserin
Türkçe hakları Kalem Ajans aracılığıyla anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve
Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir.

İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

GENESIS

Eilís Barrett

● gencimas.com ●

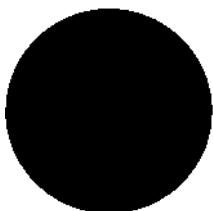
Eilís Barrett

Eilís Barrett on sekiz yaşında ve İrlanda'nın batı sahillerindeki Galway'de annesi, üç kardeşi ve köpeği Rosie ile yaşıyor. Edebi olan her şeye tutkun olan Eilís özellikle aksiyon, macera ve gerçek aşk üzerine yazıyor. Yeni bir hikâye üzerinde çalışmadığı veya Jane Austen okumadığı zamanlar piyano çalıyor. Eilís, henüz on beş yaşındayken İrlandalı yayıncısı Gill Books ile iki kitap anlaşması imzaladı. *Irish Tatler* tarafından "Geleceği İnşa Eden" isimler arasında gösterildi. Ayrıca *The Irish Times*'ın 2017'de takip edilmesi gereken elli kişi listesinde yer aldı. Büyük beğeni toplayan ilk romanı *Oasis*'in ardından devam romanı *Genesis*'i kaleme aldı.

www.eilisbarrett.com

Fırtınada dinginlik olan Andrew'a...

BİRİNCİ BÖLÜM

CEHENNEM

1

Altı ay oldu. Burası dışında bir yer görmeyeli altı ay...

Altı ay önce Selyan şehrindeydim, bir zamanlar sevdiğim çocuk Aaron'ı itmiştim. Parmaklarım cebimdeki silahımı arıyor, aklımdan bile geçiremeyeceğim şeyi yapmaya yelteniyordu.

Bundan bir gece önce, gece yarısı uyanıktım. Yalın ayaktım ve üşüyordum ama hâlâ insan gibiydim. Kole'a yaklaşırken, parmaklarım onun saçlarındayken, nabzım şakaklarımda atarken, tüm şiddetle insan olduğumun farkındaydım.

Fakat o zamanı bugünden ayıran süreçte, insanlık giderek daha az somut gelmeye başladı. Hücremin taş duvarlarına iyice yaslanarak, ayaklarımdaki şişlikleri ve bedenimdeki morarmaları, uyuşmaları yok saymaya çalışıyordum. Bu boğucu yerde, kendimi hâlâ nefes alabildiğim bir zamana döndürmeye çalıştım. Soğuk, ölümün ağır ve sabit bir tıkırtısı gibi hissettirmezken... Ve uyanık olmak demek, hücremin duvarlarının ardında inleyenlerin seslerine algımı kapatmak demek değilken... İnsanlığımı; ciğerlerimdeki nefesimi, damarlarımdaki kanı hissedebiliyorken... İnce ama sağlam bir ipe tutunur gibi...

Zira dehşet eskiden; bir bıçak gibi, bir tabanca gibi ve kan içinde kalmış parmaklarla hayata tutunmak gibi hissettiriyordu. Şimdi ise varlığın ta kendisi gibi hissettirmekteydi.

2

Onu vurduktan sonra, ellerim beklediğim kadar titremiyordu. Gözlerimi indirip ellerime baktım; ellerimde kan vardı. Bu ise bana anlamsız geldi; çünkü o kadar da yakınında değildim. Bunu hatırlıyordum. Ama işte tam önümde, ayaklarımın dibindeydi ve kan, botlarıma, parmaklarıma, silahıma bulaşmıştı. Ellerim ise öyle titriyordu ki, silah elimden yere, onun yanına düştü. Ama bu yetmezdi. Çok daha fena olmalıydı. Yırtılıp dağılacak kadar çok titriyor olmam gerekirdi. Çünkü içimde böyle hissediyordum. Sanki yırtılıp sökülüyormuşum gibi...

Gözlerimi sımsıkı yumdum, ellerimi sıkıp yumruk haline getirdim ve yere kayarak onun yanına oturdum. Gözlerimi yeterince sıkı kapatırsam tüm bunların bir rüya olduğu ortaya çıkar ve Selyan şehrinde uzaklarda bir yerde, zemini kan içinde olmayan bir yerde uyanırım, diye hayal ettim.

"Quincy?" diye sordu çekingen bir ses. Gözlerimi aniden açtım.

Işık şimdi daha farklı ve kısıktı. Önümüzde yüzde tuhaf gölgeler oluşturunuyordu. Ama bu, görür görmez onu tanımama engel olmadı.

"Kole." Ellerimden tutup beni kaldırdı ve onun üzerine yığıldım. Boğulmak üzere olan ve yüzeye yeni çıkmış biri gibi nefes alıyordum.

"Sorun yok," diye fısıldadı. Dünyadaki her şeyden daha sıcaktı. Yüzümü kendi yüzüne doğru çevirdi. Kendimi çekip etrafa baktım. Burayı biliyordum. Daha önce görmüştüm. Birkaç adım ilerimizde açık olan kapıdan gelen ışıkla aydınlanan, dar koridor... Yalın ayak-tım, üşüyordum ve panik halindeydim. O ise tam ihtiyacım olduğu anda gelmişti; çünkü o hep böyle yapardı.

Olması gerektiği gibi hissettiriyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi. Tek sorun, daha önce de böyle hissetmiştim. Buraya daha önce gelmişim. Her şey çözülmenden önce, yine bu salonda, onunlaydım.

“Quincy, sakin ol,” diye yatıştırdı beni ve kendine doğru çekti. Kollarımı boynuna doladı. “Paniğe kapıldığını fark ediyorum.”

Soğuk ve mavi gözlerini bana diktiğini görünce, vereceğim cevap boğazıma takılıp kaldı.

“Aaron?” Bu kelimeyi geri yutmak istedim. Aklımı yitiriyordum. Bunlar gerçek olamazdı. Deliriyordum.

Ama o kızmadı. Beni delilikle suçlamadı ya da bana deliymişim gibi bakmadı. Şaşırmış gibi bile görünmüyordu.

Gülümsemi ve başını yana eğdi. Gülümsemesi, o bildiğim mükemmel gülümseme değildi artık. Çünkü dişlerinin arasından, ağızındaki kan görünüyor ve dişlerini boyuyordu. Kan çenesinden de sızıyordu. Mırıldanmaya başladı ve ağızdan, anlamı olmayan bir dizi söz çıktı. Kendimi geri çekmeye çalıştım ama yapamadım; çünkü ellerim boynuna sarılmış hâldeydi ve o, gülümsemeyi bir türlü bırakmıyordu. Niye bana sırtıp duruyordu? Niye artık kesmiyordu şunu?

Ürpertiyle uyandım. İliklerime işleyen ve kalp atışlarımı yavaşlatan türde bir soğuk vardı. Öylece yatıp kalmayı, uyuyup bir daha uyanmamayı teşvik eden bir soğuk... Fakat sonunda zorla da olsa gözlerimi açtığımda, mutlak zifiri bir karanlıkla karşılaştım. İçime batan korkuyla, emekleyerek, ellerimle kendimi ittirerek ayağa kalkabildim.

Altımdaki zemin kaygandı. Düşmemek için elimi uzatıp bir duvara tutundum. Kafamı geriye eğerek, yukarı bakmaya çalıştım. Ancak oda, tavanı dahi göremeyeceğim kadar karanlıktı. Titrek bir adım atarak duvardan uzaklaştım, ayak seslerim yankı yapınca, olduğum yerde kaldım.

İleriye doğru bir adım daha attım. Bir tane daha, sonra çabucak bir adım daha... Karşıdaki duvara ulaşana kadar... Beni tuttukları oda küçüktü. İki, üç adımda, bir uçtan öbür uca ulaşabileceğim kadar küçüktü. Tekrar yere çöktüm, parmaklarımla saçlarımı kazıyarak, ağzımdan düzensiz nefesler almak için kendimi zorladım.

Oturdukça daha çok üşüdüm. Üşüdükçe de, duvarlar daha da üzerime geliyor gibi hissettim. Sanki beni ezmeğe üzere yavaş yavaş yaklaşıyorlardı. Nefesim giderek daha kesik hale geliyordu. Dizlerimin üstüne oturdum, ellerimi yere bastırdım. Zemin sert, soğuk ve nemliydi; tıpkı duvarlar gibi.

“Sorun yok,” dedim kendi kendime. “Hallettim. O güvende. Hepsi güvende.”

Tek önemli olan şeyin bu olduğunu, kendime telkin ettim. Kole’u beni asansörde bırakıp gitmeye zorlarken, ne yaptığının çok iyi farkındaydım. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. O an benim için önemli olan tek şey, onun güvende olduğunu ve Sophi’yi de buradan çıkaracağını bilmek.

O an benim için tek önemi olan bunlardı. Ama bu akıl sır ermez yerde, korku içinde titrerken, bu duyguyu tıpkı içimi sızlatan soğuk hissettiğim gibi hissetmeye başladım. Fena hâlde tanıdık gelen pişmanlığım arttı ve suçluluk duygusunu da beraberinde getirdi.

3

Acıkmıştım. Sürekli açtım. Açlığım sanki benden bağımsız bir varlık gibi geliyordu. İçimi kemiren, açgözlü bir hayvan gibiydi; çılgık atıp uluyarak içimden çıkmaya, özgür kalmaya çalışıyordu.

Mıcırlı kumların üstünde ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. Kum taneleri ayak tabanlarımdaki yaralara sürtünce feci şekilde battığını hissetmemeyi, beynime emrettim. Hissetmediğimi söyledim kendime. Yakıcı acıyı geçirmek istedim ama kurtulamadım. Her ıstırap dolu adımda, bacaklarıma doğru sızı vuruyordu.

Solumda bir ses duydum ve hızla o tarafa döndüm. Dengemi sağlayacak bir şey bulmak ve tutunmak için boş yere uğraşırken, gözlerim bulandı. Sadece bir kıvılcık vardı bu. Gözlerim yavaş yavaş yeniden odaklandı ve rahatlayarak derin bir nefes aldım. Fakat bir yandan da o dev kuşun, taze cesedin etlerini kemiklerinden ayırması midemi bulandırdı. İnsan cesediydi bu. Burada olmaması gereken yaşta, bir oğlan çocuğu... Hayatta kalamayacak kadar zavallı bir çocuğun cesedi.

Hareket etmeye devam ettim. Cebimdeki bıçağı tutan elimi iyice sıktım. Burada bulabileceğim bir şeyler olmalıydı. Yiyecek bulmak mümkün değildi belki, ama takas edebileceğim bir şey olabilir. Bir silah, bir alet ya da dışarıda değeri olan herhangi bir şey... Burada kimse böyle şeyleri umursamazdı. Ama bazen, eğer yeterince iyi bir şey ise, Tao değer verirdi.

Ama burası tamamen silinip süpürülmüştü. Önce cesetlerin üzerindeki değerli eşyalar yağmalanmış, sonra da şahin etleri yenmişti. Son yiyecek gönderilmesinin üzerinden uzun zaman

geçmişti. Herkes aç, kısmen delirmiş ve ihtiyaçlarını karşılayabilmek için cinayet bile işleyebilecek hâldeydi.

Parmaklarımı cebimdeki bıçağın üzerinde kaydırdım. Eskimiş bir bıçaktı, çok keskin değildi ama sahip olduğum en değerli şeydi. Onu takas etmek istemiyordum. Ama öldükten sonra bıçak da bir işime yaramazdı.

Vazgeçtim. Bir şey bulacağım yoktu. Gündüz gözüyle ortaklıkta olmak da istemiyordum. Gündüzleri, aydınlıkta görünür hâldeyken yiyecek bulmak yerine, kendin av olman daha büyük olasılıktı.

Hücreme geri döndüğümde, odanın ortasında bir adam ayakta duruyordu. Korkuyla midem kasıldı.

“Çık dışarı.” Sesim titremedi ama titreyen elimde, cebimdeki bıçağı kavramıştım. “Çık odamdan.”

“Burası senin odan değil.” Gülümseyen ağzındaki dişler sarıydı; dişlerin etrafında yayılan dudakları çatlamış ve kanıyordu. “Burası herkesin odası.”

“Çık dışarı dedim sana.” İçeri doğru biraz daha ilerledim. Hücremi, Kolezyum’un geri kalanından ayıran parmaklıkların yanından geçtim ve kendi köşeme yürüdüm. Derme çatma yatağımın üzerinde tuhaf bir battaniye ve bazı döküntü kıyafetler duruyordu. Tiksindim. Kıyafetleri alıp adama fırlattım.

“Sana zarar vermemi istemiyorsan çık git.” Bıçağımı çektim.

Gözleri kocaman açıldı ve kan çanağı olmuş göz bebekleri ortaya çıktı.

“Sorun çıksın istemiyorum,” diye mırıldandı. Ama sorun çıkmasını istediğini düşünüyordum. Kapıya doğru sendelerken, neredeyse kıyafetlerine takılıp düşecekti. Sorun çıksın istiyordu ama savunmasız biriyle bunu istiyordu; bıçağı olan ve kullanmayı bilen biriyle değil.

Bu durum giderek daha sık başıma gelmeye başlamıştı. San-ki hücreme her dönüşümde, yeni biri gelip yerimi kapmaya çalışıyordu. Hapishanede herkese yetecek kadar hücre yoktu. Bu yüzden de birçok kişi büyük ortak alanlarda ya da açıkta uyumak zorunda kalıyordu. Her iki seçenek de tehlikeliydi. Yağmacı gruplar geceleri kol geziyor, tavşan uykusu uyuyup tetikte olmayan aptalları ve safları soyuyorlardı.

Buraya ilk geldiğim günden beri hiç derin uyku uyumamıştım. Birkaç saatlik uyku uğruna, her şeyini yitirmiş hâlde uyanmaya değmezdi.

“Hey.”

Arkamı döndüğümde odaya Clarke giriyordu. Gözleri elimdeki bıçağa takılmıştı.

“İyiym ben,” dedim bıçağı tekrar cebime koyarken. Tüm mahkûmlar aynı şeyleri giyiyordu: Birbirine uyumlu ve ince bir kumaştan yapılmış, bir kumaş pantolon ve bir tunik. Kolezyum’daki ağır koşullara karşı pek yararı olmasa da, bol kumaş en azından bıçağı gizlemeye yarıyordu.

Clarke her zamanki gibi, onun anlattıklarına karşı söylediğim şeye aldırmadı.

“Neler oluyor?”

“Hiç. Bu lanet hapishanede çok fazla insan var sadece.”

“Bir hapishane için kaç kişi, çok fazla kişidir?” diye sordu. Köşeye çöküp başını duvara yasladı.

“Dışarıdaki insanların çoğu burada olmayı hak ediyor.”

“Ama sen hak etmiyorsun,” dedi, gözlerini bana dikerek.

Gerçekten demek istediğinin bu olduğunu düşünseydim, öfkelenirdim. Ama bunu kastetmediğini biliyordum. Hem ben olmasaydım o da burada olmayacaktı. O yüzden ister istemez, sözünü kulak ardı ettim.

“Ne zaman çıktın dışarı?” diye sordu, yanına otururken.

“Bir saat önce.”

“Bir saat önce ben buradayım.” Dönüp bana baktı. “Sen yoktun.”

“Ah!” Kalbim biraz yerinden hopladı. “Daha önce olmalı öyleyse. Mevsim değişiyor, zamanı hesap etmek zor.”

Bana bakmaya devam etti. Ben onun sabit bakışları altında irkilirken, o inceleyen gözlerle beni seyretti. Başını sallasa da ikna olmadığını anlıyordum.

Ne düşündüğünü biliyordum. Bunun ilk defa olmadığını düşünüyordu. Sadece bu hafta bile ilk defa olmadığını düşünüyordu. Bu duvarların ardında, zaman zaman herkes bir çeşit hayvan gibiydi. Ama saatin kaç olduğunu unutmak ile zaman mevhumunu yitirmek arasında fark vardı. Birden kendini bir yerde bulmak ve oraya nasıl geldiğini bilmemek...

“Hâlâ teslimattan bir iz yok,” diye mırıldandı Clarke, birkaç dakika sonra. Dikkatini benim üzerimden ayırıp cebinde taşıdığı lanet taşla bıçağını bilemeye çalışıyordu.

Üzerimdeki baskıyı hafifletmek istediğini anlıyordum. Ama yine de cevap vermedim. Bahsettiği teslimat, hapishaneye gönderilen yiyeceklerdi. Dört günde bir gelmesi gerekiyordu; fakat sık sık beş, altı, hatta yedi güne sarktığı oluyordu. Zaten bize asgari düzeyde gıda verildiğinden teslimatın gecikmesi mahkûmların aç kalmasına sebep oluyordu. Bu durum da huysuz ve saldırgan mahkûmların etrafta olmasına yol açıyordu.

Her zamankinden daha saldırgan.

“Daha ne kadar sürer?” diye sordum, ona dönüp bakmadan. Hiç sormamam gerekirdi. Bu hafta aynı soruyu daha önce de sormuştum ve cevabı bilmediğinin farkındaydım. Ama sormadan da edemiyordum.

Hapishane, Oasis'in kendisi gibi inşa edilmişti. Etrafını saran ve aşılmaz görünen iki kat duvar vardı. Ama o güzelim Selyan şehri yerine, burada bize bahşedilen Kolezyum'du. Bir kâse biçiminde, iki kat hücreleri olan bir binaydı bu. Mahkûmların özgürce, denetimsiz dolaşabileceği açık bir alanı bile olmayan bir yer... Oasis'te en nefret edilen kişiler bizdik. Onların unutmak istediği kişiler... Ama önce acı çekmesi gereken kişiler... Görevliler olmadan kontrolü sağlayacak kimse olmuyordu; kimse kontrol sağlamayınca da, anarşinin eşiğinde yaşıyorduk. Bizi buraya atıp kendi halimize terk ediyor, birbirimizi parçalayacağımızı umuyorlardı. Birbirine saldırsınlar diye bırakılmış, vahşi hayvanlarla dolu bir kafes gibiydi burası.

Açık bir hücrenin, kilitli bir odadan daha korkunç olacağını hiç düşünmemiştim.

Eğer tek başımıza olsaydık, dışarı çıkmamızın hiçbir yolu olmazdı. Ama ben Aaron, Kole ve Jay'le birlikte Selyan şehrindeyken, Clarke bir B planı hazırlıyordu. Clarke'ın karamsarlığı, buradan kaçmak için tek fırsatımızı yaratmıştı.

Geçmiş altı ay, üzerinde oynanmış fotoğraflar gibi, ardımda duruyordu. İlk haftadan bu yana pek bir şey değişmemişti. Fakat burada mahsur kalmış olmanın acısı, her geçen gün biraz daha can yakıyordu. Odaklanmaya devam etmem gerekiyordu. Bugünde kalmam lazımdı. Sürekli etrafımı kuşatan kanunsuzlar ve katiller arasında, kendimi geçmişten söküp çıkarabilmem gerekiyordu. Ama yapamıyordum. Tek düşünebildiğim, geçmişte olanlar ve buradan çıktığımda neler yapacağımdı. Sophi, Kole, Jay ve diğerlerini bul, aylar önce yapmış olman gerekeni yapıp DB'nin çaresine bak, o sırada da Oasis'i paramparça et.

“O da neydi?”

“Ne?”

“O surat. Sürekli o ifadeyi takınıyorsun.”

“Hiç.” Başımı yana salladım. Ama kafamı ne kadar sağa sola savurursam savurayım, o suratları kafamdan atamıyordum. Kafasına silahımı doğrulttuğum zaman DB’nin yüzü... Nails’ın yanına bıraktığımda Sophi’nin ifadesi, aramızda bir sis bulutu gibi asılı kalan vaatler... Ve Kole’un milyon tane farklı görüntüsü birbiri üstüne ekleniyordu. Oasis’e gitmek üzere yola çıkmadan önceki gece... Koridorda bana yaklaştığı gece. Asansördeki son hatıram... Havanın korku, keder ve itiraf etmeye cesaret edemediği başka bir şeyle dolması...

“Hiç,” dedim yine. Ve karnıma yumruk yemiş gibi hissettim.

4

Altı ay önce, o asansörden çıkıp düşmanın kollarına yürümeyi tercih etmiştim. O an sarsıcı bir sükûnet hâkimdi ve öylesine elle tutulur bir şeydi ki... Asansörden dışarı adımımı attığımda bana bakan bir düzine Selyan şehri güvenlik görevlisi vardı... Kararsızlardı. Benim çılglık atmamı, debelenmemi, Işık Şehri'nden kaçabileceğime dair hayali bir yetenekle kapıya atılmamı beklemişlerdi. Ama o kadar aptal değildim.

Bunun yerine, kendi silahımı ve ondan aldığım silahı tutan ellerim kabzaları daha sıkı kavradı. Dişlerimi kararlılıkla sıktım. Eğer işimi bitireceklerse, onlardan da elimden geldiği kadar çok sayıda adamı beraberimde götürecektim.

O güzel ve saf Kole'a, büyük kaçışımızı tamamlamamız için hâlâ umut olduğunu sanan Kole'a, daha sonra birbirimizi bulacağımızı söylemiştim. Ama "sonra" derken ne kastettiğimi ben de bilmiyordum. Çünkü o zamanlar ben de saftım. Kole'dan biraz daha farklı, daha kanlı bir şekilde de olsa, saftım. O çelik kapıların ardından çıkıp, kendimle birlikte onların da kanını dökerek, bir mermi sağanağı ve haklı bir öfkeyle Oasis'te öleceğimi sanmıştım.

Kendimi bir kahraman olarak hayal etmiştim. Ama karşılık vermediler. Silahlarını üzerime boşaltmadılar. Ya da Adalet Kulesi'nin pırıl pırıl zemininde, kanımı vücudumdan çekmediler. Beni fazlaca beyaz duvarlara itip Kole'un yeteneklerini hatırlatan bir kolaylıkla, silahlarımı ellerimden söküp aldılar. Sonra da enseme bir sızı hissettim ve bilincim bir çatıdan akan su gibi kayıp gitti.

Sadece iki... Sonrasında sürekli bunu düşünüp durdum. Sadece iki tanesini vurabilmişim. Birini göğsünden, birini de bacağından; sonra da onlar beni yakalamıştı.

Bu kadar basit bir şekilde sona ereceğini hiç düşünmemişim.

5

Gece uyuyamadım. İlk başta uyumaya korktuğumdan. Hapishane zaten tehlikeli bir yerdi. Karanlık çöktükten sonra kendini korumak imkânsız gibi geliyordu. Fakat bir süre sonra, uyumanın savunmasız kalmak olduğunu anlıyordun. Kolezyum'da savunmasız kalmak, ölmek demekti.

Clarke'a baktım. Hâlen uyuyordu, dört saat olmuştu. Onu uyandırmak istedim çünkü güneş doğuyordu ve yorgunluktan bitap düşmüştüm. Ama Clarke, genelde bu kadar uzun uyumazdı, muhtemelen uykuya benden çok ihtiyacı vardı.

Bu yüzden, onu uyandırmak yerine ellerime baktım, parmak uçlarımla ritim tutarken, delirmemin daha ne kadar zaman alacağını merak ettim.

Ya da belki çoktan delirmiştim de bazen farkına varmak zor oluyordu.

Clarke bana uzun zaman önceleri, Mors alfabesi dediği şeyi kullandıklarını anlatmıştı. Çeşitli sinyal kombinasyonları ve bunlara denk gelen harflerden ibaret bir iletişim yöntemiymiş bu. Bazen ışık yakıp söndürerek, bazen de tıklamalarla bu sinyaller veriliyordu. Bazen de sadece bir şeye vurarak.

Parmak uçlarımla birbirine vurduğum bu kısmen delice huyumun, Mors alfabesi olduğunu hayal ettim. Farklı kombinasyonlar arasında gidip gelerek birine kendime anlatıyormuş gibi yaptım. Bazen farklı kombinasyonlara anlamlar eklemeye bile çalışıyor, ama bunları uzun süre aklımda tutamıyordum.

Burada hiçbir şey fazla dayanmıyordu.

Delilik miydi bu? Geveze bir zihni anlamsız tiklerle rahatlatmak? Yoksa delilik bundan sonra mı başlıyordu? Çığlık atıp kendime zarar vermeme ne kadar kalmıştı?

Zaman burada hiçbir şey ifade etmiyordu. Işığın gelip gitmesine bağlı, belli belirsiz bir zaman algımız vardı. Ama bulanıktı ve burada kaldıkça o algı da kayboluyordu. Parmaklarımı, başımın yanındaki kir bağlamış duvara sürttüm. Her çizige, buraya atıldığımızdan beri kaç gün geçtiğinin hesabını tutma amaçlı aciz teşebbüslerle dokundum.

Başımı arkaya, duvara yasladım. Etrafımda dünyayı itebildiğim kadar uzağa itip kendimi toplamaya çalıştım. Dışarıda bağırışlar duyuyordum. Muhtemelen bir kavga daha çıkmıştı. Ama benim dikkatimi çekecek kadar sıra dışı bir şey değildi. Onun yerine, kaçış planımı eski bir haritayı açar gibi zihnime serdim.

Basitti. Nails'in, Kolezyum'un güvenliğinden sorumlu görevliler arasında bir tanıdığı vardı. Yemek teslimatı kapıların önüne ulaştığında bir alarm çalacak, bize buradan sıvışıp kamyonu sızmak için bir dakikadan az zaman tanıyacaktı. Burada bize bir üniforma ve güvenliği geçmemize yetecek kimlik verilecekti. Dışarıda bir yerde de biri bizi bulacak, bize yiyecek, malzeme ve plan sunacaktı.

Basitti. Basit ama belki de neredeyse imkânsızdı. Ama elimizdeki tek fırsattı.

Clarke ona ne vermişti de bize böyle yardım ediyordu, bilmiyordum. Ama Clarke, onun kolay ikna olduğunu söylemişti. Ve işte zaman gelmişti. Altı ay sonra... Her ay bir şansımız oluyordu ve biz beş kez bunu ıskalamıştık.

"Quincy?" diye inledi Clarke, dönüp sırtüstü yatarak. "Ne yapıyorsun?"

Donuyordum. Kafamın arkasını duvara vurmaya başladım. Sanki bu, düşüncelerime tırmanan şüpheleri silip atacakmış gibi. Kaygılıydım. Teslimat günü ufukta görüldüğünde hep kaygılanıyordum.

“Affedersin,” dedim sessizce. Gözlerimi sıkıca kapadım. “Endişeliyim de.”

“Gerçekten mi?” dedi

“İnsanları iğnelemeden cevap vermek de mümkün, biliyorsun değil mi?”

“Oo, harbiden mi? Bunca zamandır tek yol bu sanıyordum oysa.”

Ona utandıran bir bakış attım. O ise aldırmayıp, yavaşça yanıma oturdu.

“Uyandım artık,” diye ofladı, bir iki dakika sonra. Saçlarını geriye topladı. “Uyuman gerekiyorsa uyuyabilirsin.”

Gerekliyordu, buna şüphe yoktu. Ama uyuyabilir miydim? İşte orası şüpheliydi.

“Sence unuttu mu?” diye sordum birden. Bazen hava karanlıkken ve hapisane sıra dışı şekilde sessizken, söylemeye en çok korktuğun şeyler ağzından dökülürdü. Dünya nihayet içinde korkularını sakladığın yerle aynı renklere bürünmüş gibi gelirdi. O zaman, artık içerisi ile dışarısını ayırt edemezdin.

“Kim unuttu mu?” Clarke’ın sesi yorgun ve yıldı. Beynim bu gidişatı biliyordu: bitkin düştüğümde, karanlıkta nasıl çarpık düşüncelere sapardı. Anlamamış görünse de, neden bahsettiğimi anlıyordu.

“Nails,” dedim, “sence yardım etmeye söz verdiğini unutmuş mudur?”

“Hayır, Quincy, unutmadı.”

İçimde korku artarken, Clarke'in içinde de öfke büyüyordu. Nails'in sözünü tutacağından bir an bile şüphe etmemiştir. Onun zihninde, her geçen ay yeni bir ihanetti; bizi burada yaşamaya zorladığı yeni bir aydı.

Buna nasıl yanıt vereceğimi bilmiyordum, o yüzden bir şey demedim. Ve burada bir şeye olduğu gibi, bize de soyut bir umuttan başka bir şey kalmamıştır.

Clarke derin bir of çekti. "O zamana kadar başımızın çaresine bakmamız gerekiyor. Yapacak tek şey bu."

Söylemesi kolaydı.

6

Kolezyum'daki yiyecek dağıtımını Tao kontrol ediyordu. Her ne kadar Victor da burada onun söz sahibi olduğunu düşünmek istese de, aslında kendisi de diğerleri de öyle olmadığını biliyordu.

Burada iki çete vardı. Liderleri Victor ve Tao'ydu. Aralarındaki yiyecek ve üye rekabeti çok yoğundu. Çeteler arasındaki ittifaklar zamanla değişiyor, yeni üyeler katılıyor veya ölüyor, eski üyeler ihanete uğruyor ve intikam almak için geri dönüyor ama Victor ve Tao hep sabit kalıyordu. Clarke ve ben buraya gelmeden çok önce, o ikisi de kendi yerlerini sağlamışlardı ve pozisyonlarına sıkıca tutunuyorlardı.

Victor tehlikeli ve acımasızdı, ama Tao da kurnazdı. Ne zaman işi güzellikle halledeceğini biliyordu. Böylece yiyecek teslim edildiğinde, iki çete arasında neredeyse eşit dağıtılıyordu. Neredeyse. Tao aynı zamanda, Kolezyum'da egemenliğin tekrar tekrar tasdik edilmesi gereken bir şey olduğunu bilecek kadar da akıllıydı. Tao'nun egemenliği sorgulanmadığı sürece, her şey yolundaydı. Bizim burada olduğumuz sürede, Victor bu durumu kabul etmişti. Çeteler bir arada barış içinde yaşıyor, durumu değerlendiriyordu. İnsanlar her gün Tao'nun ve Victor'un elinde yaşıyor ve ölüyor. Ama yıllardır bir çete savaşı olmamıştı.

Kolezyum için bu barış sayılırdı.

Yiyecekler bölüşüldükten sonra, yemeklerden biraz alabilmenin iki yolu vardı: Ya bir eşyanı takas ederdin ya da hizmetini...

Malzeme çalmak, diğer çeteyi gözetlemek gibi bazı işlerin getirisi fazla oluyordu. Tüm bunlar Clarke ve bana haftalarca

yetecek yiyeceği sağlayabilirdi. aylaklardan birine eğitim vermek, ya da çeteye katılmaları için zorlamak gibi diğer işler, bizi hafta sonuna kadar bile idare etmezdi.

Elbette nc bir seçenek de vardı. etelerden birine katılmanın faydaları vardı: A kalmazdın, st kattaki korunaklı odalarda uyurdun ve silahın temin edilirdi.

Ama bunun olumsuz yanları da vardı. Katıldığın andan itibaren, çete liderleri senin sahibin sayılıyordu. Sadakat her şeyden daha değerliydi. Tao, sadakatinden şüphe ettiği kişileri öldürürken hiç ayırım yapmazdı. Hem onlara borcun da olurdu. Benim ise kimseye, özellikle de bu insanlara borçlu olmaya niyetim yoktu.

Çete kuralları basitti: Liderlerin senden yapmanı istediği şeyi yap, kendi çetenin üyelerine asla saldıрма ve eğer eteden ayrılmaya kalkarsan da ölürsün. Bunların hiçbirine uyamazdım. Bunların herhangi birine uyuyor numarası yapma riskini bile göze alamazdım. Buraya bağlanamazdım. Bunun bir anlamı yoktu. Katılmanın tek sonucu, buradan çıkmayı zorlaştırmak olurdu. Zaten başımda yeterince bela vardı.

Güneşin sıcağı, altımızdaki kumlu toprağa akıyor, avare tipler ortalıkta yalınayak geziyor, sırayla yalvarıp yakarıyorlardı. Ama burada merhamet göremezlerdi. Kendi ıplak ayaklarıma baktım, bir çift ayakkabım olmasını istedim. Ayakkabılarımı geçen yiyecek döngüsü sırasında takas etmiştim. Yiyeceğimiz tükenmiş ve herkes yeni yeleri ya da eski kan davalarını umursamayacak kadar acıkmıştı.

Yanımda Clarke'la birlikte ortak alandan yürüdük ve batı hücrelerine geçtik. İki ete liderinden daha az korkunç olanının kabul salonu buradaydı. Son merdivenlere ulaşana kadar sessizce yürüdük. Clarke, orada elini omzuma koyarak beni durdurdu.

“Dikkat et,” dedi. Onun deyimiyle bu “temkinli ol, tetikte ol, güvende ol” demekti. Bazen Clarke’ın ağzından çıkan kelimeler, gerçekte kastettiğinden daha kaba gibi geliyordu. Bazen ise gerçekten de kastettiği gibi kaba...

Bir süre sonra aradaki farkı ayırt etmeyi öğreniyordun.

Bir şey demeden başımla onayladım ve devam ettik. Kapıda haşın görünümlü iki koruma tarafından karşılandık. Bizi görünce yandaki odaya sertçe ittiler. Burada silahlarımız alındı ve sonra da Tao’nun odasına getirildik.

Tao’nun odası, hapishaneye gelen ve onun değerli bulduğu her şeyin bir uyumsuz bir karışımıydı. Görevliler, kaçmak için kullanabileceğin bir şey olmadığı müddetçe, buraya yanında ne getirdiğine aldırımıyordu. Bu yüzden de insanlar, bıçaklardan fazla giysiye, kişisel ıvır zıvıra kadar her şeyi getiriyordu.

Fakat onun sevdiği, fotoğraflardı. Odanın bir duvarı ailelerin, bireylerin, çiftlerin, çocukların, ebeveynlerin fotoğraflarıyla kaplıydı. Fotoğrafta kimin olduğunu umursamıyor gibiydi. Tek istediği, fotoğraflara sahip olmaktı. Çetenin her yeni üyesinden, değerli bir şey talep ediyordu. Birçoğu için ise, o değerli şey fotoğraflardı.

Dış Mıntıka’da fotoğraflar nadir bulunurdu. Gereksiz bir masraftı bu; hem gereksiz olmasa bile, Durağanlar neyin fotoğrafını çekecekti ki? Dış Mıntıka’nın kendisi ve orada yaşayan herkes pislik içinde ve bunalımda çürüyüp gidiyordu. Bunu hatırlatan şeyleri pek kimse istemezdi.

Fotoğrafların çoğu İç Mıntıka’dandı. Beyaz evlerin önünde mükemmel çocuklarla çekilmiş mükemmel aile fotoğrafları diziliydi. Çoğu zaman bu fotoğraflar, isyanın destekçisi olduğu düşünülen adamlar ve kadınlardan geliyordu. Ya da “merdivenleri” fazla hızlı tırmanmaya çalışıp güçlü birinden bir şey yürütenlerin fotoğraflarıydı. O güçlü biri, bazen bir Oasis hükûmet

görevlisiydi. Bazen Oasis devlet başkanının ta kendisi. Bazen de Oasis'in kendisi...

“Hanımlar.” Tao sırttı. Gıda kasalarından ve kirli battaniyelerden yapılma bir kanepeye yayılmıştı. “Bugün sizin için ne yapabilirim?”

“Bize yiyecek lazım,” dedi Clarke. Sesindeki homurdanmayı zapt etmeye çalışıp başarısız oldu.

“İş lazım,” diye düzelttim, Clarke’e ters ters bakıp. Çenesini kapalı tutmayı bilmiyordu. Ama başımızı belaya sokması riskini göze alamazdım. Hele ki şimdi, teslimat günü bu kadar yaklaşmışken olmazdı. “Halledilmesi gereken bir şey var mı?”

Tao için çalışan bir tek biz değildik. Çete dışı işlerde çalışan az sayıdaki kişi bile hep Tao’ya geliyordu. Tao’nun birinin gırtlığını kesme ihtimali, Victor’dan daha azdı. Daha iyi ödeme de yapıyordu. Bu yüzden de insanlar ona geliyordu.

Ama Tao görüldüğünden daha akıllıydı. Neşter ile balta arasındaki farkı bilirdi. Hangisine, ne zaman ihtiyacı olduğunu da...

Biz de tam bu noktada devreye giriyorduk.

Başını yana çevirip bizi izledi. Siyah saçları uzun bir at kuyruğu halinde sırtına uzanıyordu. Ter, rüzgârda uçuşan saçlarını bronzlaşmış alnına yapıştırıyordu.

“Elimde iş var,” dedi yavaşça, her ihtimali düşünür gibi. “Ama ödeme yok.”

“Ödeme yoksa neden senin için çalışalım?” diye sordum. Odanın köşelerine kaçamak bakışlar atarken ses tonumu dikkatli ayarlamaya çalışmıştım. Burada neredeyse bir düzine adam daha vardı. En yakındaki Tao’ydu. Hepsi de bizi sıkkın bir yüz ifadesiyle izliyordu. Clarke ve beni, sanki korkutmaya çalışıyor gibi, odanın tam ortasında bırakmışlardı. Ama onların korkutma taktiklerini yemeyecek kadar çok kez yaşamıştık bunları.

“Çünkü size başka bir şey verebilirim.” Kendi kendine başını salladı. Clarke’a bakış attım.

“Ne gibi?” diye sordu Clarke.

“Körlük, yaptığın şeye bağlı olarak, bir nimet de olabilir.”

Bir an benden bahsettiğini zannettim. Ama sonra kendisinden bahsettiğinin farkına vardım. “Kör” olan kendisi olmalıydı. Ama neye kör?

Bir şeye “göz yumacağını” mı söylemek istiyordu? Bu durumda...

Aman Tanrım!

Biliyor.

Biliyor, biliyor, biliyor.

Aramızdaki ima fark edilir diye, Clarke’a bakmaya cesaret edemedim. Ancak kafamın içindeki çılgınlık o kadar şiddetliydi ki, Tao’nun odanın karşısından duyabileceğinden korktum.

“Ne yapmamız gerekiyor?” Serinkanlı ve kendimdeymiş gibi konuşmaya çalıştım. Sanki hâlâ anlaşılmayı tartıyormuş gibi.

Nereden bilebilirdi?

Tek bilen o muydu?

Kaçış için hiçbir hazırlık yapmamıştık. O zaman nasıl fark etmiş olabilirdi, anlayamıyordum.

Tabii eğer blöf yapmıyorsa... Belki de buradaki herkesin, öyle ya da böyle buradan kaçmaya çalıştığını biliyordu ve benim ürküp bedavaya çalışacağımı düşünüyordu.

“Yeni biri var,” dedi tavana bakarak. “Onu istiyorum.”

“Kim?” Clarke araya girdi. Ona bakıp korkumu ele vermeden yanıtını ölçmek istedim. Ama ne yaptığının farkında olduğuna inanmak zorundaydım.

“Noah West,” dedi. Birden kanepeden fırladı ve fotoğraf duvarına doğru uzun adımlarla yürüdü. Bir resmi duvardan söktü, yine büyük adımlarla gelip Clarke’ın eline bıraktı.

Clarke resme baktı. Onu göz ucuyla görüyor olsam da, gözlerimi aşağı çevirmeye cesaret edemezdim. Aynı anda içimizden sadece bir kişi, dikkatini başka yöne verebilirdi.

Nihayetinde Tao’nun kaçış planından haberinin olup olmamasının, gerçekten önemi yoktu. Ne olursa olsun, bizim hayatımızı cehenneme çevirme gücü vardı onun. Eğer memnun kalmazsa, bizi bu yüzden cezalandırmak için fazlaca hevesli olacaktı. Bu yüzden, blöf yapıyor olabileceği ihtimali, tepkimizi etkilemeyeceği için, kararımızı da etkileyemezdi.

Hayır. Önemli bir etkisi olmazdı.

Eğer ölürsen, bir yere kaçamazdın.

Clarke teklifi ölçüp biçerken bir sükûnet oldu. Tao gözlerini bize dikmişken, ben nefesimi tutuyordum.

“Elimizden geleni yapacağız,” dedi Clarke. “Ama fotoğrafın bizde kalması gerek.”

Bir an Tao’nun gözleri seğirdi. Eşyalarını birinin almasını sevmezdi, özellikle de fotoğraflarını. Ama bizim ihtiyacımız vardı, onun da. Tao başıyla onayladı.

“Hanımlar.” İç çekti, fotoğrafı yitirmek, her nasılsa keyfini kaçırmıştı. “Memnun oldum.”

Clarke cevap olarak bir homurtu çıkardı ve oradan ayrıldık. Silahlarımızı ve fotoğrafı yanımıza alıp aramızdaki sessizliği konuşturduk.

7

Bilincim açık mı, kapalı mı; yaşıyor muyum, ölü müyüm, tam olarak farkında bile değildim. Orada ne kadar süre oturdum ya da sürekli uyanık mıydım, bilmiyordum. Sadece şunun farkındaydım: O kadar uzun süre beni öylece bırakmışlardı ki, tüm bedenim uyuşmuş, ellerim yumruk olmuş, parmaklarım hareket etmeyecek kadar soğumuştı. Burası buzhane gibiydi, her geçen saniye biraz daha donuyordum.

Sonra ışık geldi, birden tepemden, kör edici bir ışık... Gözlerimi kırptırdım, yukarıda yanan ışıktan başka bir şey görmeye çalıştım. Ama gözlerim daha alışmadan, bir şey yukarıdan düşüp yanıma indi.

Bir süre karanlıkta donmuş ellerimle el yordamıyla aranıp, ipin ucunu buldum. Tekrar yukarı baktığımda yine kimseyi göremiyordum.

İp kalındı, sonuna bir düğüm atılmıştı. Bu ipi kullanıp tırmanarak buradan çıkmalı mıydım? Bir oyun muydu bu? Neden çıkmama izin versinlerdi ki?

Beynim soğuk yüzünden, buradan bir önce çıkmaktan başka bir şey düşünemeyecek kadar uyuşuktu. İpi iki elimde tuttum ve asıldım, kendimi yukarı çekmeye çalıştım. Ama yerden bir metre daha yükselemeden kayarak geri düştüm. Avuçlarım düşerkenki sürtünmeden yanmıştı.

Sağlam olduğum bir günde bile bunu başarabileceğimden emin değildim. Ama şu anda donuyor ve bitkin iken tırmanamıyordum.

Fakat ipi bıraktığım anda ip yukarı çekilmeye başladı. Bir anda paniğe kapılıp fırsatımın parmaklarım arasından kayıp gittiğini gördüm. Ama bir an sonra ip tekrar aşağı atıldı.

Çünkü ipin ucunda ben yoktum. Her kim iseler beni yukarı çıkarmak istiyorlardı.

Delice etrafa bakındım, yukarıya çıkana kadar tutunmaya devam edebilmek için bir yol aradım. Sonra ipin ucundaki ilmeği hatırladım.

Bu kez ipe tutunduğumda, çekmeden önce ayağımı düğümünden geçirdim ve beni yukarı çekmeleri işaretini öyle verdim.

Yukarı çıkarken iki kez neredeyse düşüyordum; fakat sırf korkunun gücüyle tutundum.

Hücremizde görece güvende olana kadar, hiçbir şey demedik. Güvende demek biraz abartılı bir kelimeydi ama. Hücremizin “savunulabilirliğine” ulaşana kadar konuşmadık.

“Göster,” dedim içeri girdiğimizde.

Clarke, bir an kapıda durdu ve kimsenin bizi takip etmediğinden emin oldu.

“Noah West.” İç çekti ve fotoğrafı elime vurdu. Resimde bir görevli vardı, bir sivil değil. Açık kahverengi, üç numara saçlıydı ve mavi gözlüydü. Resimde ciddi görünüyordu. Mavi üniforması üzerine tam oturmuştu. Ağzı sert bir çizgi gibi görünüyor, duruşu katıydı. Ama gençti. Göz kenarlarında da kırışıklıklar vardı.

“Tao bunu nereden bulmuş ki?” diye sordum. Fotoğrafın arkasını çevirip tarih var mı diye baktım. Buraya getirilen fotoğrafların çoğu birer hatıraydı; ailenin ya da sevilen kişilerin, mutlu zamanlardan kalma resimleriydi. Bu ise bir portreden çok, sabıka fotoğrafına benziyordu.

“Kim bilir,” dedi Clarke. Battaniyelerimizi çantasından çıkardı ve zemine yayıp üzerine uzandı. Bir koluyla yüzünü kapadı.

“Bir şeylerin farkında,” dedi.

“Biliyorum.” Yere sertçe oturdum.

“Ama kaçıştan nasıl haberi olabilir. Etrafa yaydığımız yok ya.”

“Ya blöf yapıyorsa?” diye sordum.

“Yapmıyor,” dedi başını yana sallayıp. “Bize karşı bir kozu var. Ama ne, bilmiyorum.”

“Şimdi ne yapacağız öyleyse? Buradan çıkana kadar onun için bedavaya çalışacak mıyız? Sence gerçekten buradan kaçmamıza göz yumar mı?”

“Muhtemelen hayır.” Dudağını çiğniyordu. “Önce bize karşı kozunun ne olduğunu öğrenmemiz gerek. Sonra ne yapacağımıza karar veririz.”

“Tamam,” dedim, bıçağı avuçlarının içinde çevirirken. “Tamam, tamam. Başka kim biliyor, onu öğrenmeliyiz. Birilerine söylemiştir herhâlde, değil mi?”

“Bilmiyorum, ama tek seçeneğimiz o. Ne bildiğini kendisi bize anlatacak değil.”

“Eğer birine söylediyse, olsa olsa Hoff’tur,” diye mırıldandı. Hoff, Tao’nun sağ koluydu ve genelde Tao’nun planlarından ilk onun haberi olurdu. “Ama Hoff’un bize bir şey anlatması mümkün değil.”

“Tabii eğer...”

“Eğer ne?”

“Eğer ona Tao’nun veremeyeceği tek şeyi vermezsek.”

Ona öylece baktım.

“Hoff’un bir çocuğu var,” dedi. “Dış Mıntıka’da.”

“Ne olmuş? Çocukla mı tehdit edeceğiz?” diye sordum, bunu düşünüp. Burada bulunduğum süre boyunca, itiraf etmek istemeyeceğim bazı çizgileri aşmıştım. Ama bu, benim aşmayı hayal bile etmeyeceğim bir çizgiydi.

Clarke başını yana salladı. “Hayır, faydası olmaz,” dedi. “Kızın nerede olduğunu bulamayız; hem bulsak da, biz bir şey yapamadan Hoff bizim işimizi bitirir.”

“Haklısın,” dedim. Ama gerçekten ona katılmaktan çok, rahatladığım için onaylıyordum. Haklıydı da. Hoff, tehdide boyun eğecek bir tip değildi.

“Yani kaçışa onu da katacağız,” dedi, sanki aşikâr çözüm buymuş gibi başını sallayıp.

“Ne?” Başımı kaldırıp ona baktım. Parmaklarımın arasındaki bıçak donup kaldı.

“Hoff’u kaçışa dâhil edeceğiz. Yakında tekrar çocuğunu görebileceğini söyleyeceğiz. Eğer bu şansı onun önüne uzatırsak bize her şeyi verebilir, diyorum.”

“Ama bu anlamsız. Plan ikimize göre yapıldı, üç kişiye göre değil. Her şeyi mahveder.”

“Hayır, etmez,” dedi Clarke yavaşça. “Çünkü asıl kaçışa onu almayacağız. Ne bildiğini öğreneceğiz ve kaçarken, onu hayali bir plana yollayacağız.”

Arkama yaslanıp düşündüm. İşe yarayabilirdi ama aşırı derecede tehlikeliydi de. Hoff’a yalan söylemek, Tao’nun işe karışması, arkasından sıvışıp kaçmak...

Ama sonuçta başka seçeneğimiz varmış gibi de görünmüyordu.

“O zaman ne yapıyoruz şimdi?”

“Şu West denen çocuğun icabına bakıyoruz. Onu hediye paketi yapıp Tao’ya yolluyoruz, sonra da Hoff’u hallediyoruz. Tao’nun gözü üzerimizdeyken bu işi yapamayız.”

Galiba tek seçeneğimiz buydu. Artık şu West’in, buraya geldiğinden beri nerede gizlendiğini bulmaya gelmişti sıra.

Beni tuttukları yer bir kuyu değildi. Kuyuları su için yaparlardı, burası ise insanlar için yapılmıştı.

Sonra bir oda görüldü. Gerçek bir odaydı ama penceresi yoktu. Sadece bir sandalye ve bir kapı vardı.

Beni o buzhane çukurundan çıkardıkları anda, kaçmak için acınası bir teşebbüste bulundum. Bu hareket bana patlak bir dudak ve ezik, muhtemelen kırık bir kaburgadan başka bir şey kazandırmadı.

Beni o odaya sürükleyip sandalyeye bağladıklarında, karşı koymadım. Gözlerimi bağlamadılar, yüzlerini saklamaya bile yeltenmediler. Bunun bir önemi olmadığını düşünüyorlardı herhâlde.

Belki de bu odadan sağ çıkmamı beklemiyorlardı.

Beni orada bıraktılar ve kısa süre sonra, başka biri geldi. Adımlarının koridoru arşınladığını duyabiliyordum.

Adımlar çok yavaştı. Fazla yavaş. Yanıma gelmek için pek aceleleri yoktu ama tereddütlü de değillerdi. Sadece sakindi. Aşırı sakin.

Kapının açılmasıyla içeriye ışık yayıldı. Tepemde titreşen ampule rağmen, saatlerdir o çukurda kaldıktan sonra, ışığa alışamadığımdan yüzümü çevirdim.

Güldü.

“Seni her çıkarışımızda böylesin.” Sesi derin ve sıcaktı ama o sesteki tanımlanamaz bir şey, içime mızrak gibi bir korku sapladı.

Gayet genç görünüyordu. Otuzlarının başlarındaıdı belki. Geniş omuzlu ve uzun boyluydu. Bir insan bedenini üzerine giymiş bir iblise benziyordu. Onu hep böyle hatırlayacaktım.

“Konuşmayacak mısın?” Gülümsedi, gelip önümde ayakta durdu. İki parmağıyla çenemi kaldırdı ve beni gözlerine bakmaya zorladı.

Gözlerinin ne renk olduğunu hatırlamıyorum, sadece, ona ait değilmiş gibi göründüklerini hatırlıyorum. O gözler fazla parlak, fazla canlıydı. Onları başkasının kafasında görüp istemiş ve almıştı, emindim buna.

“Peki o zaman,” dedi, yüzündeki nazik gülümseme hâlâ duruyordu. “Nasıl istersen.”

Beklenmedik bir anda yumruğunu çeneme indirdi. Mümkün olduğunu düşünemeyeceğim kadar sert bir yumruktu. Başımı yana savurdu.

Sandalyenin ayağının dibine akan kana baktım ve bu zemine daha ne kadar kan dökeceğimi merak ettim.

Bu odada zaman mevcut değildi. Sadece o ve ben vardık. Ben bağlıydım, aciz ve zavallı bir hâldeydim. Direnmenin tek yolu, zihnimdeydi. Aklımda buradan dışarıya, çok uzaklara yolculuk etmek... O canımı yakıp bana sorular sorarken ve sevdiğim herkesi bu kordordaki odalara hapsettiğini söylerken ben dalıp gittim ve hatırladığım o anlarda kayboldum. O bundan nefret ederdi. Bunu cezalandırırdı. Ben ise onun temelli uzağında kalabilmeyi çok ama çok istiyordum.

“Sadece nerede olduğunu bilmem gerekiyor.” Kulağa sanki yalvarıyormuş gibi gelse de, elimde pazarlık edecek bir şey yoktu. “Ödemeyi aldığım anda sana geleceğim, yemin ederim.”

Gag, bunu yaşamak isteyeceğim son kişiydi. Küçük ve adaleliydi. Burada sağ kalabilmesinin tek sebebi, hiçbir şeyden midesinin kalkmamasıydı. Gag istediğini aldığı müddetçe, hiçbir şey abartı değildi, hiçbir şey iğrenç değildi. Ama hep bir bedeli olurdu ve benim şu anda ona ödeyecek hiçbir şeyim yoktu.

“Bu çocuk bir hayalet, değil mi?” Gag hücreesindeki yatağın-
dan kalktı ve bana doğru geldi. O yaklaştıkça ben de geri adım
atma dürtüme karşı koydum. “Hayaletleri bulmak zordur.”

“Evet, ama sen bulabilirsin.”

“Belki,” diye kabul etti. “

“Ben ödemeyi aldığım anda sana ödeyeceğim dedim.” Boş
ve kuru bir gülüşüyle güldü. “Buraya kadar iyilik yaparak sağ
kalmadım, sıksa.” Sırıttı ve ağız dolusu çürük dişini gösterdi.

Neredeyse gülecektim. Gag insanlara lakap takmaya bayılırdı.
Ama buradaki ortak alanda gördüğüm bazı çürüyen cesetlerden
daha bir deri bir kemikti. O yüzden, çenesini kapatsa iyi ederdi.

“İyi,” diye homurdandım. “Ama buna pişman olacaksın.”

Muhtemelen olmayacaktı ama sinirlenmiştim. Bugün bana
bir şeyler vermeyi reddeden dördüncü kişiydi o.

Noah West’in bulunup bulunamaması mesele değildi. Mesele
benim onu bulup bulamayacağımdı.

Pes edip arkamı döndüğümde Gag sadece güldü. Kararımı açıkça belli etmişti ve söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Ben bilgi edinmek için ön araştırma yaparken, Clarke hücrede kalmıştı.

Akıllı insanlar buraya ilk geldiklerinde, en azından ilk birkaç hafta göze batmamaya çalışıyordu. Yeni bir yüz, taze et demekti. Ama kenarda durup, kimsenin yoluna çıkmazsan kendini biraz zaman kazandırabiliyordun.

Bir çaylak için bu iyi bir şeydi; ama bizim için kötüydü.

Sonunda yenilgiyi kabul ettim, bitkin ve terli hâlde hücreye döndüm.

“Bir şey buldun mu?” diye sordu Clarke. Hücrenin karşı ucunda, duvara sırtını dayadığı yerden gözlerini açıp bakmamıştı. Bazen ayak sesi tanıma çalışması yapıyordu, böylece uyuduğu sırada yanına kimin geldiğini anlayabilecekti.

En azından ‘uyumaya en yakın olduğu’ sırada diyeyim.

“Yok,” diyerek of çektim. “Sanki burada yokmuş gibi.”

“Var. Sadece saklanıyor.”

“Açlıktan ölüyorum,” dedim konuyu değiştirmeye çalışarak. Saatlerdir bu adamı bulmak için uğraşıyordum. Artık onun hakkında daha fazla konuşabilir miyim, biliyordum.

“İlla’ya sordun mu?”

Battaniyeye, onun yana çöktüm. Başımı ellerimin üstüne kapadım.

“Daha değil.” Ne kadar tükenmiş hissettiğimi sesimde belli etmemeye çalıştım. İlla pek cömert bir kadın sayılmazdı, biz de pek takas yapacak bir konumda değildi. Takas edecek hiçbir şeyimiz yoktu.

“Neyse.” Clarke yerinden kalktı. “Ben yiyecek bir şey bulacağım.”

Ona bir bakış attım. Eğer bu kadar basit olsaydı, ben şu anda açlıktan kıvranıyor olmazdım.

“Bir yolunu bulurum.” Omuz silkti. “Eğer bir saat içinde dönmezsem, öldüm bil.”

Duvara yaslanıp birkaç dakika gözlerimi kapadım. Noah’yı bulma, Hoff’tan bilgiyi alma ve Tao’nun elinden kurtulma planını tekrar aklımdan geçirdim. Ama aklımın kayıp gittiği şey bu değildi.

Onun Sophia’yla birlikte olmasını umdum.

Kole ve Sophia’yı Oasis’ten çok uzakta, asla bulunamayacakları bir evde hayal ettim. Jay’in de orada olduğunu hayal ettim. Mark ve Walter’ın da arkada didişip durduğunu düşündüm. Kole’un Sophi’ye, Oasis’le hiçbir ilgisi olmayan bir kitap okuduğunu hayal ettim. Clarke’ın bana bahsettiklerinden, bir zaman ailesinin ona okuduğu türden, Oasis ve virüsten öncesine dair bir kitap.

Kole’un gülümsemelerinden birini hafızamdan bulup getirmeye çalıştım. Ama hiç tam doğru olmuyordu. Ya çok hızlı ya da çok düzdü. Kole’un gülümsemesi ne kadar nadir de olsa, tutunabildiğim birkaç şeyden biriydi. Bazen beni soğuk bir gecede ısıtan bir battaniyeydi. Bazen ise saf ve keskin bir umuttan ibaret bir bıçaktı.

O gülümsemeyi tekrar görecektim, kendime bunun sözünü verdim. Sophi’yi de görecektim. Jay’in sırtışısını bile özlemiştim. Hepsini özlemiştim.

Dalgınlaşıp uykuya tehlikeli derecede yaklaştığımı hissettim. Uykuyla uyanıklık arasındaki boşlukta, hapisane gözlerimde eriyip gitti. Benim de tüm istediğim buydu.

Özlemediğim hiçbir şey yoktu. O zamanlar öyle çaresiz ve az gelen şeyin, artık bir lüks gibi görünmesi komikti. Üstte ne kadar seyrek de olsa gülümsemeler vardı. Hatta bazen kahkahalar... Burada olan tek şey ise korku ve insanların çaresizliğinin kokusuydu. Dışarıda sadece çirkin olan güç, burada cani ve kokuşmuştu.

Sesi duyduğumda neredeyse uykuya dalmıştım.

İki ayak sesi ve Clarke'ın sesi, çılgılık gibi değil ama bağırma gibi bir ses! Sallanarak ayağa kalktığımda Clarke kapıda duruyordu ve bir adam gırtlığına bıçak dayamıştı.

O yüzü tanımam sadece bir saniye sürdü.

Noah West.

Beni tekrar buzhane çukuruna koydular. Bundan memnundum. Beni almaya gelmeleri için, duvara yapışıp saatlerce bekledim ama kimse gelmedi.

Nihayet uyuyakaldım ve uyandığında hâlâ gelmemişlerdi. Sonrasında susuzluk geldi ve açlık... Dondurucu soğuk sanki benden bir şey ister gibi, beni geri götürmek ister gibi, bana baskı yapıp duruyordu.

İp tekrar düştüğünde, çukurun zemininde sürünüp beni yukarı çekmelerine izin verdim. Yukarı çıkışım boyunca, gözyaşlarım kesik yüzümü yakıyordu.

Ama hana su ve ekmek verdiler. Bu kez reddetmedim. Edemezdim.

12

“Clarke.” Karşımdaki sahnenin farkına vardığım anda, kalbim yerinden fırladı.

“Kımıldama,” dedi Noah. Clarke’ı hücrenin içine doğru iterek peşinden geldi. Bıçağı Clarke’ın gırtlığına sıkıca bastırmaya dikkat ediyordu. “Gizlediğin silaha da hamle yapayım falan deme.”

Tamamen hareketsiz durdum, elimin yarısını cebime daldırmış hâlde, sersem gibi olanları algılamaya çalışıyordum.

“Ne istiyorsun?” diye sordum. Odayı tarayıp tüm detayları inceleyen gözlerini izledim.

Huzursuzdu. Birkaç saniyede bir, bıçağı yeniden düzeltiyordu. Ama etrafını izleyiş şeklinden, bir takım deneyimleri olduğu anlaşılıyordu. Tedirgin hali, tedbirli ama sakin yüz ifadesine uymuyor, beni şaşırtıyordu.

“Beni aradığınızı duydum.” Bu normal bir durummuş gibi omuz silkti. Sanki bir kızın boğazını kesmeye bir milim mesafesi yokmuş gibi.

“Tao arıyor,” dedim, sesimi sakın tutarak. “Sana bir teklifi var.”

“Tao’nun teklifleriyle ilgilenmiyorum,” dedi Noah. Tao’nun ismini telaffuz edişinde yanlış bir şey vardı. Anlayamadığım bir şeyler dönüyordu burada.

“Tao’nun koruması altında hayatta kalmak daha kolay,” dedim.

“O zaman sen niye Tao’nun korumasında değilsin?”

“Kişisel sebeplerim var,” dedim. “Başımın çaresine bakıyorum.”

“Eh, ben de,” diye cevap verdi. “Açıkça ortada.”

“Eminim bakabiliyordur.” Clarke’la göz teması kurdum. Korkmuş gibi görünmüyordu, sadece kızgındı. “Ama seni kızdıracak ne yaptık, bilmiyorum. Biz sadece haberciyiz.”

“Tao’nun görevlilerle çalıştığını biliyorum,” dedi West tükürük saçarak. Yüz ifadesi ekşimişti. “Oasis pislikleriyle çalışmam ben.”

Gözlerim irice açıldı. Tüm bunlar birbiriyle örtüşmüyordu.

“Sen bir asisin,” dedim. Bu bir soru değil, bildiriydi. Noah’nın yüz ifadesi kısa bir anlığına sarsıldı ama sonra, gurur ve öfkenin yoğun bir karışımına dönüştü.

“Evet, öyleyim.” Çenesini biraz kaldırdı. “Bu senin için ne anlama geliyor?”

Bir kalp atışı kadar nefesimi tuttum, sonra iki... Ardından ileri adım atarak Clarke’ın tam önüne geçtim. Benim aniden korkusuzca davranmam karşısında nasıl tepki vermesi gerektiğine karar vermeye çalışırken, Noah’nın gözleri büyüdü.

“Aynı tarafta olduğumuz anlamına geliyor,” dedim. Göz açıp kapayınca kadar geçen sürede, onu bileğinden kavradım ve Clarke dönerek onun elinden kurtuldu. Ben de Noah’nın elinden bıçağı kaptım ve arkamdaki duvara doğru fırlattım.

Clarke gözlerinde öfkeyle, hemen arkasını dönmüştü. O kadar hızlıydı ki, yakasından kavradığı ve kendi baş hizasına çektiği Noah, hâlâ şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Clarke sözlerini, engerek yılanının zehrini tükürmesi gibi ağzından tükürük saçarak söyledi:

“Bir dahaki sefere birini tehdit etmeye karar verirsen, istemeyeceğin düşmanlar edinmeden önce kim olduklarını öğren.”

Belli belirsiz de olsa, Clarke'ın başka bir asi yoldaşa saldırmış olmaktan çok, onun kendisine saldıracak kadar aptal olmasına kızdığı izlenimine kapıldım.

Clarke, kimsenin istemeyeceği bir düşmandı ve ondan kurtulması da kesinlikle kolay değildi.

Noah en azından korkmuş görünecek kadar akıllıca davrandı. Clarke, onun yakasını bırakıp tiksintiyle arkasını döndü.

Clarke onu bırakınca Noah bir adım geri attı.

“Doğruyu söylediğinizi nereden bileyim?” diye sordu. İstem-sizce geriye bir adım daha atmıştı. “Siz Genesis askeri misiniz?”

“Hayır,” dedim yavaşça. “Sen?”

Gözlerindeki parıltı, bilmemi gerekeni bana söylemişti. Anlaşılan Clarke'ın da bilmek istediği tek şeydi buydu.

“Genesis için mi çalışıyorsun?”

Bize bakıyordu; fakat hiçbir şey demedi.

“Genesis tek asi grup değil, Noah,” dedim, ses tonumu sakın tutmaya çalışarak.

“Tek olsaydı zaten hepimiz bitmiştik,” diye araya girdi Clarke. “Siz korkaksınız, hepiniz. Herkes ölürken siz saklanıyorsunuz. Oysa sizin yardım edecek kaynaklara sahip olduğunu biliyoruz. Siz asi falan değil, Oasis'ten saklanabileceğini sanan bir grup akılsızsınız. Ama saklanamazsınız.”

“Genesis hakkında hiçbir şey bildiğin yok,” diye hırladı Noah.

Clarke belli ki onun damarına basmıştı. Benim de şu an yumruk yumruğa bir kavgayı ayıracak halim yoktu hiç.

“Biz de senin hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. O yüzden, seni buradan ben çıkarmadan kendin çıkmanı öneririm.

“İyi,” dedi ters ters. Gözleri, benim arkamda kalan bıçağa yöneldi. Ama ben ona doğru küçük bir adım atınca, arkasını döndü.

Eğer geri adım atmaksızın mücadele edemeyecekse, insanların gırtlığına bıçak dayamamalıydı.

Hapishanenin içlerine gidip ortadan kayboldu. Nihayet geçici de olsa rahat bir nefes alabildim.

“İyi misin?” diye sordum, hâlâ kafese tıkılmış aslan gibi doluşan Clarke’a.

“Sence yalan mı söylüyor?” diye sordu, benim soruma aldırma-
mayıp. “Sence gerçekten Genesis’ten mi?”

“Kim bilir? Burada herkes her şeyi söyleyebilir. Doğru olup olmadığını bilmemizin de hiçbir yolu yok.”

Yere çöküp oturdum ve onun volta atmasını seyrettim.

“Bizi tanıması hoşuma gitmedi,” diye mırıldandı Clarke.

“Neden?”

“Biz onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz, Genesis hakkında da. Yalan söylüyor olsa da olmasa da tehlikeli.”

“Biliyorum. Ama eğer Tao’dan paçayı kurtaracaksak ona yine ihtiyacımız var.”

“Tao ile Noah’nın aynı odada buluşması sence iyi bir fikir mi? İkisinin neler bildiğini düşünürsen...”

“Hayır, iyi değil.” Gözlerimi kapadım ve nefesimi düzenlemeye çalıştım. Buradaki herkes iki gruba ayrılıyordu: Suçlular ve asiler. Hangisinin daha iyi olduğunu herkes biliyordu. Tao’nun görevlilerle bağlantısı vardı ve asi serserileri kesip biçerek görevlilere iyilik yapmayı görev edinmişti.

Böylesi bir yerde bile hâlâ Oasis'in nasıl gücü oluyordu, hiçbir fikrim yoktu. Ben sadece kuralları biliyor ve kendimi öldürtmek için bunlara uyuyordum.

Bu işi aldığımızdan beri, halletmenin bin farklı yolunu düşünmüştüm. Ancak hiçbiri böyle sonlanmamıştı. "Ama başka seçeneğimiz yok."

"Seçenek her zaman vardır. Onu öldürme seçeneği hâlâ duruyor."

Ciddi olup olmadığını anlamak için ona kaçamak baktım, ama o bana bakmıyordu. "Clarke," diye homurdandım. "Onu öldürmeyeceğiz."

"Sence o bizim canımıza kıymaz mıydı?"

"Bilmiyorum, ama bu demek değil ki-"

"Saflık yapma."

"Saflık falan yapmıyorum!" Oturduğum yerde doğruldum. Clarke dolanıp durmayı bırakmıyordu. "Sakinleşmen gerek."

"Boğazıma bıçak dayadı!" diye bağırdı, bir anda durup. "Sakinleşmem falan gerekmiyor. Bu işi halletmem gerekiyor. Onun Tao'ya ulaşmasına ve bizi mahvetmene izin vermeye niyetim yok. Çıkmak için bir tek şansımız olacak; bu fırsatı da onun yüzünden kaçıramayız."

Dişlerimi gıcırdattım. O böyle davranırken, yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kolay kolay hırslanmazdı Clarke ama bir kez kızdığına da onun damarına basan zavallının, Tanrı yardımcısı olsun.

13

"Hey," dedi yine sessiz, yine sakın hâlde. Sesi neredeyse uykuya dalmak üzereymiş gibi kısılmıştı.

Uykuya dalmak üzere değildi. Gür kirpiklerinin altındaki gözleri sürekli fazlaca parlaktı. Heyecanını yüzünde, duruşunda ve ses tonunda bir sır gibi saklayabilirdi; ama gözleri onu her seferinde ele veriyordu.

"Benimle hâlâ konuşmuyor musun?"

Onunla tek bir kelime bile konuşmamıştım. Asansörde Kole'a söylediğim sözlerden beri, ağzımdan tek kelime çıkmamıştı. Korkuyordum. Ağzımdan bir şeyler kaçıp her şeyi mahvederim ve dediklerimi bana karşı kullanırlar diye korkuyordum.

Daha da kötüsü, "onlara" karşı kullanırlar diye...

Onların nerede olduğunu bilmiyordum. Kole'un Sophi'yi ve asilerin geri kalanını nereye götürdüğünü de bilmiyordum. Jay'in oradan tek parça halinde çıkıp çıkamadığını da... Ama daha önce nerede olduklarını biliyordum. Nails'in sığınacağının nerede olduğunu biliyordum, Üssün nerede olduğunu da.

Eğer onları ele verirsem ve bunun sonucunda birilerinin canı yanarsa buna katlanamazdım.

"Tamam," dedi. Ben ise vücudumdaki tüm kasları, yiyeceğim yumruğa hazırlık olarak kasmıştım.

Ama yumruk gelmedi.

"O nerede?" diye fısıldadı. Önümde çömelerek, ellerini dizlerime koydu. "Onun yerini söyle, canını yakmak zorunda kalmayayım."

Yüzümü diğer yöne çevirdim. Yapabileceğimin en iyisi buydu. Vücudumun geri kalanı, bileklerime batan sert iplerle sandalyeye bağlı olduğu için tek yapabildiğim buydu. İpler geriye kan ve su kabarcıklarından başka bir şey kalmayana kadar derimi soyabilirdi. Sonra beni yine buzhaneye atarlardı, bileklerimden iltihap akar ve kabuk bağlardı. O kabuklar da bir dahaki sefere beni yukarı çektiklerinde, yine ipler tarafından sökülürdü.

Ellerini sıkı, parmak eklemleri beyaza döndü. Dikkatimi yeniden kendi üzerine toplamaya çalışıyordu. Benim gittiğimi, zihnimde onun ulaşamayacağı derinliklerde kaybolduğumu görüyordu. O derinlerde, günbegün, anbean, her bir darbeye vücudumun kırbaçlanmış, hırpalanmış ve kanayan bir enkaza çevrilişini hissetmiyordum.

"Quincy." Hep ismimi sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi söylüyordu. "Bana bak."

Yüzümü yine ondan uzağa çevirdim, ona bakmayı reddettim, yanıt vermeyi reddettim. İtaat etmeyi reddettim.

Bundan hoşlanmadı. Sessizlikle bir süre baş edebilirdi. Benimle oynar, ben artık ne dediğini anlayamaz olana kadar, etrafımda hipnotize edici şekilde dönerek konuşur dururdu. Sonunda bundan bıktığında, acı başlardı. Hızlı ve sert olabilirdi ya da yavaş ve ıstırap verici. O gün hangisinin beni daha iyi paramparça edeceğini düşünürse o... Ama en azından başlangıçta sabırlı ve sessiz oluyordu.

Ama bu yaptığım, itaatsizliğin ifadesiydi. Benden istediği şeye karşı çıkma amaçlı, bilinçli bir karardı.

Ve tabii bundan hoşlanmadı.

Dizlerimi sıkın ellerini bıraktı. Öne doğru eğilip ayak bileklerimdeki ipleri çözdü. Sonra arkama geçerek ellerimi çözüp beni sandalyeden kurtardı.

"Çukura geri dönüyoruz," dedi. Kafamın arkasından tutup beni zorla ayağa kaldırdı.

Sesinde bir anormallik vardı. Boğazımın dibinde bir acı yükselmeye başladı. Daha önce hiç beni çukura geri götürmemişti. Bilincim kısmen kapanana kadar bekler, ben tepki vermediğim, çünkü veremez olduğumda, artık onu eğlendiremez hale geldiğimde, diğer iki güvenlik görevlisini çağırırdı. O gider, görevliler de beni geri götürürdü.

Ama daha önce hiç o götürmemişti. Beni yerime geri atan kişi, hiçbir zaman o olmamıştı.

Beni iterek kapıdan çıkardı, karşı gelmedim. Dersimi çoktan almış, karşı koymanın sadece durumu daha da kötüleştirdiğini anlamıştım. Koridoru geçip son kapıdan da çıkarak, çukura inecektim.

Beni ileriye, odanın ortasına doğru itti. Ortada beni her gün aşağı sarkıttıkları derin çukur vardı. Neden beni bir hücreye kilitlemek yerine oraya indirdiklerini bilmiyordum, kendime bile sormadım bunu.

İpi bana uzattı ama ben almadım. Bunun üzerine ipi bana o bağladı. Tüm bu olayda farklı bir şeyler vardı. Bir şeylerin değişmiş olduğunu, omuzlarındaki gerginlikten anlayabiliyordum.

Sabrı tükeniyordu, ben de onun sabrını zorlayıp durdum. Onu iterek uzaklaştırmaya çalıştım. Ama ip çoktan vücuduma sarılmıştı. Kapıya doğru atılmak için hamle yaptığımda, beni duygusuz bir şekilde geri çekti.

Ona saldırmak istiyordum ama çok güçsüz hâldeydim. Orada kaldığım süre boyunca, beni bitap düşürmek için uğraşmışlar ve bunda başarılı olmuşlardı. Mücadele edecek halim kalmamıştı, beni durdurmak için fazla kuvvet harcaması gerekmiyordu.

“Sessiz ol,” diye tersledi beni. Ama sonra hemen ses tonunu düzeltti. “Bunu yapmak zorunda kalmak istemezdim, ama bana onun nerede saklandığını söylemedin. Yani bana başka bir yol bırakmadım.”

Beni çukura attı ve yere çarptıkları anda dizlerim büküldü. Buna daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum. Yakında beni öldürmezler

miydi? Ya da sonunda pes mi ederlerdi? Eninde sonunda vazgeçmek zorunda kalacaklardı. Mutlaka.

Birkaç saniye sonra, başımın üstünde buz gibi soğuk bir şey hissettim. Nefesimi tuttum. Yaşadığım şok, ciğerlerimdeki nefesi boşalttı.

Yukarı baktığımda hiçbir şey göremedim. Ama neler olduğunu idrak etmem fazla zaman almadı. Çukuru suyla dolduruyordu. Beni burada boğacaktı.

Bir şahin gibi Clarke'ı gözetleyip onu uyandırmamaya çalışarak çantamı başımın üstünden yavaşça geçirdim. Birkaç saat önce uyuyakalmıştı ama ne kadar derin uyuduğunu bilemiyordum. Sırf öfkelendiği için onu öldürerek, hiçbir fayda sağlamayacaktı. Buna fırsatı kalmadan, ben bu durumu halletmezsem Clarke'ın yapacağı şey buydu. Noah bir asiydi. Ve bir Genesis asisi olduğuna göre, bize yardım edebilirdi. Bana yardım edebilirdi. Genesis eğer gerçekse, Sophi'yi, Kole'u ve diğerlerini bulmama yardım edebilirdi. Clarke benim bir anlığına bile olsa Noah'ya inanarak, aptallık ettiğimi düşünecekti. Ama eğer söylediğinin gerçek olma ihtimali varsa onun ölmesine müsaade edemezdim.

Sessizce hücreden dışarı süzıldüm ve hemen merdivenlerden aşağı indim. Kolezyum, sıra dışı bir şekilde boş gibi görünüyordu. Ortak alana bir göz attığımda, neden böyle olduğunu anladım.

Dün gece yağmur yağmış, bu yüzden açık alanda su birikintileri oluşmuştu. Ama birikintiler kırmızıya bulanmıştı. Hemen gördüğüm bedenleri saydım, altı kişi vardı.

Normalden fazlaydı bu. Dünkü kavga herhâlde malzeme sorunundan ya da mahkûmlardan birinin diğeriyle tartışmasından kaynaklanmamıştı. Bu durum normal değildi, beni huzursuz etti. İnsanlar açtı; bu da onları birilerine sataşmaya meylettiriyordu.

Kolezyum'da insanlar birbirine sataştıklarında, ortaya bu sonuç çıkıyordu.

Gözlerimi kaçırdım, dikkatimi düz bir çizgi halinde yürümeye odakladım. Duvar oyuklarından birine sırtını dayamış birinin

üzerine bastım. Uyuyor muydu, yoksa ölmüş müydü, emin değildim ve öğrenmeye de pek hevesli sayılmazdım.

Başımı kaldırdığımda, Noah'nın ileride bir köşede çömelip gizlendiğini fark ettim. Elimde olmadan gülümsedim. Buraya geleceğini biliyordum.

Nail'in bir yol bulup bizi kurtarması için aylarca bekledikten sonra, Clarke'ın özgüveni sarsılıyordu. Evet, teslimatlar belki ayda bir kez geliyordu ve planı devreye sokmak için zaman gerektiğini o da biliyordu. Ama süre bir aydı. İki ay. Hatta üç.

Altı ayın geçmesi ise, bir şeylerin ters gittiği anlamına geliyordu. Kolezyum'un içinde de, bizim neler olduğunu bilmemiz ya da yeni bir kaçış planı yapmamızın hiçbir yolu yoktu. Dışarıdan birileri yardım etmeden kaçmamız imkânsızdı.

Clarke bu baskıya dayanamıyordu, tıpkı benim gibi.

Noah'nın, koridorun sonundaki eski görevli yatakhane sine dalışını seyrettim. Çoğu kişi o odadan uzak dururdu çünkü küçüktü ve olası bir saldırıda kaçması zordu. Ama Noah bir asiydi ve eski bir görevliydi. Ve kendini beğenmişti.

Onun girdiği odaya çıkan koridora dönmek üzereydim ki kolumu sıkıca kavrayan bir el beni aniden durdurdu.

Sıçrayarak ondan uzaklaştım ve bıçağıma davrandım. O anda, karşımda durup bana bakanın Clarke olduğunu anladım.

"Clarke," dedim nefes nefese. "Korkuttun beni."

"Ne yapıyorsun burada?" Tekrar kolumu kavradı ve beni kenara, gözlerden uzak bir yere çekti.

"Clarke..." Gözlerim koridorun sonundaki o kapıya kaydı. Eğer bir an önce oraya gitmezsem, Noah'yı bize yardım etmeye ikna etme fırsatını kayıracaktım.

"Benim arkamdan iş çevirdin," dedi. Bunun bir suçlama olduğu apaçıktı. Konuştuğunda yüzünde hiçbir ifade yoktu.

“Clarke, sadece onu gördüm ve-”

“Yalan söylüyorsun,” diye sözümü kesti. “Yalan söylediğin zaman anlıyorum. Şu anda da yalan söylüyorsun. Onu aramak için geldin.”

Bir süre ona baktım. “Gidip onunla konuşacağım.”

“Ne diyeceksin?”

Dudaklarımı çiğneyerek onu süzüyordum. Olduğu yerde arkasını döndü ve benden uzaklaştı. Sinirle ellerini yüzüne sürüyordu.

“Eğer Tao senin asi olduğunu öğrenirse seni görevlilere teslim eder. Biliyorsun bunu. Bizi öldürteceksin. Anlıyor musun beni?”

“Ben sadece koruma-“

“Kimi korumaktan bahsediyorsun? Şu anda senden benden daha önemli kim var?”

“Sophi’yi korumaya çalışıyorum,” dedim sıktığım dişlerimin arasından. “Eğer o gerçekten Genesis ile irtibat halinde ise Sophi’yi, Kole’u ve diğerlerini bulmamıza yardım edebilir. Onlara bir mesaj iletebilir. Belki bizi buradan çıkarabilir bile.”

“Sen Genesis’i tam olarak ne sanıyorsun, Quincy?” diye sordu, gözlerini kısarak bakıp. “Onlar süper kahraman değil. Her şeyi bildikleri falan da yok.”

“Yine de en iyi fırsatımız onlar.”

“Hayır,” diye hırladı. “Toa ona ulaşmadan onu öldürmek, tek şansımız. Şu anda o bir hayalet. Başka kimse onu bulmadan biz ona ulaşırsak, sadece ortadan kaybolmuş olacak. Kimse öğrenmeyecek. Sophia’yı bulmak için yapmamız gereken en iyi şey, buradan çıkmak.”

“Onun için en iyisinin ne olduğunu bana sen söyleyecek değilsin,” dedim, geriye bir adım atıp. Buraya düştüğümüzden beri Clarke’la hiç böyle kavga etmemiştim. “Tao’nun işleri o

şekilde halletmediğini de biliyorsun. Noah eninde sonunda ortaya çıkmazsa, bundan birisini sorumlu tutacak. Birilerinin kanını istiyor, ister bizden olsun, isterse Noah'dan, Tao istediğini alacak.”

Bana çok sert ve çok uzun bir süre baktı, sanki beni tanıyamıyor gibiydi.

“Bir daha söylemeyeceğim,” dedi. Sesi yavaş ve sakindi; soğuk ve tehditkârdı. “Geriye dön, hücreye git. Bunu ben hallederim.”

Başımı yana salladım. “Onunla konuşacağım. Beni bir daha durdurmaya kalkma.”

Arkamı dönüp bir daha geriye bakmadan koridorda yürüdüm. Ama kapı tokmağına koyduğum elim, tereddüt ediyordu. Ya Clarke haklıysa? Ya Noah sonunda aptalca bir şey yapıp ölümümüze sebep olursa?

Demin Clarke'ın durduğu yere baktım ama çoktan gitmişti. Sanki hiç orada bulunmamış gibiydi.

Kapıyı çekip açtım.

Benim geldiğimi duyduğunda, bıçağını yatağının üstüne koyuyordu. Sadece bir saniyeliğine şaşırmış gibi baktı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu, beni baştan aşağı süzerek. Bu bir korkutma taktiğiymiş belli ki, ama bana tesir etmedi.

Kapıya sırtımı yasladım. Kısmen, gerektiğinden fazla tehditkâr görünmemek için, kısmen de ondan korkmadığımı bilmesini istediğim için.

Burada en az endişe ettiğim şey Noah'ydı.

“Sana bir teklifim var,” dedim sakince.

Üzerindeki enerjiden hiç hoşlanmamıştım. Çok hararetliydi. Sanki her an bir yumruk patlatmaya ya da koşup kaçmaya hazırды.

“Senden hiçbir şey istemiyorum,” diye homurdandı ve başını çevirdi. Sanki içinde ilgisini çeken bir şey varmış gibi, çantasını kurcalamaya başladı.

“Hayır, istiyorsun. Buradaki herkesin istediği şeyi istiyorsun sen de.”

“Neymiş o?”

“Burada olmamak.”

Yavaşça tekrar bana doğru döndü. “Genesis beni buradan çıkaracak.”

“Ne zaman?” diye sordum. Clarke’ta ve bende de tam şu anda bulunan o aynı zayıf noktaya dokunmuştum. Tek fark, ben bunun onun zaafı olduğunu biliyordum. O ise bizim de zayıf noktamız olduğunu bilmiyordu.

“Bir hafta mı? Bir ay mı? Altı ay mı?” diye sordum giderek üsteleyip, onun çözülmesini umarak.

Ağzı büzülüp bir çizgi halini aldı. Ama karşılık vermedi. Onu avcumun içine almıştım.

“Biz üç gün içinde buradan çıkıyoruz,” dedim. Kendimden eminmiş gibi konuştum çünkü buna mecburdum.

“Nasıl?”

“Eğer sana anlatırsam, elimde pazarlık yapacak bir koz olmaz.”

Serinkanlılıkla beni seyretti. “O zaman, benden istediğin şey nedir?”

“Tao’nun çetesine katılmanı istiyorum.” Onu şaşırttığımı fark edebiliyordum. Çünkü hareketsiz kalmış, gözlerini kısmış ve bana sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi bakıyordu.

“Neden?”

“Çünkü Tao seni istiyor ve eğer seni ona veririm, bana borçlu olacak. Tao’nun bana borçlu olmasını istiyorum.”

“Eğer zaten üç gün içinde buradan çıkıyorsan, neden kimsenin sana borcu olmasına falan ihtiyacın olsun ki?”

Bir bahane uydurmak üzere ağzımı açtım ama Noah’nın gözleri, anlayışlı bir ifadeyle kısıldı.

“Kaçmak için Tao’ya ihtiyacın var,” dedi. Ben de onun dediğini düzeltmedim. Tao’ya gerçekten ihtiyacım vardı ama onun düşündüğü şekilde değildi.

“Benim bundan kazancım ne olacak peki?” diye sordu sonunda.

“Tao’yu benim seni ekibe kattığıma ikna et. Biz de seni çıkarırken yanımızda götürelim.”

“Çok kolay bu,” dedi. “Bana anlatmadığın ne var?”

Kollarımı bağladım ve duruşumu değiştirdim. Düşündüğüm-den daha akıllıydı.

“Tao kolay kolay insanlara güvenmez. Kendini ona kanıtlaman gerekecek.”

“Nasıl?” dedi.

“Bilmiyorum. Ben onunla birlikte çalışmıyorum, sadece onun için çalışıyorum. Katılmak için bir sebebim olmadı.

“Yani senin kendin yapmak istemediğin bir şeyi, benim yapmamı istiyorsun ki sen buradan kaçabilesin, öyle mi?”

“Biz buradan kaçabilelim diye...” Artık sinirimi bozmaya başlıyordu. Kapı eşiğinde ayakta durdum. “Üç gün... Sadece üç gün sağ kalman gerekiyor burada, sonra işimiz bitecek. Gideceğiz. Temelli!”

Hesap yaptığını gözlerinden anladım. Yalanım yüzümden okunuyor gibi hissettim. Üç gün sonra buradan çıkacağının garantisini veremezdim. Nails’in bu hafta bizi buradan çıkaracağının garantisi yoktu. Eğer çıkaramazsa da, Noah burada Tao’yla

kalmış olacaktı. Fakat eğer şimdi Tao'nun işini halletmezsem, Nails'in işi hallettiğini görecektim kadar sağ kalamazdım.

"Onlara ne zaman katılmam gerekiyor?" diye sordu.

"Hemen," dedim. "Yoksa anlaşma olmaz."

Yere bakarak, dediğim şeyi ölçüp biçti.

"Bana yalan söylemediğini nerden bilip güveneceğim? Ya hiçbir kaçış planınız yoksa? Planın ne olduğunu söylemiyorsun, bu yüzden de ben arkamı döndüğüm anda sırtımdan bıçaklama-yacağından emin olmam mümkün değil."

"Haklısın," dedim. "Bana güvenemezsin."

Şaşırmış göründü.

"Genesis'in de seni çıkaracağına güvenmezsin ama. Tao'ya da güvenemezsin. Burada hayatta kalabileceğinden de emin olamazsın. Hepsi birer risk, Tao. O yüzden, seni üçgünde içinde buradan çıkarabilecek olan riski seç. Ya da benim yalan söylediğim kanısıyla kumar oyna, teklifimi reddet. Benim sorunum değil."

Arkamı dönüp iki adım attım.

"Bekle."

Yavaşça ona dönüp baktım.

"Pekala," dedi gücenmiş gibi bana bakarak. Onu anlıyordum, zor bir durum içindeydi. "Bir süre sonra Tao'ya gideceğim."

Başımı salladım, sonra da başıma ne işler açtığımı düşünerek yürüyüp gittim. Acaba benim uzun pişmanlıklar listeme bir madde daha mı eklenecek, diye düşündüm.

Su seviyesi belime kadar geldikten sonra yalvarmaya başladım. Bu cehennemde kaldığım saatler ya da günler veya haftalar boyunca, ne kadar olmuştu hiç bilmiyordum, bir kez bile ağzımı açmamıştım. Beni aç bırakmışlar ve dövmüşlerdi ama gıkımı bile çıkarmamıştım. Fakat şimdi su seviyesi giderek yükselirken, buradan çıkmanın bir yolunu bulmak için debelenmeye başladım. Su beni tamamen yutmadan önce buradan kaçmanın yolunu arıyordum. Çığlıklar ciğerlerimden artık benim elimde olmadan çıkıyordu.

“DURUN!” diye bağırdım, zar zor çıkan sesimle. Su benim göğsüme doğru çıkarken, o kadar hızlı nefes alıyordum ve öyle paniğe kapılmıştım ki.

İlk geldiğimde duvarların neden ıslak olduğunu o zamanlar anlayamamıştım. Beni neden bu buzhane gibi yere koyduklarını da...

Benimle işleri bittiği vakit, beni bu şekilde yavaş yavaş, acı ve dehşet içinde öldürebilmek içindi her şey.

Su artık çeneme kadar geliyordu. Sanki bu dümdüz duvardan kendimi yukarı çekebilecekmiş gibi, ellerimi duvarlara bastırılmıştım. Yeterince odaklanırsam gözlerim buradan çıkmanın bir yolunu bulacakmışçasına, her yeri tarayıp duruyordum.

Hep öyle yapardım ben. Hep bir yol bulurdum, bir şekilde hayatta kalırdım. Sağ kalırdım. Benim işim buydu. Benim karakterim buydu. Yedi yaşımdan beri tüm hayatım 'hayatta kalmak' üzerine kurulmuştu. Ve şimdi o hayat benden alınmak üzereydi. Burada, bilinmez bir Oasis işkence kampında, tek başıma bir çukurun içinde boğularak...

Su çenemi de geçti. Sırtımı geriye doğru bükerek, yüzümü birkaç saniye daha suyun üzerinde tutmaya çalıştım.

O anda, neredeyse iş işten geçerken, yine bir ip atıldı ve o beni yukarı çekti.

Çukurun kenarına geldiğimde yere yığıldım. Nefes nefeseydim, kaslarım soğuktan kilitlenmişti ve tüm bedenim kontrolsüzce titriyordu.

O gelip yanımda diz çöktü ve sıırsıklam saçlarımı yüzümden kenara çekti.

“Hazır mısın?” dedi nazikçe, beni bir kâbustan uyandırır gibi.

“Ne... Neden bahsediyorsun?” dedim soluk soluğa.

“Onun yerini söyle sadece.” Saçımı kulağımın arkasına attı. Benim ise onu engelleyecek enerjim bile yoktu. “Johnson’un tek bilmek istediği, oğlunun nerede olduğu. Sağ kalan tek oğlu o, unuttun mu? Oğullarından birini öldürmüş olmanı, diğer oğlunu ona geri vererek telafi edebilirsin. Söyle bana. Ben de buna bir son vereyim.”

Yere yığıldım, yukarıya, ona baktım ve fısıldadım: “Cehenneme git.”

Nefesimi toplama kalmadan, beni yuvarlayıp tekrar aşağı, soğuk suyun içine attı.

Çukura geri dönmüştüm.

Geri geldiğimde Clarke gitmişti. Gün ortasında ortadan kaybolmak, ondan beklenmeyecek bir şey değildi. Ama Noah ile ilgili olanlardan sonra, kalbim korkuyla bir anda yerinde fırlamıştı.

Odaya bakındım. Çantası köşede değildi. Çantasını da yanında götürmüştü, bu da durumunun iyi olduğu anlamına geliyordu. Kendi çantamı köşeye koyarken, nefesimi yavaşlatmaya çalıştım.

Keşke burada olsaydı. Clarke'ın rızası olmadan Noah'la konuşuktan sonra, onun burada olmasına ve göğsümdeki acıyı azaltmasına ihtiyacım vardı. Birçok şey ters gidebilirdi, bu plan pek çok farklı şekilde elimizde patlayabilirdi. Plan demeye bile şahit lazımdı aslında. Clarke'ın yedek bir plan ortaya koymak istemesi, düşünceli bir hamleydi. Geri kalanlarımız mevcut göreve o kadar odaklanmıştık ki, sonrasında ne olacağını hiç düşünmüyorduk. İleriyi düşünen bir tek Clarke'tı. Eğer yakalanırsak bizi Kolezyum'un içine atacaklarını biliyordu. Ama çıkmamız için önce planın işlemesi lazımdı. Şu ana kadar, yakalanıp buraya düşerek, belki de hiç gelmeyecek bir kurtuluşu beklemekten başka pek bir şey yapabildiğimiz söylenemezdi. Gidip Clarke'ı aramak istiyordum ama bir faydası olmazdı. Eğer o benim kendisini bulmamı istemiyorsa, bulmam mümkün değildi. Çok karmaşık biriydi. Onu tanıdığımı sanıyordum ama sadece onun bana sunduğu kadarını biliyordum. Sophi'nin bir kâbustan uyandığı gece Clarke'ın bana ailesinin öldürülüşüyle ilgili anlattıkları haricinde, onun geçmişi hakkında pek az şey biliyordum.

‘Dışarıda’ büyüdüğünü biliyordum. Oasis’in onu var etmediğini, sadece onu lekelediğini biliyordum. Küçük bir kızı, ailesinin intikamını almaya ant içen bir askere dönüştürmüşlerdi. Yedi yaşındayken üzerime böyle bir sorumluluk almanın nasıl olabileceğini hayal ettim.

Ben yedi yaşındayken korku ve zulüm dolu bir dünyaya fırlatılıp atılmıştım. Sırf hayatta kalmanın buradaki tek önemli şey olduğunu bildiğim için hayatta kalabilmiştim. Ama bu beni değiştirmişti. Beni düşünmeden kavgaya tutuşan biri haline getirmişti. Ya da düşünmeden sağ kalan birine...

Ama bu durum... Evlerine yüzlerce kilometre uzaklıktaki esrarengiz bir şehrin, tüm ailesini öldürmüş olması... Çocukken başıma gelenleri, yedi yaşındaki birinin anlayabileceği kadar anlıyordum. Bir durağan, bir tehdit olarak damgalanmıştım. Test sonucu pozitif çıktığı andan itibaren istenmeyen kişi olmuştum. Sevelemes biriydim artık. Bir canavarı kim, nasıl sevebilirdi? Koca bir uygarlığı bir anda paramparça edebilecek birini nasıl sevebilirlerdi? Virüsün yetişmesine olanak verebilecek genin bende olduğunu söylemişler, bu da benim ölüm fermanım olmuştu. Virüs, Oasis’te en çok korkulan şeydi ve o virüsün bende bulunduğu açıklanmıştı. Ama Clarke hiçbir şey yapmamıştı, bir kabahati yoktu. Oasis’ten çok uzak bir köyde ailesiyle huzur içinde yaşıyordu. Kimseye hiçbir zararları olmuyordu. Yine de Oasis onun tüm hayatını mahvetmişti. Buna anlam verebilecek bir mantık yoktu.

Orada ne kadar uzun süre oturup düşünmemem gereken bu şeyleri düşündüm bilmiyorum. Fakat sonunda çantamı alıp tekrar çıkmak üzere kapıya yöneldim. Bir şeyler yemem gerekiyordu ve Clarke her nereye gittiyse oradan dönene kadar burada oturup endişelenemezdin.

Merdivenleri mesken edinmiş bir grup mahkûma omzumu çarparak basamakları inerken üşüyordum. Mahkûmlardan biri kolumu kavrayıp beni yukarı çekti. Hemen dengemi sağlayabilmek için ayaklarımı yere sağlamca basmam gerekti. Bıçağımı cebimden tek hareketle çıkardım ve adama doğru tutarak hayvani bir hırlamayla onu tehdit ettim. Beni sertçe iterek kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Ben ise merdivenleri inmeye devam ederken dönüp arkama bakmadım bile. Bir şey istediği yoktu. Genelde bir şey istemezlerdi. Sadece beni korkutup korkutamayacağını görmek, belki o sırada da birkaç parça yiyecek koparmak istemişti.

Kolezyum'da Victor'a ait olan tarafa döndü. Başka zaman olsa, diğer tüm yiyecek kaynaklarını tükettirdim. Ama son teslimattan beri artık beş hafta olmuştu. Artık Victor ve Tao'dan başka kimsede yiyecek bir şey kalmamıştı.

Victor'un mekânına çıkan merdivenleri tırmanmak üzereyken ortak alandaki diğer yüzlerce sesin arasından, birini duydum.

"Taylor!" Bir kız sesine benziyordu.

O kadar hızlı bir şekilde arkama döndüm ki, Victor'un ofisine çıkan ağır toplarından birisiyle neredeyse çarpışıyordum.

Kız benimle göz teması kurdu ve eliyle Kolezyum'un Tao'ya ait tarafını gösterdi. "Tao seni görmek istiyor."

Ne yaptığımın tam olarak farkına bile varmadan ileri atıldım. Geniş açıklığı geçerken, kan beynime fırlayıp kulaklarımı kızartmıştı.

Ne istiyor ki? Kızın yanına geldiğimde bir daha gözüme bakmadı. Sadece arkasını dönüp uzun adımlarla üst katın sağ tarafında kalan hücrelere doğru yürüdü. Tao insanları ayağına çağırmaırdı: İnsanlar kendi rızalarıyla ona gelirlerdi. Birden,

hem de böyle bir zamanda ne olmuş da durum değişmişti, bilmiyordum.

Kızı dört merdiven boyunca takip edip Tao'nun odasına doğru çıktım. Kalbim göğsümde o kadar şiddetli çarpıyordu ki, Tao'nun kalbimin sesini duyarak bunu bir zayıflık işareti olarak algılayacağına emindim. Ama o bana hiç bakmadı bile.

Kapıda bir an tereddüt ettim, ölüm cezası çekmeye gidiyormuş gibi hissediyordum. Arkamı dönüp kaçmak istedim ama gidecek hiçbir yer yoktu. Benden her ne istiyorsa, sürüklenecek götürülmek yerine kendi ayağımla gitmeyi tercih ederdim. Böylece içeri girdim.

İç odaya girmeden önce, Tao'nun adamları bıçağımı benden zorla aldılar. Sorun çıkarmadan uyduğum, her zamanki uygulamaydı bu. Ama bu sefer bir şeyler farklı gibi geliyordu.

Odadan içeri girdiğimde ilk olarak, onun bu kez yerinde oturmadığını fark ettim. Küçük bir pencereye yaslanmış, düşünüp taşınan gözlerle ortak alanı gözetliyordu.

Bir şey demedim. Bıçağımın elimden gitmiş olması, her seferinde olduğu gibi, beni rahatsız hissettiriyordu. Fakat bu seferki durumda, her nedense çok daha huzursuz hissetmeme neden olan bir şey vardı. Bıçağıma her zamankinden daha çok ihtiyacım olduğunu sanıyordum.

"Quincy," dedi ve bana dönerken gülümsedi. Sırtını duvara dayadı. Oda boştu, fazla boş... Oysa Tao sürekli yordakçılarından en az birini yanında bulundururdu. "Quincy Emerson."

Kalbim durur gibi oldu. Adrenalinin derhâl tüm vücuduma yayıldığını hissediyordum. "Ne dedin sen?" Sesim ölümcül şekilde kısıktı.

Başını yana eğdi, yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Adın bu değil mi? Emerson." Biliyordu. Başını yana çevirişinden ve bana bunu soruşundan, çoktan her şeyi bildiği anlaşılıyordu. Şu noktada sadece benimle alay ediyor, ben kıvranırken ne kadar eğlenebileceğine bakıyordu.

Ona doğru bir adım atmak için hareketlendim ama sonra, yapabileceğim hiçbir şey olmadığını fark ettim. Gözlerim

Tao'nun yanında duran silahın parıltısına takıldı fakat benim ellerim boştu.

Savunmasızdım.

Tao bana güldü. "Aklından bile geçirme," dedi. Sesinin her zamankinden daha zalim bir tonu vardı. "Ben anlamam mı sanmıştın?"

Ayaklarım olduğu yere çivilenmişti, dişlerimi sıkıyordum.

"Ne istiyorsun?"

"Nasıl çıktığını öğrenmek istiyorum," dedi sessizce.

"Ne?"

"Kaçtın," dedi. "Hiçbir yardım almadan Oasis'ten kaçabil-
din. Ve sonra tekrar gizlice Oasis'e girdin. Bunu nasıl yaptığını
bilmem gerek. Buradan çıkmak da dışarıda hayatta kalmak da
imkânsız gibi. Duvarın ardına nasıl geçtiğini bilmek istiyorum."

"Şansla," deyiverdim. O ise beni yakamdan öyle çabuk kav-
radı ki gıkımı çıkarmama bile kalmadan beni duvara çarparak
nefesimi kesti.

"Bir şey planladığını biliyorum." Yüzü benim yüzüme o kadar
yakındı ki tıslayarak konuşurken tükürüklerinin yüzüme geldiğini
hissediyordum. "Bir şeyler planladığını biliyorum."

O anda, onun aslında hiçbir şey bilmediğini, sadece tıpkı
diğer herkes gibi, tahmin yürüttüğünü anladım.

Gülümsememe engel olmam gerekiyordu.

Elimi kaldırıp onun yakamı tutan elini kavradım ve çekip
üstümden attım. "Dokunma bana."

Birden tuhaf bir sükûnet hissettim ve onun gözlerinin içine
baktığımda panikten başka hiçbir şey görmedim. Panik, korku
ve çaresizlik... Hemen geri çekilmedi. Ben de diğer yakamı tu-
tan elini yakaladım ve temasını kesmek için bileğini büktüm.

Kolundan tutarak duvara ittim ve dizimi karnına vurdum. Daha birkaç saniye önce benim arkamda olan duvara ben onu çarptım.

Karşılık vermeye çalıştı, yumruğunu yüzümün yanına vurmaya denedi ama eğildim. Belindeki bıçağı kapıp gırtlığına dayadım.

Gözleri, korkudan çok hiddetten dolayı büyüdü.

“Beni dinle,” diye hırladım, “eğer buradan sağ çıkmak istiyorsan, bu konu hakkında hiç kimseye bir şey söylemezsin.”

“Beni tehdit etme,” dedi kaba bir sesle.

“Hayır,” dedim bıçağı daha da bastırıp ucunun tenine bastırıldığı yerden kan akıttım. Bıçağın üzerindeki kanı görmekten duyduğum tatmin duygusu, beni rahatsız etti. Daha fazla bastırıp nereye kadar gideceğini görmek istedim. Sanki Tao’yu kan kaybından öldürsem, bir ömür boyu çektiğim kendi yaralarımın bir şekilde telafisi olacakmış gibi. “Asıl sen beni tehdit etme. Noah’yı sana katılmaya ikna ettim. Yani ödeştik demek oluyor. Sana hiçbir borcum yok.”

Bir adım geriledim. O tamamen hareketsiz kaldı. Gözleri benim elimdeki bıçağa bakıyordu. Kendimi yeterince net ifade ettiğime ikna olarak bıçağı hâlâ elimde tutar hâlde uzaklaştım. Adrenalin hâlâ içimde hâlâ yetişemediğim bir hızla pompalanıyordu.

“Dur,” dedi. Sesi artık yumuşamıştı. “Yardım edebilirim. Birbirimize yardım edebiliriz. Sen bana bilmek istediğim şeyi anlat, ben de sana yardım edeyim. Buradan birlikte çıkabiliriz. Sana ihtiyacın olan her şeyi sağlarım. Buranın sahibi benim.”

“O zaman bence ikimiz de aptalız,” dedim hafif bir gülümsemeyle. “Çünkü sen hiçbir şeyin sahibi değilsin, ben ise buradan asla çıkmıyorum.”

Dış odadaki masadan kendi bıçağımı aldım, Tao’nun bıçağını da sıkıttığım yumruğumun içinde tutuyordum. Adamlarından ikisi

masanın başında oturuyordu. Ama daha onlar yerinden kalkamadan ben tekrar odadan çıkmıştım bile. Arkamda Tao'nun sinirle bağırıldığını, sonra da sert bir gümbürtü duydum. Odanın içinde fırlatılan bir şeyin sesiydi. Yardakçıları içeri koşup sorunun ne olduğunu öğrenmeye giderken ben de hızımı artırdım. Durmadım, yavaşlamadım. Basamakları inerek ortak alana geldim, açıklığı geçerken ellerimin titremesine mani olmaya çalışıyordum.

Tek yapmam gereken ortak alanı aşmak, merdivenleri çıkmak ve balkondan geçmekti. O zaman güvendeyim diyebilecektim. Bunu kendime bir duayı yineler gibi, tekrar tekrar söyleyip durdum.

Sadece merdivenlerden çıkıp balkondan geçmem gerekiyordu, sonra güvendeydim.

Sadece balkondan geçmeliydim.

Hücreme sessizce süzıldüm. Bıçaklarım yere düşerek sağımda solumda tangırdadı. Dizlerim çözüldü ve yere çöktüm. Kendimi güvende hissetmiyordum. Yaptığım hiçbir şey güvende hissettirmiyordu. Hiçbir şey güven vermiyordu.

Hayatımı kurtaran yegâne şey, ipin hâlâ ayağıma bağlı olmasıydı. Suyu çarpmadan önce ipi yakalayacak vakti zor bulmuştum. Suyu düştüm ama düşerken kafamın arkasını çukurun duvarına sertçe vurdum.

Aldığım darbenin beynimde zonklamasını, suya düştüğümde hissettim. Altımda zemini bulamadım, ayaklarımı hiçbir yere basamadım ve suyun yüzeyinde nefes de alamadım. Sadece karanlık ve suyun dondurucu soğuğu vardı. Ayaklarımı savurarak debelenip duruyor ama bir türlü basacak sabit bir zemin bulamıyordum.

Nihayet kendimi bir yerlerden ittirerek suyun üstüne çıktığımda, suyun tazyikle akıp çukuru doldurmasının sesini duyabildim. Su seviyesi çoktan çenemin hizasını geçmişti. Parmak uçlarımda durarak geriye yaslanıp sırtımı arkaya eğiyor, bu şekilde nefes alabiliyordum. Birkaç saniye sonra su, yüzümü tamamen kapatacaktı.

Bacakları savurup destek almak için kenardaki duvarlara tutunursam, muhtemelen kendimi birkaç dakika daha suyun üzerinde tutacak bir yol bulurdum. Ama yorgunluktan tükenmişim ve kaslarım soğuktan dolayı kilitleniyordu. Buradan çıkmak için tek fırsatımı da tepmişim.

Sırtımı duvara dayadım. Su yükseldikçe yükseliyordu ve daha kesik kesik nefes alıyordum. Gözlerimi kapadım ve olacak olanı bekledim.

“Onlar güvende,” dedim kendime. Onların güvenliğini sağlamayı başardığımı, artık bana ne olduğunun bir önemi kalmadığını telkin ettim kendime.

Hıçkırarak ağlıyor muydum, yoksa sadece hava açlığı mı çekiyordum, ayırt edemiyordum. Su beni aşağı itiyor, ben ise su yüzeyinde nefes alabilmek için mücadele ediyordum. Ama en azından bir şeyi doğru yapmıştım.

Tüm hayatım boyunca, sağ kalabilmek için mücadele ederken yalanlar söylemiş, birilerini kandırmıştım. Ama bir şeyi doğru yapmıştım. Onları güvende tutmayı başardım. Bu da bir şeydi.

Sıçrayarak uyandım ve dizime koyduğum bıçağımı kavrayarak odayı tarayıp beni uyandıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Clarke'tı. Kapıda duruyordu, çantasını omzundan kaydırarak indirdi. Bir anda nefesim kesilmişti. Göğsümde keskin bir rahatlama hissi duydum.

"Clarke," diye fısıldadım ayağa kalkarak. "Nerelerdeydin sen?"

Çantasını tutup ters baş aşağı çevirdi ve yere bir yığın konserve kutusu döküldü.

"Ne?" Şimdi uykum açılmış, duyularım uyanmıştı. Yerdeki konserve kutularından birini aldım, sonra bir diğerini ve başkasını... Burada bir düzine kadar konserve vardı. "Bunları nereden..."

"Bir yolunu bulurum demiştim sana, değil mi?" Sırıttı. Ama yorgun ve bitkin bir gülüştü bu, gergin bir hali de vardı. Arkamı dönüp battaniyelerden birini aldım, onun oturması için yere yaydım.

O da gelip bir enkaz gibi benim yanıma yığıldı.

"Nasıl alabildin tüm bunları?" Göğsüm tedirginlikten sıkışıyor, gözlerim onun yüzüne takılıp duruyordu. Bir şeyler olması gerekmiyor muydu? Onun buraya döndüğünde bana bağırmasını ya da bir daha hiç geri gelmemesini beklerdim. Ama o, sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi davranıyordu.

Omuz silkti. Konservelerden birini alıp bana uzattı. Sonra ağır hareketlerle, kendisi için de bir tane aldı. Yiyecek söz konusu olduğunda, bu tarz konserve gıdalar şu an lüksün zirvesiydi. Evet,

belki dedi yapış yapış bir jelâtini andırıyordu ama en azından bozulmadan aylarca dayanıyordu. Buradayken en iyi ve önemli şey de buydu. Clarke bir çatal çıkarıp bana uzattı.

“Sağ ol paslı çatal için,” diye homurdandım. Ama aslında öyle demek istemiyordum. Bir şeyler yiyebilecek olmak o kadar heyecan vericiydi, ne yediğimin hiçbir önemi yoktu.

“Kapa çeneni,” diye hırladı o da. Kaval kemiğime bir tekme atıp bir yandan kendi konservesinin teneke kapağını sıyrıyordu. “Hmmm, gri güzelliklere bak.” Sırıttı. Bana önce konservenin içindekileri, sonra da yırtık etiketini gösterdi.

“Etikette sığır yahnisi diyor,” dedim, kendi konservemi açıp. “İçindekiler ise kusmuk diyor.”

Onun gülüşünü duydum. Bu ışıktaki onu pek az görebiliyordum. Ayın yansıttığı her ne ışığı ise, gelip Kolezyum’un tepesini çatı gibi kaplayan parmaklıklar arasından geçerek bize ulaşana kadar, yolumuzu bulmaya yetecek kadar bile aydınlık olmuyordu. Şu an burada, hücrenin gölgeleri arasında sadece Clarke’ın silüetini seçebiliyordum.

“Cidden,” dedim birkaç kaşık yedikten sonra. Açlıktan ölmek üzereydim ama yine de yapışkan karışım boğazımdan geçerken öğürmemek için bilinçli bir çaba göstermem gerekiyordu. “Nasıl aldın tüm bunları?”

Bu, kan bedeli olmalıydı. Birisinden bu kadar çok yiyeceği ancak çok yüksek bir bedel ödeyerek alabilirdin. Ve o yüksek bedel de, genelde hoşlanılmayan birinin icabına bakmak oluyordu. Bu tür işlerden uzak durmaya çalışıyorduk. Pis ve karmaşık işlerdi. Genelde bizi hiç bulaşmak istemediğimiz çete kavgalarının içine çekiyordu.

“Quincy,” dedi Clarke, konserve kutusunun dibinde son kamları da sıyrırken. “Yorgunum ve tek istediğim şey uyumak ve

bugün hiç yaşanmamış gibi yapmak. Şu anda yemekten, Tao'dan, kaçıktan ya da başka bir şeyden konuşmasak olur mu?"

Sustum.

"Tabii ki," dedi. "Sadece demek istediğim-"

"Quincy," dedi. Bana baktığında gözlerinde yalvarır gibi bir ifade vardı. "Yapma."

Dudağımı ısırıp başımı salladım. Ona söylemek istediğim çok şey vardı ama söyleyeceklerim yine onu tetikler, gergin enerjiyle oradan oraya sekip volta atmaya başladılar. Bekleyebildik. Ben nöbet tutardım, konuyu da bekletirdik.

"Tamam." Arkama yaslandım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Yine yarım yamalak bir gece uykusu uymak, en küçük bir seste uyanmak ya da belki de hiç uyuyamamak üzere, duvara sırtını dayadı. Zira burada ne zaman uykuya dalmaya başlasan bedenini seni dürtüp uyandırıyor.

Çok tehlikeli, diye bağırıyordu aklın sana. Güvenli değil... Asla güvenli değil.

“Bugün!” dedim Clarke’a. Hücreye döndüğümde onu duvara yaslanmış beklerken buldum.

Başıyla onayladı. O da zaten biliyordu.

Teslimatın bugün geleceği söylentisi tüm Kolezyum’da yayılmıştı. Etraftaki beklenti hissini duyabiliyordum. Fakat onların çaresizliği bizimkinden daha farklıydı.

Ona bir soru sormak üzere ağzımı açacak, hazır olup olmadığını soracaktım ki bir çığlık donup kalmama neden oldu.

Kolezyum’un içinde birilerinin çığlık atması olağan dışı değildi ama o çığlıkla birlikte gelen ses beni korkutmuştu: Ortak alandan ateşli silah sesleri geliyordu.

Ne yaptığımı düşünmeme vakit bile kalmadan, hemen hareketlenip kaosun ortasına doğru son hızımla koşmaya başladım.

İnsanlar nereye kaçtıklarını bilmeksizin koşuyorlardı. Mahkûmların sağanağı arasında onları iterek kendime yol açarken ne olduğunu görebilmem bile biraz zaman aldı.

Ortak alanın tam ortasında, Tao’nun adamları ile Victor’un adamları arasında bir hesaplaşma oluyordu. Ama balkonda Tao’nun daha çok adamı vardı ve kalabalığa bağıryorlardı. İnsanlar yukarıdan sinek gibi düşmeye başlarken ölen ve yaralananların çığlıkları havayı doldurdu.

Birisi bana çarpınca geri sendeledim ve düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Arkamı döndüm ama Clarke orada değildi. Etraftaki izdihama doğru o kadar çabuk itildim ki kalabalığı

yararak onlara karşılık verecek şekilde yere sağlam basmaya bile fırsatım olmadı.

Bu olamazdı. Bu gerçek olamazdı! Çeteler burada bu şekilde çatışmazlardı. Kolezyum'un içinde daha önce hiç ateşli bir silah görmemiştim. Bir kere bile... Altı aydır burası bir satranç maçı gibiydi: Tao'nun tayfası yiyecek çalar, Victor da Tao'nun adamlarından birini bıçaklatırdı. Tao intikam olarak Victor'un adamlarından birini alaşağı ederdi. Aylardır bir o, bir bu, sırayla devam etmişti. Ama şimdi nefesim kesilerek etrafa bakarken, her şeyin darmadağın olduğunu görüyordum. Aylardır, yıllardır kısasa kısas, göze göz, dişe dişe devam eden savaş, nihayet zirve noktasına varmıştı. Hem de teslimattan saatler önce. Güvenlik zafiyetinden birkaç saat önce. Kaçma fırsatından saatler önce.

Etrafa bakındım ve Clarke'ı kaybettiğimi anladım.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Ama Clarke'ı bir şekilde ve hemen bulmam gerektiğini biliyordum. Bu çatışmanın seyrettiği hız düşünüldüğünde; birbirimizi bir an önce bulup güvenli bir yere kaçmazsak, çapraz ateşte kalacaktık. Çabuk olmalıydık.

Kalabalığa omuz vurarak ilerlerliyordum. Her yerde kavga ediyorlardı. Burası giderek herkesin birbirine daldığı, hapisane çapında bir arbedeye ortamına dönüşüyordu. Elimde bir bıçak olursa tehdit olarak görülürdüm. Ve tehdit olarak görülürsem kendimi birine öldürtmeden Clarke'ı bulmam mümkün değildi.

Biri beni kolumdan sürükledi, ben de ona karşılık verdim ve körlemesine vurup kalabalığın arasına çömeldim. Tüm bu insanların bedenlerinin beni gizlemesini umdum. Mermiler hâlâ ortak alanda uçuşuyordu. Ama ben, neredeyse herkes gibi, kenara yakın durdum. Gözlerim sürekli Clarke'ı arayıp duruyordu. Onu hiçbir yerde göremiyordum. Sonra kafama dank etti: Belki de Clarke benim peşimden gelmemişti. Hücrede beni bekliyor olmalıydı.

İnsanlar merdivenlere üşüşmüş, nereye gideceklerine karar veremiyorlardı. Ama ben elimden geldiğince hızla, kalabalığı iterek kendime yol açtım. Merdivenin yarısını çıktığımda, keskin ve yırtıcı bir ses duydum. Hemen arkamı dönüp oraya baktığımda, ana kapıların gıcırdayarak açıldığını ve bir yığın görevlinin ortak alana girdiğini gördüm.

“Neler oluyor burada?” diye çığlık atıyordu zihnim. Bu işin böyle olmaması gerekiyordu. Çeteler bu şekilde savaşmaz, görevliler de böyle Kolezyum’a dalmazdı ve bu işin böyle olmaması gerekiyordu.

“CLARKE!” diye haykırdım. Biraz hayret, biraz da dehşet içindeki kalabalığı dirseğimle önümden iterek, hücremize ulaşmaya çalıştım. Diğer her şeyi aklımdan atmam gerekiyordu. Mecburdum buna, yoksa nefes alamayacaktım. “CLARKE!”

Her şeyi iterek hücreye girdim ama boştu. İçerisi boştu.

Clarke burada değildi.

Nereye gitmiş olabilirdi?

Ve sonra her şey karardı.

Tekmeler savurup kafama geçirilen torbanın arasından çığlık atmaya çalıştım. Arkamdaki birisi, ellerimi iki yanıma kuvvetlice bastırdı. Geriye doğru sürüklenerek götürülürken Clarke'ın adını haykırmayı denedim ama sert kumaş, sesimi bastırıyordu. Balkona doğru sürüklenirken ayak bileğimin hücre duvarına vurduğunu hissettim. Ama önüme başka bir şey çıkmadı. Bağırışları hâlâ duyuyordum ama silah sesleri kesilmişti. Kendimi kurtarmak için ne kadar uğraşıp debelensem de, beni yakalayan kişi haricinde kimseyi algılayamadım. Kısa süre önce tıka basa dolu olan balkon ve merdivenler, artık boşalmış gibiydi.

Ayaklarım yerden kesildi, göğsümdeki hava çekildi ve omzun üstüne atıldım. Beni taşıyan her kim ise ben vurmaya devam ettikçe bir an dengesini yitirdi. Merdivenlerden inerken onun neredeyse ayağı kayıp düşeceğini hissettim. Sonra ikimizde yere yuvarlandık. Kendimi onun elinden kurtardım ve kalkıp koşmaya başladım.

Ama altımızdaki ortak alan tıklım tıklımdı ve bir şey göremiyordum. Başım dönüyordu ve nereye gittiğimi bilmiyordum. Birkaç saniye sonra da, biri beni belimden yakalayıp bir silahın namlusuna fena hâlde benzeyen bir şeyi şakağıma dayadı ve kulağıma hırladı: "Bunu bir daha dene de senin beynini patlatayım."

Donup kaldım. O ise beni tuniğimin arkasından tutup ileri ittirdi.

Kolezyum tuhaf bir sessizliğe bürünmüştü. Görme haricinde geriye kalan duyularım bana oyun oynuyordu. Galiba ayak bileklerime sürtünen bir şey hissediyordum. Kulağımda bir ses,

silahın doldurulma sesini duydum sanırım. Fakat sonra, sol tarafımdan gelen sessiz bir inilti duydum. Biri ağlıyordu ve aklım hemen Clarke'a gitti.

Clarke neredeydi? Ona ne yapmışlardı? Neler oluyordu?

Ben hiçbir şey anlayamadan, tekrar ileri doğru itildim. Sonra birisi ayaklarımı yerden kesti ve sert zemine fırlatılırken akciğerlerimdeki nefesim çekildi. Zeminin neredeyse unuttuğum bir sıcaklığı vardı. Ahşaptı bu. Ayak seslerinin uzaklaştığını duydum. Sanırım artık yalnız başıyındım. Güçlkle ayağa kalktım, kafama geçirilen çuvalı çıkardım ve ışıktta gözlerimi kırıştırdım. Gözlerim ışığa alıştığında, karşımda bir katliam sahnesi buldum.

Kolezyum artık bir savaş meydanına dönüşmüştü. Bedenler etrafa yayılmış, kumlar koyu kırmızıya boyanmıştı. Bakarken gözlerime inanamıyor, o an gördüklerimden başka hiçbir şey düşünemiyordum. Ama işte o zaman Clarke'ı gördüm. Hareketsizdi. Bir grup görevli onu yerde sürüklüyor, bir kamyonu götürüyordu. Etrafıma bakındım. Ben de bir kamyon kasasında, bir bankın üzerinde yatıyordum. Dışarıda, yarı daire şeklindeki bir alanda yarım düzine kamyon vardı. Clarke da benim içinde bulunduğum kamyonun tam karşısındaki kamyonu atıldı.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Bir an olduğum yerde dururken bir an sonra harekete geçmiş, kamyon kasasından koşup dışarı fırlamış, Kolezyum'a doğru geri konuşuyordum. Sanki Clarke'a yetişebilecek gibi, sanki yetişsem bile herhangi bir şey yapabilecekmiş gibi. Sanki artık buradan sağ çıkmanın herhangi bir yolu varmış gibi.

Ama ayaklarım toprağa değdi ve Clarke'a bağırarak koştum. Clarke'ın atıldığı kamyonu ulaşmama iki metreden az kalmıştı ki, aşırı derecede ağır ve sert bir şey, kafatasımın arkasına vurdu. Sonrası ise tamamen boşluktu.

22

Yavaş yavaş kendime geldim ve altımdaki yumuşak şeyi hissettirdim. Gözlerimi kırıştıtararak açtım. Ama yüzümü kaplayan bir şey vardı, etrafı göremiyordum. Elimi ona uzatmak istediğimde, ellerimi hareket ettiremedim. Bileklerimi sabit tutan keskin bir şey vardı.

Hareketsiz durup neler olduğunu anımsayarak kafamda birleştirmeye çalıştım. Kolezyum'da olanlar, rastgele bulmaca parçaları gibi birden aklıma geldi.

El bileklerimi bağlayan ipleri çekiştirerek iplerin sağlamlığını sınadım. Epey sıkı bağlanmıştı ve bileklerimin etrafındaki deriyi şimdiden kestiklerini hissediyordum. Ama ipler bir yere bağlı değil gibiydi; ellerimi birbirinden ayıramasam da kollarımı arkamda aşağı yukarı oynayabiliyordum.

Tekrar sabit durdum ve etrafımdaki sesleri dinledim. Hareketlenmeden önce, nerede olduğumu ve burada başka kimlerin bulunduğunu anlamam gerekiyordu. Ancak hiçbir şey duyamıyordum. Nefesimi tuttum ve diğer tüm duyularımı kapatmaya çalıştım; nihayet konuşmaları duyabildim. Çok uzaktan geliyordu ve boğuktu, burada bir yerde değillerdi. El bileklerimdeki acıya aldirmayıp yavaşça sırtüstü yuvarlandım ve doğruldum. Kendimi yerden ittirip dik konuma geldim. Ayaklarımın üstünde durunca hafifçe salındım, etrafı görmeden dengemi kurmaya gayret ettim.

Bir an öylece ayakta durdum. Altımdaki zemin kesinlikle sağlamdı. Bir sallantı da olmadığına göre, kamyon kasasında da değildim. Belki bilincim kapalıyken beni bir hücreye kapatmışlardı. Ama burası Kolezyum gibi kokmuyordu. Başka bir

verdi. Soğuk su çarpılmış gibi bir şok halinde kafama dank etti. Beni geri getirmişlerdi. Geri getirmişlerdi. Tekrar odadaydım ve onu bekliyordum. Sırf benimle oyun oynamak için beni dışarı salmışlardı. Şimdi de geri almışlardı.

Hiçbir şey göremiyordum. Ama panik duygusu giderek beni sararken, dünya sanki yana doğru yatıyor gibi hissettim. Ürkek bir nefes alıp kendimi toplamaya çalıştım.

Henüz hiçbir şey bilmiyordum. Her yerde olabilirdim. Eğer beni oraya geri getirdilerse, Oasis'e kadar getirmiş olmaları gerekirdi. Ama o kadar uzun süre bilincim kapalı olamazdı. Mümkün değildi bu.

Olamazdı.

Düşünemiyordum. Kaçma fırsatını teptiğimizden başka hiçbir şeyi düşünemiyordum. Ve Clarke'ın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığından... Ya da bize şimdi ne yapmayı planladıklarından... Ya da bu durumdan nasıl kurtulacağımızdan... Tüm bunlar kafamda öyle bir hızla dönüp duruyordu ki, beni boğuyordu ve kopmaya hiç niyeti olmayan bu iplerden kurtulmak için ben tekrar tekrar çabaladıkça boğazıma safra geliyordu.

Görevlilerin Clarke'ı götürüşün anları gözümde canlandı. Görevliler. Neden? Neden şimdi? Aylardır onlardan hiçbir iz bile yoktu. Sonra ansızın ortaya çıkıp bir mavi üniforma dalgası halinde tepemize binivermişlerdi.

Birden bir çılgılık ve gümbürtü işittim. Sesimi hemen sesin geldiği yana döndürdüm. Ama gözümü kapattıkları şeyin arasından sızan hafif ışıktan başka hiçbir şey göremedim.

Kapıdan uzaklaşmaya çalıştım. Bundan sonra ne olacağının düşüncesi boğazımın düğümlenmesine neden oluyordu. Kapı açılınca ne olacaktı... Kapının ardındaki insanlar ve onların bana hazırladığı acı çılgınlıklar senfonisi.

Arka üstü düştüm, sert zemine sırtımı vurdum. Bacaklarımdaki ipler takılmama neden olmuştu. Ve artık yaklaştıklarını duyabiliyordum. Hareket etmeye, bacaklarımla kendimi onlardan uzağa itmeye çalıştım. Ama bir hayvan gibi bağlanmıştım. Birisi beni kollarımdan tutup çekmeye başladı. Karşılık vermeye çalıştım ama hâlâ hareket edemiyor, hâlâ göremiyor, hâlâ hiçbir şey yapamıyordum.

Ayaklarım yere kondu. O an neredeyse ileri atılacaktım ama yakalanıp sıkıca tutuldum. Ayak bileklerimdeki sıkılık çözüldü ve sırtıma sert bir şeyin bastırıldığını hissettim. Bunun bir silah olduğunu anladım.

Bir ses kulağıma, “Yürü,” dedi.

Tökezleyerek ilerledim. Silahın soğğunun tuniğın kumaşı arasından sızdığını hissedebiliyordum. Çeliğın serinliğı beynimi odaklamamı sağladı. Zihnim buradan kaçmanın bir yolunu ararken bedenimi yürümeye devam etmeye zorladım.

Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Her şeyin bir yolu vardı. Bir saniye sonra başka sesler de duymaya başladım. Belki bir düzineden fazla kişinin sesi... Birkaç adım sonra, motorların sesi kulağıma geldi. Bir tür görevliler kampında olduğumun farkına vardığım sırada, bir daha sendeledim. Öyleyse arkamda silahın namlusunu sırtıma bastıran kişi bir görevliydi.

Hâlen ‘Dışarı’da olmalıydık çünkü etrafta ağaçların kokusunu alıyor, esen meltemi hissediyordum. Ama Kolezyum’dan ne kadar uzaklaştığımızı kestiremiyordum.

Sırtıma dayalı silah, beni sessiz sedasız ileri ittirmeye devam etti. Sonunda motorların ve insanların sesleri azalmaya başladı. Ne olacağını işte o zaman anladım.

Beni öldüreceklerdi.

23

Açılan ama tekrar kapanmayan bir kapının sesiyle uyandım. Işık her ne kadar loş da olsa, önüme, ayaklarımın dibindeki zemine akıyordu. Hızla gözlerimi kırptıştırıp odaklanmak için kendimi zorladım.

O karşımda duruyordu, yüzünde boş bir ifade vardı. Düşündüm ki...

Benim ölmüş olmam gerekiyordu.

Ve...

Neden ölmemiştin?

Ve sonra...

Bir daha olmaz, lütfen bir kez daha olmasın...

İçgüdüsel olarak, irkilen ellerimi kendi üzerime çektim. Deli gibi gözlerle odayı tararken geri getirildiğimi anladım. En başa, odaya geri gelmişim.

"Çırpınma," dedi odanın karşısından, aynı sabit ve sakin sesle. Ama bana doğru gelmedi. "Yoksa kendine zarar verirsin."

Hareketsiz kaldım, gözlerimi sıkıca kapadım ve bundan uyanmak istedim. Tüm bunların bir kâbus olmasını istedim.

Parmaklarını çenemde hissettiğimde, gözlerimi aniden açtım. Yüzümü kendine doğru çekti.

"Yorgun görünüyorsun," dedi sevecenlikle. Bana tepeden bakarken başını yana eğdi. Ben kendimi ondan uzaklaştırabilirdim kadar uzaklaştım. Ama tekrar beni yüzümden tuttu. "Bunun ne zaman biteceğine sen karar vereceksin," dedi. "Sadece bana bilmek istediğim şeyi söyle, ben de durayım."

Bundan sonra ne geleceğini biliyordum. Acı ve benden çıkan ama benimmiş gibi hissettirmeyen çığlıklar... O ve susmak bilmeyen yatıştırıcı sesi. İçimi dışıma çıkarıyorlarmış gibi hissetmeme neden oluşu...

Mantıklı bir şey bulmak için, yer çekimi ya da akıl sağlığı gibi bir şey bulabilmek için çaresizce arandığım ve tek bulabildiğim şeyin dehşet olduğu, dünyadaki tek nazik şeyin sessiz korkusunun, seni mahveden şey olduğu an...

Benim iznim olmadan ağzımdan dökülüverdi. Onun tüm bunları neden durdurmadığına, benim onu neden durdurmadığıma anlam veremeyen, çığ ve zavallı bir yanımdan ortaya çıktı.

"Lütfen," diye yalvardım. Sesim o an, çığlık atarken olduğundan bile daha yabancı geliyordu bana. Ama yine de tekrar söyledim: "Lütfen" ve tekrar "lütfen" ve yine "lütfen."

"Söyle," diye fısıldadı. Eli yine yüzümdeydi, yüzümü avucuna almıştı. Yanağımla onun avucu arasındaki kanım yapış yapış olmuştu. "Söyle."

"Söyleyeceğim." Konuşamıyordum bile. Bunun sebebinin de ağzımın kanla dolu olması mı, yoksa içimde bir şeylerin hâlâ durmam ve susmam için yalvarıyor olması mıydı, bilmiyordum. "İstediğin şeyi söyleyeceğim."

Sessiz kaldı ve yüzümü bıraktı. Ben ise gözlerimi açıp ona bakmak için kendimi zorladım. Yine gülümsüyordu ama daha önce gördüğüm türde bir gülümseme değildi. Onun yüzünde görmeyi umduğum bir ifade değildi. Başını geriye atarken, dudakları dişlerine doğru çekilmiş, ağzı açıktı.

"En sevdiğim kısım bu," dedi şarkı söyler gibi bir fısıltıyla. "Çözölmüş, çözölmüş, çözölmüş."

Mutluluk sarhoşluğunu üzerinden attığında gözlerini tekrar bana kilitledi. O gözlerdeki bakışta geri dönülmez bir değişim vardı. Bir su birikintisiymiş de donmuş ve buza dönmüş gibiydi.

“Bizim bilmediğimiz herhangi bir şeyi bildiğinizi mi sandın?” Kırkırdadı. “Aptalsın.”

Omurgam daralıyordu. Başka birine dönüşmüş gibiydi. Sanki gözümü açıp kapamıştım ve yerine başkası gelmişti.

“Ama o ilk önce senin çözülmeni istedi.”

Yere tekme attım, kendimi yığıldığım sandalyedeki yerimden kaldırarak enerjiyi toplamaya çalıştım.

“Önce?” Ağzımdan çıkan kelime, kan ve korkuyla ıslanmıştı. Ayaklarım zemini bulamıyordu.

“Bu sadece başlangıç.” Öne doğru bir adım attı, beni saçımdan tuttu ve başımı geriye çekti. “Mahvolman ve cehennemde çürümeye gönderilmen... İşte senin için istediği şey bu.”

He he he...

Bir an onun Aaron'dan bahsettiğini sandım. Elimde değildi. Onun sağ ya da ölü olduğundan haberim yoktu. Ben mi onu vurmuştum, o mu beni vurmuştu? Bazen karanlık köşelerde onun yüzünü gördüğümü, buzhanenin içinde onun sesinin yankısını duyduğumu sanıyordum. “Ama DB senin cehenneme gönderilmeni emretmedi,” dedi derin düşünceler içinde. Kindar gülümsemesi yine ağzında belirmişti. “Hayır,” dedi tekrar kapıya doğru yürürken. Adamların gelip beni odadan götürmeleri için emir verdi.

“Gideceğin yer, çok daha beteri.”

24

Kaçmak istiyordum, en azından kaçarak ölmek istiyordum. Ama kendimi felç olmuş gibi hissediyordum, kaslarım bana itaat etmiyor, beynim ise yoğun çalışıyordu. Ayaklarımı hareket ettirmeye odaklandım. Adımlarımı birer birer attım. Etrafımızdaki ağaçların arasından esen meltemin hışırtılarını duyuyordum. Engebeli zeminde ayaklarımı yere düzgün basmak için çabaladım. Beni uzağa, öldüğümü kimsenin duymayacağı bir yere götürüyordu. Öldükten sonra kimsenin beni bulamayacağı bir yere.

Ses tekrar duyuldu: “Dur.”

Durdum. Bir saniye sonra silahın doldurulduğunu duydum ve vücudumdaki tüm kaslar gerildi.

“Hazırım,” diye bağırdım kafamın içinde. Bunun doğru olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyordum. *Ölmeye hazırım.*

Silah sesi yankılandı ve acı duymayı bekledim. Dünyadan kopup gitmeyi... Bir şey olmasını... Ama her şeyi tamamen aynı kaldı.

Parmaklarım yüzümü kapatan şeyi çıkarmak için tırmaladı. Sonucu umursamıyordum. Gözlerim bir kez daha ortama uyum sağlamaya çalıştı. Üstümdeki sık bitki örtüsünün arasından ışık sızıyordu. Bir iki metre ötede silahını beline geri takan bir görevli vardı.

Çoktan arkasını dönüyordu. Omzunun üstünden bana, “Git,” dedi.

“Dur,” dedim. Kalbim çok hızlı atıyordu. O kadar hızlıydı ki, neler olup bittiğini algılamaya çalışırken kendimi sersem gibi hissediyordum. “Neden beni öldürmedin?”

“Ben sadece işimi yapıyorum,” diye mırıldandı. “Birileri bizi aramaya gelmeden önce git şimdi. Ve yakalanmamaya çalışsan iyi edersin, ikinci bir şansın daha olmayacak.”

Başka bir şey söylemesi için beklemedim. Bir açıklama yapmasını ve tüm bu olanların mantıklı gelmesini falan beklemedim. Ben koşarken beni arkamdan vurur mu diye düşünmedim. Çünkü bir önemi yoktu. Benim gördüğüm tek şey kaçış, özgürlük ve fırsattı.

Ondan, görevlilerden, Kolezyum’dan ve diğer her şeyden, durumumda bir şeyler değişene kadar kaçtım; koştum, yuvarlandım. Çünkü ölemezdim. Buna hazır değildim. Yaşamak istiyordum. İçimdeki kahraman bir taraf, benim aslında daha cesur olduğumu söylese de daha derinde, daha karanlık tarafım vazgeçmeyi reddediyordu.

Şu anda tek duyabildiğim ses ise o tarafın sesiydi.

25

Ağacın giderek daha yukarıdaki dallarına tırmanıp kendimi yukarı çekerken, kaslarım titriyordu. Saatler olmuştu, ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ama güneş batacak kadar zaman olmuştu. Tırmanırken artık yüzümün önündeki ellerimi bile göremiyordum.

Koşmaya daha fazla devam edemezdim ama bir yerde bekleyemezdim de. Bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde sızıp kalsam ve görevliler beni bulsa, alıp geri götürürlerdi. Kolezyum'a, içeriye geri dönerdim. Buna katlanamazdım.

Bir daha asla oraya geri dönemezdim.

Ağaca daha iyi tutunmaya çalışırken ağaç kabuklarda ayaklarım kayıyor, vücudumu ağacın gövdesine çarpıyordum. Dengemi düzelttim, sol ayağımla küçük dallardan birine basabildim ve kendimi yukarı doğru çektim. Kollarım titrerken yalnız bir saniye daha dayanmaları için onlara yalvarıyordum. Sadece bir saniye daha tutunmam gerekiyordu.

Beni serbest bırakmalarının bir sebebi olmalıydı. Belki bu en başından beri Nails'in planıydı. Ama neden en başında Clarke'a bunu söylememişti? Biz içeride olduğumuz süre boyunca elbette bir şey değişmiş olabilirdi. Fakat eğer durum buysa Clarke ile ikimizi niye birbirimizden ayırmaları gereksindi ki?

Onu düşününce midem aşağı düşer gibi oldu. Ayağımı iki dalın arasına sıkıştırdım ve ağacın budaklarından birine çıkıp nefesimi topladım. Aslında altımdaki toprak tamamen görülmez

olana kadar tırmanmaya devam etmek istiyordum ama bunun bir anlamı yoktu.

Ağaç gövdesine sırtımı yasladım, dizlerimi çenemin altına doğru çektim. Ayaklarımın kanadığının hayal meyal farkındaydım ama bunu hissetmiyordum. Soğuktan, korkudan ya da başka bir şeyden şoka mı girmiştım, bilmiyordum ama hiçbir şey hissetmiyordum.

Uyuyakalırım korkusuyla gözlerimi kapamaya cesaret edemiyordum. Nefesime odaklanmaya çalışarak, şakaklarımda atan nabzımı yatıştırmaya çalıştım.

Parmak eklemlerimi alınıma bastırıp düşündüm.

Düşün!

Bundan sonra ne yapacağım? Nerede olduğumu bile bilmiyorum.

Bu işin böyle gitmemesi gerekiyordu. Bizi dışarı Nails'ın çıkarması lazımdı. Bizi, ikimizi birden, birlikte... Ama Nails burada yoktu, Clarke da öyle. Plan bu değildi. Plan bu olamazdı.

İşte o an onu duydum. Birinin ayağının altında bir dalın kırılışının sesi. Tamamen hareketsiz kaldım. Ses bir daha tekrarlanmadı. Sessizce bekleyip yine bir ses çıkmasını bekledim ama hiçbir ses gelmiyordu.

Acaba hayal mi etmiştim o sesi? Başımın üstündeki bir dalı kavradım, daha yukarı tırmanarak gözden tamamen kaybolmaya hazırlandım. Ama hâlâ olabildiğinde sessiz duruyordum. Belki de korkudan dolayı, var olmayan sesler duymuştum.

Fakat sonra yine duydum ve gözlerim derhâl aşağıda sesin geldiği noktaya döndü.

İşte orada, ağaçların arasında dolanan kişi Clarke'tı. Öyle rahatladım ki neredeyse ağaçtan düşecektim. Birkaç saniyede

ağaçtan aşağı indim. Sanki Clarke yok olmak üzereymiş gibi, onu gözden kaybetmekten korkuyordum.

Toprağa indiğim saniyede Clarke da beni gördü, loş ışıktan aniden döndü.

“Clarke,” dedim nefes alırken. Ona gözlerimi diktim. “Yaşıyorsun.”

Gözleri benim ardıma, arkamdaki ağaca bakıyordu. “Ağaca mı tırmandın?”

“Ne?”

“Neden ağaca tırmandın ki?”

Sersemlemiştim. Bir anlığın sadece ağzım açıldı ve geri kapandı. Sonra kekeledim: “Görevliler peşime düşebilirdi diye...”

“Kendine çıkış yolu bırakmamak, bulabildiğin en iyi yol muydu? Paniğe katılınca biraz salaklaşıyorsun, farkında mısın?” dedi bana omzunu çarpıp yanımda geçerken.

Arkamı dönüp ona baktım. Ama o çoktan basmış gidiyordu. Ben de onu takip ettim. O sırada ayağımın altındaki kırık dallardan birine takılıp neredeyse düşüyordum.

“Clarke, senin içinde endişelendim. Seni öldürebilirlerdi!”

“Beni öldürecekleri falan yoktu. Nails’ın planı değişmiş olsa gerek. Sonuçta dışarı çıktık, değil mi?”

“Görevliler bizi silah zorluğuyla götürdüğü için!”

“Evet, öyle, ama hayattayız. Mahkûmları sırf merhametinden serbest bırakan bir görevli tanırsan, bana da haber ver. Onunla tanışmayı çok isterim.”

“Clarke!” Onu omzundan tuttum ve yüzünü kendime çevirdim. Birden sinirlenmişim. “Senin sorunun ne? Ölebilirdik. Bir daha seni bulup bulamayacağımı bilmiyordum. Hatta ölüp ölmediğini de... Şimdi buradasın, güvendesin ve iyisin. Ama

bana söylemek istediğın şey bu mu? Paniğē kapıldığım̄da saklaştığım̄ mı?”

“Ne söylememi bekliyorsun?” Sesi sertti ve yüz ifadesi daha sertti. “Eğē takip edildiğinden korkuyorsan, kendini kaçış olmanın bir duruma sokmak pek de ideal sayılmaz. Ama sana bunları söylemek mümkün değil tabii, beni dinleyecek değilsin ya.”

“O da ne demek şimdi?”

“Noah’la konuşma dediğimde beni umursamadın demek. Ben ne dersem diyeyim, sen ikimizi de tehlikeye sokma pahasına bile olsa, canın ne istiyorsa onu yapıyorsun demek.”

“Ama benim düşüncem...” Gözlerimi kırıştıtırarak ona baktım ve tutarlı bir düşünce ortaya koymaya çalıştım. “Hiçbir şey dememiştin. Ben geri döndükten sonra bana bir şey demedin...”

“Çünkü bir yararı yoktu.”

“Clarke...” Boğazıma bir yumru oturmuş gibiydi.

“Bırak,” diye tersledi hemen. “Unuturum gider.”

Yine arkasını döndü ama ben de yine onu takip ettim.

“Hayır.” Önüne çıktım. “Bekle. Özür dilerim. Dinlemediğim için özür dilerim.”

Yere bakarak uzun ve derin bir iç çekti. “Sana güvenebilmem gerek, Quincy. Sadece arkamı kollayacağına değil, beni dinleyeceğine de. Bizim bir takım olmamız gerek. Bizi Kolezyum’da sağ tutan tek şey, takım olmamızdı.”

“Biliyorum.” Başımı salladım. “Orada hayatta kalmamızın tek yolunun o olduğunu biliyordu. Bunu biliyorum, Clarke. Ama bak, kurtulduk. Dışarı çıktık.”

Başını salladı. Çenesi seğiriyordu. “Biliyorum. Ama artık bir plan yapmamız lazım. Nails’ın bize erzak getirtmesi ve çıkınca

ne yapacağıma dair planı olması gerekiyordu. Fakat şu an nerede olduğumuzu bile bilmiyoruz.”

“Eh, harekete geçmemiz gerek.” Etrafa baktım. “Bizi takip ediyor olabileceklerini hesap etmeliyiz.”

“Nereye gideceğimizi daha sonra belirleriz,” dedi. “Şu anda sadece görevlilerle arama daha fazla mesafe koymak istiyorum.”

Başımla onayladım. Haklıydı. Ne kadar yorgun olursak olalım, hareket etmeden durduğumuz her an, bizi bulmaları için daha fazla şans demek oluyordu.

Bizi bulmaları gibi bir lüksümüz de yoktu.

Tüm günü yürüyerek geçirdik. Clarke konuşmuyordu, ben de onu konuşmaya zorlamadım, sadece peşinden gittim. Hangi yöne doğru gitmemiz gerektiğine karar verecek ruh halinde değildim. O ise tek kelime bile etmeden önden yürüyordu. Bundan şikâyet de etmiyordum. Onun artık burada ve güvende olması sayesinde, çıktığımda yapacağıma dair kendi kendime yemin ettiğim şeylere zihnimi odaklamıştım.

Sophi'yi bulmak. Jay ve Kole'u bulmak. Asileri bulmak.

Onların güvende olduğunu öğrenmeden rahat bir nefes alamazdım. Onların yanından ayrıldığımdan beri zaten rahat bir tek nefes alamamıştım.

Su bulduğumuz zaman durduk. Ormanın daha sık ağaçlı bir kısmının ortasından geçen, küçük bir dereydi. Neredeyse gözden kaçıracaktık. Clarke biz fazla uzaklaşmadan derenin sesi duymuştu. Böylece yönümüzü değiştirdik ve böylece su içip kısa bir süre dinlendik.

Ellerimi suya daldırdım ve buz gibi soğuk sudan dolayı neredeyse elimi geri çekiyordum. Avuçlarımı birleştirip suyla dolurarak içerken, kollarımdan akıyordu. Nihayet susuzluğum dindiğinde arkama yaslandığımda, tüm bunlara değmişti.

Clarke da geriye, ellerinin üstüne dayanmıştı. Sanki orada cevap bulabilecekmiş gibi yukarıya, ağaçların arasındaki boşluklardan görünen gökyüzüne bakıyordu.

“Bin kere düşünüp durdum bunu,” diye mırıldandı. “Hiçbirinin anlamı yok.”

“Neyin hiçbirisi?”

“Hiçbir şey. Bunların hiçbirisi. Kaçtığımızda olanların hiçbirisi.”

Parmaklarım, altımdaki çimenleri yoluyordu. Bunu ben de biliyordum. Planın önünü sonunu, içini dışını biliyordum ve bu yaşadığımız, planın tamamen zıddıydı.

“Şu anda bunu konuşamayız.”

“Niye konuşamayalım? Kolezyum’un Kolezyum olmasının tek sebebi, görevlilerin bizi orada atıp bir daha dönüp bakmalarını. Ne zamandan beri görevliler isyanları durdurmak için saldırıya geçer oldu?”

“Bilmiyorum.” Dizlerimi kaldırıp kollarımı dizlerime sararak, dereye bakıyordum. Dar ve sık bir akarsuydu. İçinde boğulmak mümkün değildi. Ama zihnim aylar önceki o güne geri dönmüştü. Kole ile öyle tanışmıştım: Suyun altında, boğulurken. Şu anda da öyle hissediyordum, sanki yine boğuluyordum. Ama etrafta Kole yoktu. Bu kez beni sudan çekip çıkaracak kimse yoktu.

“Önemli olan şey, oradan kurtulmuş olmamız. Kole’u, diğerlerini ve Sophi’yi bulabiliriz.”

Clarke birden başını çevirdi ve boğazından sinirli gibi bir ses çıkardı.

“Ne?” diye sordum cümlemin ortasında durup.

“Yine her zamanki gibi, işi detaylı düşünmüyorsun.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Acaba hâlâ üsteler mi diye düşündün mü hiç? Orada kalacaklarını varsaymak aptalca. Oradan gitmeye karar verene kadar kaç kez saldırıya uğramaları gerek sence?”

“Umurumda değil,” dedim dişlerimi sıkarak. “Eğer orada değillerse de, onları bulurum.”

“Ya hâlâ Oasis’teler ise? Dışarı çıkmayı başarabildiklerinin garantisi yok. Son gördüğümde duvara doğru kaçıyorlardı ama görevliler peşlerindeydi. Kim bilir başlarına ne geldi...”

Kalbim sanki yerinden aşağı düştü. “Eğer hâlâ Oasis’teler ise gidip onları oradan çıkarırım.”

Clarke yine başını çevirdi.

“Niye böyle yapıyorsun?” diye sordum. “Dışarı çıktığımda yapacağım şeyin bu olduğunu zaten biliyordun.”

Ayağının altındaki çimenlere baktı. Çenesinde bir kas seğiriyordu. “Benim yapacağım şey bu değil,” dedi nefesini verirken.

“Ne?”

“Dedim ki, benim yapacağım şey bu değil. Benim tek isteğim, Oasis’i alaşağı etmek. Bunu sen de yapmaya çalıştın ve sonunda Kolezyum’a tıkıldın. Seni orada öylece bırakacak değildim. Bırakmadım da. Ama bu, sen hangi hayali kovalarsan kovala, benim de senin peşinde gezeceğim anlamına geliyor. Ben buraya ne için geldiysem onu yapacağım.”

“Ama ben Sophi’ye, onu bulmak için geri döneceğime söz verdim...”

“Sorun değil,” dedi sabırsızca. “Tüm bunlar olmadan önce benim bir erkek kardeşim vardı ve annem babam. Bir ailem vardı. Onları unutamam. Ne senin için, ne de başkası için.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Seninle üsse kadar gelirim, ama ondan sonra hangi hamleyi yapacağımı kendim düşüneceğim.”

Bakışlarımı ondan uzaklaştırıp, yanımızdan akıp geçen suya baktım. “Peki,” dedim başımı sallayarak. “Üsse kadar gideriz.”

“Hangi üsse?”

Clarke da, ben de birden ayağa fırladık ve o soruyu kimin sorduğunu bulmak için etrafta aranmaya başladık.

Açıklığın ortasında, bizden bir iki metre mesafede Noah duruyordu.

“Hangi Üs?” diye tekrarladı.

“Sen buraya nasıl geldin be?” dedi Clarke. Geriye atmak yerine ileriye, ona doğru bir adım attı.

“Ben de aynı soruyu size soracaktım,” diye karşılık verdi.

“Seni ilgilendirmez.”

“Çetelerin nasıl da birbirine girdiğini gördünüz mü?” diye sordu. Clarke’ın sesindeki huysuz tona aldırmadı.

“Kaçınabileceğimiz bir şey sayılmazdı,” dedim sıktığım dişlerimin arasında. Sanki onunla sabah yürüyüşünde karşılaşmışız gibi davranıyordu.

“Ne kadar zamandır bekliyorlardı, biliyor musunuz?” diye sordu. Tüm o olay karşısında hayranlığını gizleyemiyor gibiydi. “Onları harekete geçirmek çok kolay oldu. Kızılca kıyamet koptuğunda kaçma şansımı denedim. İçeri giren görevlilerin yanından kaçmayı başardım. Bir kamyonun altına saklandım. Hepsi içeri girdikten sonra da koşup kaçtım.” Ona bir madalya takmamızı bekliyor gibi görünüyordu. “Genesis’in bu işin içinde bir parmağı olduğunu sanıyorum.”

Yine dikkatim uyanmıştı, düşündüm. “Şimdi onlara mı gidiyorsun?”

“Elbette.”

Sanki Genesis bir anda yoktan var olup etrafımızda belirecekmiş gibi sağıma soluma baktım. “Neredeler?”

“Çok uzakta değil. Geceye kadar oraya varmış olurum.”

Dönüp Clarke’a baktım, o da hafifçe omuz silkti.

“Bizi de yanında götür,” dedim.

Bir an tereddütlü göründü. “Bunun iyi bir fikir olup olmadığına Silas’ın karar vermesi gerekiyor.”

“Silas da kim?” diye sordu Clarke.

Noah bize sıırttı. Devranın dönmüş olmasından, artık bize karşı koza sahip tarafın kendisi olduğunun farkında olmaktan keyif alıyordu. “Bunu kendiniz öğrenmeniz gerekiyor.”

Noah küçük bir açık alanın ortasına gelip bir anda durduğunda, güneş batıyordu.

“Geldik,” dedi.

Etrafımızdaki boşluğa baktım. Kafam karışmıştı.

“Ah evet,” dedi Clarke huzursuzca. “Harikaymış. Büyüleyici bir yer. Tam bir asi karargâhı...”

Noah gözlerini devirdi. “Bu değil,” dedi etrafını gösterip. “Bu!”

İlk bakışta sadece bir kayaya benzeyen şeyi işaret etti. Ama yakınına geldiğimizde, yan tarafında bir açıklık olduğunu, buradan bir insanın sığabileceğini fark ettik. Noah başını eğdi ve karanlıkta kayboldu. Clarke’a bir bakış attım ve “burada bir terslik var,” diye mırıldandım.

“Ne yani, selyandan yapılma bir saray mı bekliyordun?” dedi alaycı bir gülüşle. “Eğer burası gerçekten Genesis’in merkezi ise Oasis onları bulamadan, burada yıllar boyu hayatta kalmışlar demektir. O zaman bir delikte yaşıyor olmaları mantıklı geliyor.”

Bir an dudağımı kemirdim. Sonra Clarke beni iterek önüme geçti.

“Eğer sen girmiyorsan, ben giriyorum.” Noah’ı takip ederek içeri girdi ve ben de bir saniye tereddüt yaşadıktan sonra onu takip ettim.

O karanlığa girmek istemiyordum ama oraya girmek burada tek başıma dikilmekten iyiydi.

Dengemi sağlamak için ellerimi iki yanıma doğru uzattım. İçeri adımıını attığın anda dik bir eğim vardı ve soğuk, metal bir duvarla eğim aniden sona eriyordu.

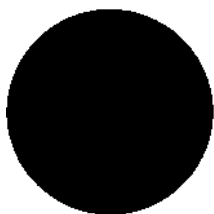
“Giriş,” diye açıkladı Noah. Hiçbir şey göremediğim hâlde, onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Clarke ve ben dar geçitte ayağımızı sağlamca yere basmaya çalışırken, Noah dev metal panele vurdu. Kapıda küçük bir pencere açıldı ve kara gözlerin parıltısını gördüm. Sonra kapı inleyerek açıldı ve bizi, tepeden beyaz ve sade ışıklarla aydınlatılmış bir iç odaya aldı.

Aniden vuran ışıklar karşısında gözlerimi kırptırdım. Noah uzun adımlarla, dosdoğru içeri girdi. Clarke da çekinmeden onu takip etti. Ben eşikte durdum, kuşkular içimi kemiriyordu. Bu işten hoşlanmamıştım. Burası yeni bir hücreye, bir başka hapis-haneye, bir başka hataya benziyordu. Bunu hiç sevmemiştim.

Ayaklarımı yürümeye zorlamam gerekti. Bir adım attım, sonra bir tane daha, derken eşiği geçmiştim işte, ierideydim. Kapı ardımdan kapandı. Artık geri dönüş yoktu.

İKİNCİ BÖLÜM

LABİRENT

“Noah.” Koyu ve kıvrırcık saçlı bir adam önümüzde duruyor, Noah’ya hayretle bakıyordu. “Nerelerdeydin sen?”

“Hapiste.” Noah sırtıttı, ona sarılmak için kendine çekti ve sırtına vurdu. “Ve başka yerlerde. Wilke, bu...” Arkasındaki bize bakarken dondu.

Resmi bir selamlama gibi, onlara adlarımızı söylemek saçma geldi. O yüzden sadece onlara bakarak karşılık verdim. Noah’ın bir an tuhaf bir şekilde kıvranmasını, sonra da şaşkın şaşkın bakan Wilke’ye dönmesini seyrettim.

“İçeride tanıştığım insanlar,” dedi sonunda, bir o ayağı, bir bu ayağı üstünde sallanırken. “Bu da Wilke. Bizim olağanüstü hackerımız ve yerel teknoloji şefimiz.”

“Teknoloji dâhisi demeni tercih ederim,” dedi. Tek kaşını kaldırırken, elini uzatıp benimle tokalaştı. Clarke’a kısa bir bakış attı ama o, daha zayıf adamları anında öldürebilecek bakışıyla karşılık verince Wilde hemen geri çekildi.

“Gidip Silas’ı bulmalıyım,” diye mırıldandı Wilke. “Bu durumu bilmek ister.”

“Gerçekten de isterim.” Kırışmış saçlarıyla, yaşlıca bir adam koridordan bize doğru geldi. “Ama buradayım zaten.”

Pek uzun boylu sayılmazdı. Benden sadece beş on santim yukarıdan bakıyordu. Ama etrafa bakışlarında ve duruşunda, yetkisini ortaya koyan bir şey vardı. Bunu hisseden tek kişi ben de değildim. Wilke ve Noah da derhâl tepki vererek duruşlarını

hafif ama belirgin bir şekilde değiştirdiler. Hizaya gelmiş görevliler gibi ellerini arkalarında birleştirdiler.

“Silas,” dedi, ikimize de başını sallayıp kendini tanıtırken. “Noah, seni tekrar görmek güzel. Maceranın tamamını duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Verimli geçti, sanırım. Giderek daha çok insan Oasis’ten çıkmayı düşünüyor. Artık gerçekten zamanımızın yaklaştığını düşünüyorum.” Noah heyecanını belli ederek başını sallıyordu. Noah’nın geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama üstünkörü bir tahminde bulunarak, o geçmişin çoğunun burada geçtiğini söyleyebilirdim. O kapıdan geçtiği andan itibaren nasıl da rahatladığına bakılırsa, buraya karşı belirgin bir aşinalık duygusu vardı.

Bunun nasıl bir duygu olabileceğini ister istemez merak ettim. Bilinçsizce böyle bir tepki verecek kadar tanıdık gelen bir yerinin olması, kendiliğinden daha sakin, daha iyi, daha güvende hissetmek... İ Mıntıkadaki o mkemmел beyaz duvarları ve mkemmел bahçesi olan, ömrümün ilk yedi yılını yaşadığım eve geri dönsem bunca yılın ardından hâlâ ben de böyle hisseder miydim? Ya da üsse geri dnseydim, İ Mıntıkadan koparıldığımdan beri ev demeye en yakın olduğum yere... Elbette aynı olmazdı. Dersimi uzun zaman önce almıştım. ‘Kalıcı’ diye bir şey yoktu, ‘güvenli’ diye bir şey yoktu. Asla. Onlar olmadan da, ev olmazdı. İçinde fazla zaman geçirdiğin bir başka binadan ibaretti sadece.

“Wilke, kızları değere götürür müsün?” dedi Silas, beni daldığım düşlerden uyandırarak.

“Ah, evet, tabii ki.” Wilke, asıl manayı anlamakta zorlanıyor gibi, etrafındaki herkese bakındı. Ama ben daha çok Silas’ın dediği şeyi kafama takmıştım.

“Ne?” demiştik Clarke ve ben aynı anda. “Değere mi?”

“Benimle gelin.” Wilke bize gülümsedi ama gülüşünde bir kaygının emaresinin olduğunu da fark etmiştim. Gerçi belki o kaygının sebebi, Clarke’ın her an birilerini çıplak ellerle öldürecek gibi bakması da olabilirdi. “Yolda açıklayacağım.”

2

“Değerlendirme,” dedi, elini darmadağın kıvrıkcık saçlarının arasından geçirerek. Clarke bana ters ters bakmayı bir türlü kesmiyordu. “Standart uygulama. Genesis’e gelen herkese yapılan sabit değerlendirme.”

“Ne için?”

“Ee, casus olmadığınızdan emin olmak için.” Garip bir şekilde güldü ve saçıyla oynamayı bırakmadı. Eline bir tokat atıp saçından uzaklaştırma dürtüme karşı koydum ve bu yapının zihnimde haritasını çıkarmaya odaklandım.

Ama burası bir labirent gibiydi. Wilke sürekli başka koridorlara dönüp duruyordu. Ve her seferinde karşımıza başka dehlizler çıkıyordu. Gerekirse çıkış yolunu bulabileyim diye, döndüğümüz yerleri aklımda tutmaya çalıştım. Ama her eklediğim dönüşle, öncekilerden biri unutuyordum.

Kendimi epey klostrofobik hissediyordum. Ama o durmadan ilerlemeye devam ediyordu. Her bir adımla kendimi canlı canlı biraz daha gömüyor gibiydim. Farkında olmadan yavaşlamaya başladım.

Bu işten hiç hoşlanmamıştım. Koridorlar fazla dardı, ışıklar fazla yapaydı. Hem şu anda yerin ne kadar altındaydık? Üç metre de olabilirdi, üç bin metre de. Farkı benim anlama mümkün değildi.

“Pekâlâ, şimdi kısaca şöyle...” diye başladı Wilke. Kürsüden konuşma yapmaya başlayacak gibi gömleğini düzeltti. “Genesis’e gelen her yeni kişi, yeni alınmış bir asker gibidir. Kimse buraya

sırf kalmaya gelemmez. Burası bir asi üssü, barınak değil. Çalışmak ve işleri yürütmek için buradayız biz. Yani sizin güvenilir olup olmadığınızdan emin olmak için 'değer' yapıyoruz. Sonra da daha üst düzey kişiler, sizin teşkilattaki yerinizi belirleyecek. Çoğu kişi için bu, standart bir acemi asker olmak demek. Bu da sığınağın bakım işlerine yardım etmek ve elbette, zamanı geldiğinde, ön cephede savaşacak olmak anlamına geliyor.”

“Dur.” Onu monoloğunun ortasında durdurdum. “Genesis, Oasis ile savaşacak mı? Fiziki bir savaş mı başlatacak?”

“Evet!” Wilke sırtarak bize baktı.

Birkaç adım geri gittim. Dar koridorlar beni arkamı dönüp geri dönmeye, yukarı, en yukarı tırmanıp buradan çıkmaya, açıklığa geri dönüp, havanın bir havalandırmadan geliyor gibi hissettirmedeği bir yere gitmeye teşvik ediyordu. Ama olduğumda yerde kalakalmıştım. Wilke'ye ve onun saçmalık derecesinde heyecanlı yüz ifadesine bakıyordum.

“Silas buna üç aşamalı saldırı diyor: Sızma, Johnson'ı indirme ve Oasis'i geri alma.”

“Bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz ki?” Sesim, aslında kastettiğimden daha suçlayıcı çıkmıştı. Fazla duygusal bir hâldeydim, bu da beni tedbirsiz yapıyordu.

Wilke kocaman gülümsedi. “Oasis hakkında her şeyi biliyoruz. Yıllardır onları gözlemliyoruz biz. Kendimize ait yöntemlerimiz var.” Sonra gülümsemesi soldu. “Bunların hiçbirini size anlatmamalıydım, değil mi?”

Kafam karışmış bir hâlde, Clarke'a bir baktım.

“Tamam, bunları size anlattığımı Silas'a sakın söylemeyin, olur mu? Acemilere değerlendirme yapılmadan önce plandan bahsetmememiz gerekiyor.”

Bir başka koridorun başında durdu, kollarını iki yana açtı. “Bir oda seçin, hangisini isterseniz. Şu an boşuz. O yüzden istediğinizi seçebilirsiniz.”

Birbirinin aynısı, sıra sıra odaların yanından yürüdüm. Hangisini seçtiğimin bir önemi yoktu, odaları birbirinden ayırt etmek bile mümkün değildi zaten.

“Bu benim en sevdiğim.” Sağdan ikinci kapıyı işaret etti. “Ama ben taraflıyım. Çünkü burası benim de değer odamdı.”

“Bu iş tam olarak ne kadar sürecek?” diye sordum. Wilke’nin ‘en sevdiği’ değer odasının kapısını çekip açtım. Burası beyaz duvarlı bir hücreydi. Kesinlikle Kolezyum’dakilerden daha temizdi ama yine hücreydi neticede.

“Duruma bağlı.” Benimkinin yanındaki odanın kapısını açtı ve girmesi için Clarke’a işaret etti. Clarke yanından geçerken gözleriyle onu deşip geçen bakışlar attı. “Cevaplarınıza bağlı olarak, üç güne kadar sürebilir.”

“Üç gün mü?”

“Belki sürmez ama. Daha çabuk da bitebilir.” Wilke özür dilercesine yere baktı.

“Gir işte,” diye homurdandı Clarke. “Seçim şansımız yok zaten.” Ona sorgulayan bir bakış attım. “Dinle beni, eğer şimdi buradan gitmeye kalkarsak ya bizi kaçarken vururlar, ya da dağın başında ölüp kalırız. Altı ayı Kolezyum’da geçirdik. Burada birkaç güne de katlanabiliriz.”

Hücreye bakarak yutkundum. Odadan içeri yavaşça adımımı atarken, buranın Kolezyum’a benzemediğini anladım. Tavana baktım, bir tek ampul tavandan sarkıyordu ve titrek bir ışık, boşluğu aydınlatıyordu.

Tekrar arkamdaki kapıya baktım. Wilke’nin bir kez daha özür diler gibi gülümseyip, kapıyı arkamdan kapatmasını izlerken,

kalbim çarpmaya başladı. Dışarıdan bir sürgünün çekildiğini duydum. Sonra da uzaklaşıp giden Wilke'nin ayak seslerini işittim.

Etrafıma baktım. Hayır, burası Kolezyum'a hiç benziyordu. Burası benim işkence odama benziyordu.

3

“Günaydın.” Kapı aniden savrulup açıldı ve Silas’ın gülümseyerek eşikte durduğunu gördüm.

Odanın köşesinde yerleşmiş olduğum yerden sıçradım. Duvar dibine çekilmiştim ve son birkaç saattir uyumaya çalışıyordum.

“Değerlendirmenin ilk aşamasına başlayacağız.” Hücreden çıktı ve kapıyı açık bıraktı. Ben de sersemce ayağa kalktım ve kramp giren kaslarımı esnetmeye çalışarak koridorda onu takip ettim.

Kapımın dışında iki nöbetçi duruyordu. Tamamen siyah giymişlerdi ve göz teması kurmuyorlardı. Üç kapıyı geçerek yürürken benim peşimden geldiler. Her iki tarafında birer sandalye olan bir masadan başka hiçbir şeyin bulunmadığı bir odaya vardık.

“Buna gerçekten gerek var mı?” diye sordum nöbetçileri işaret ederek.

“Standart uygulama.” Silas yine rahatsız edici şekilde gülmüştü. “Tüm acemi askerlerimiz başlangıçta senin kadar dost canlısı olmuyor.”

Elimde olmadan Clarke’ın hücresinin olduğu tarafa baktım. Onun ‘dost canlısı’ olması ihtimalini düşünmekte zorlanıyordum.

Küçük odaya girdim ve sandalyelerden birini çektim. Kayıtsız bir şekilde kendimi sandalyeye attım ve o da gelip sandalyesine oturana dek Silas’a gözlerimi diktim.

“Ee?” Duvara yaslanarak uyumaktan sırtım ağrımişti. “Üst düzey güvenliğe sahip bir hükümet hapishanesinden, başka yerdeki başka bir hücreye atılmak için kaçmış olmak, pek hoşuma

gidiyor denemez. Nasıl yapıyoruz şimdi? Bu işi en çabuk nasıl halledebiliriz?”

Silas neşelenmiş göründü. “Sana birkaç soru soracağım. Eğer cevapların beni tatmin ederse sonraki soruya geçip tüm maddeler tamamlanana kadar devam edeceğiz.”

“Benim cevaplarımdan ‘tatmin olman’ tam olarak ne anlama geliyor peki?” Saygılı konuşmaya bile çalışmıyordum. Dün gece uyuyamamıştım; gözümü ne zaman kapatsam o hayalimde değişiyor ve başka bir odaya, Oasis’teki odama dönüşüyordu.

Masada duran bir klasörü açtı, bir kalem aldı ve yazmaya başladı. Masanın öbür ucundan ne yazdığını göremiyordum.

“Yalan söylersen anlarım ve seni temin ederim ki, buna tahammülümüz yok.”

Sandalyemde geriye yaslanıp ona dik dik baktım. Clarke başka seçeneğimiz olmadığını söylemişti ama ben artık, bunu sorgulamaya başlıyordum.

Tekrar bana baktı. “Adını soyadını söyle.”

“Quincy Emerson.”

“Yaş?”

“On sekiz.”

“Nerede doğdun?”

“İç Mıntıka’da.”

“Test sonuçların neydi?”

“X Geni pozitif.”

“Tamam. Peki, Dış Mıntıka’ya kaç yaşında gönderildin?”

“Yedi. Herkes bilir bunun yedi olduğunu. Yedi yaşında test yapılır ve sonuç pozitif çıkarsa derhâl gönderilirsin.” Masanın altında duran yumruklarımı öyle sıkıştırmıştım ki, ellerim titremeye başlamıştı.

Göğsümde yükselen bir duygu vardı, sanki bir şey içimde şişip büyüyordu. Paniğe kapılmıyordum. Hayır. Çok saçmaydı bu. Paniğe kapılmak için hiçbir sebebim yoktu.

“Sadece bazı bilgileri netleştirmeye çalışıyorum, Bayan Emerson,” dedi sakince.

“Bayan Emerson...” Bana en son böyle hitap eden kişi Johnson’dı.

“Dış Mıntika’da nerede kaldınız?”

“Koğuşlarda, dışarıya gönderilen diğer herkes gibi.”

“Ve anladığım kadarıyla, genellikle Kolezyum adıyla bilinen cezaevinden yalnızca birkaç gün önce çıkarıldınız, doğru mu bu?”

“Çıkarılmak mı?” Keşke o kadar basit olsaydı. Sanki bir yerden başka yere nakil gönderilmiş gibi. Sanki görevliler tarafından gözlerim bağlanıp kuş uçmaz kervan geçmez bir yere, hâlen anlamadığım bir sebepten dolayı atılmamışım gibi.

Ama Kolezyum’un yaralarını falan sarmıyordum ya da o görevlilerin izini sürmeye çalışmıyordum. Veya en başında niye oraya atıldığımı öğrenmeye de çalışmıyordum. Hayır, onun yerine bu odaya kilitlenmişim ve zaten bilinen detaylar için sorguya çekiliyordum.

“Sizden yapmanızı rica edeceğim şey, Bayan Emerson,” dedi. Not almaya bir süre ara verip kalemını masaya koydu ve bana baktı. “Yedi yaşındayken Dış Mıntika’ya yerleştirilmeniz ile on bir yıl sonra kendinizi Oasis hapisanesinde bulmanız arasında geçen sürede neler olduğunu bana anlatmanız.”

Ona bakakaldım. Gözünü bile kırpıyordu.

“Bütün hayatımı şimdi size anlatmamı mı istiyorsunuz?”

“Hayır, sadece sıradan bir durağan kız iken, aşırı derecede şiddet ve tehlike dolu bir cezaevinde mahkûm olmaya nasıl geçtiğinizi bilmek istiyorum.”

“Selyan şehrine gizlice girdim. Oasis Devlet Başkanı’nı öldürmeye çalışıp başarısız oldum, o sırada da birkaç nöbetçiyi öldürdüm.” Bunları söylerken sesim titremedi. Hatıralar dolu taneleri gibi düşüp içimi kestiği hâlde, onun gözlerinin tam içine baktım ve sabit bir tonda konuştum.

“Çarpıcı bir hikâye,” dedi.

“Bunları yapmadığımı mı düşünüyorsunuz? Başka ne diye beni Kolezyum’a atsinlar?”

“Genç bir kızın böylesi bir numarayı nasıl kendi başına yapabileceği konusunda kafam karıştı sadece.”

“Kendi başıma değildim.” Bu iş tehlikeli gelmeye başlıyordu. Kollarımı göğsüne bağladım.

“Size kim yardım etti?”

“Asiler,” dedim. “Dışarı’dan.”

“Bilmelisiniz ki, Bayan Emerson, benim halihazırda haberim olduğu kadarıyla, biz tek isyancı kuvvetiz. Öyleyse bu asileri nasıl bulduğunuzu bana izah edin.”

Dişlerimi öyle sıkımdım ki, kırılacaklarından korkar oldum. Ağzından çıkan her bir kelime, tenezzül ve lütufla ince ince işlenmişti. Masanın karşısından fırlayıp onun tepesine binmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Dokuz ay önce Oasis’ten kaçtım.”

“Sonra da o asilerle tanıştınız, öyle mi?”

Başımla onayladım.

“Sizinle birlikte başkası kaçmadı mı? Bu asilerle tanıştığınızda yalnız mıydınız?” Yine notlarından başını kaldırıp bana baktı.

“Bunu bana niye soruyorsunuz?”

“Yalnızca, içinde bulunduğunuzu iddia ettiğiniz duruma nasıl geldiğiniz hakkında fikir sahibi olmaya çalışıyorum.”

“Hayır.” Başımı yana sallamaya başladım. Gözlerinde bir ifade vardı, sanki heyecan gibi bir şey... Adeta ava çıkmış da hedefini yakalamaya çok yaklaşıyordu. “Bir şey arıyorsunuz.”

Ağır ağır ve açgözlü şekilde gülümsedi ve karşısında benim içim ürperdi.

“Haklısınız,” dedi kalemi masaya bırakarak. “Bir şeyi değil, birini arıyorum.”

“Aaron Johnson’la bağlantınız olduğunu biliyoruz.”

Onun adı geçince gözlerim kocaman açıldı ve masanın altında yumruklarımı iyice sıktım. Tepki vermemek için kendimi zor tuttum.

Sadece ismi. Tek söylediği şey onun ismiydi ve birden başım dönmüştü.

“Ayrıca,” diye devam etti Silas. Benim tepkimden tamamen habersizdi. “Sizin kaçmanıza yardım ettiğini de biliyoruz. Bunu yaparak büyük bir risk aldı. Belli ki sizi çok önemiyor. Babasına karşı çıkacak kadar hem de. Bu da demek oluyor ki daha iyi bir gelecek inşa etmenin tek yolunun Oasis’e karşı koymaktan geçtiğini onun görmesini sağlayacak güç, sizde var.”

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ona dikkatle bakıyordum ve o gözünü bile kırpmadan bana yalan söylüyordu. Aaron’ın öldüğünü bile bilmiyordu. Ama ismini asılsız bilgilerle birlikte, öylece önüme koyuyor ve ona katılmamı sağlamak için kafamı karıştırmaya çalışıyordu.

Nefes alış verişimi sakın tutmak için çabaladım, çünkü kahkahalarla gülesim vardı.

“Yani Aaron’ı size getirmemi mi istiyorsunuz?”

Silas başıyla onayladı. “İstediğimiz şey bu. Bizim Oasis’e yapacağımız nihai saldırının başarılı olmasını sağlamak için hayati derecede önemli bilgilere ulaşmamız demek bu.”

“Ama Aaron babasını çok sever,” dedim. Kelimeler ağzımda acı bir tat bıraktı. “Beni sevdiğinden daha çok...”

Silas gülümsedi. “Yo hayır, kendinizi hafife almayın. Eğer sizin kaçmanıza yardım etme riskini göze alıyorsa size çok değer verdiği apaçık. Bence siz onu bize katılmaya ikna edebilirsiniz, Genesis’e katılmaya.”

Belli ki artık ben Genesis’in bir parçası olmuştum bile. Artık onun işine yaradığıma göre. Artık benden alacağı bir şey olduğuna göre.

“Ama eğer siz Oasis hakkında her şeyi biliyorsanız,” dedim neredeyse bunun tadını çıkararak, “Neden yararı olup olmayacağı belirsiz şeyler için bekleyip duruyorsunuz? Niye doğruca saldırı planına geçip uygulamıyor, onları devirmek için kendi yeteneğinize güvenmiyorsunuz?”

“Pürüzsüz bir geçiş süreci olsun istiyoruz yalnızca,” dedi Silas.

“Ne için, iktidar için mi?” diye sordum, sandalyemde geriye yaslanarak.

“Bu ses tonuna hiç gerek yok, Bayan Emerson,” dedi sakince. “Bunun ne kadar karmaşık bir durum olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Değişiklikler yapılması gerekiyor, bazı fedakârlıklar da. Fakat Aaron’ın bizim tarafımızda olması, hasarı en aza indirir. Hem asiler için, hem de hâlen Oasis’te yaşayan halk için.” Öne doğru eğildi ve ellerini masaya, önüme uzattı. “Oasis’i yıkmamıza yardım edin. Bize Aaron Johnson’ı getirin.”

4

“Ne anlattın onlara?”

“Fazla bir şey değil.” Clarke ekmekten bir parça kopardı ve birkaç dakika önce elimize verilen yahniye ekmeği bandırdı. Aylardır yediğim ilk sıcak yemektir bu. Tadının ne kadar harika geldiğine inanmakta zorlanıyordum. “Eğer sen Silas’a istediği şeyi vermeseydin, beni oradan hiç çıkarmazlardı sanırım.”

Kendi ekmeğimi çiğnerken gözlerimi kafeterya bölümünde geziniyordu. Tıka basa doluydu burası. Oda devasa genişlikteydi. Belki üç yüz kadar insan, tıpkı bizimki gibi masalarda oturmuş, bizim yediğimiz yemeğin aynısını yiyorlardı.

Tepemizdeki ışıklar titreşmeye başlayınca başımı kaldırıp tavana baktım. Fazla uzun sürmedi. Odanın soluk mavi ışığı birkaç saniye cızırdayarak kapanıp açıldı ve tekrar eski haline döndü. Kimse bunu fark etmemiş gibiydi ama beni tedirgin etmişti. Yerin ne kadar altında olduğumuzu düşünmekten kaçınmaya çalışıyordum. İster Oasis’te, isterse Kolezyum’da kilitli kalmak bir şeydi, bu ise başka bir şeydi. Çok kötüydü. Bir yandan hiçbir şey değişmemiş gibi yaparken, aslında diri diri gömülmek gibiydi.

“Hey!” dedi Clarke suratımın önünde parmakların şaklatıp. Ona baktım ve söylediği şeye tekrar odaklanmaya çalışırken başımı yana salladım. “Sana bir soru sordum.”

“Affedersin.” Hüsrarla yüzümü ellerimle ovuşturdum. “Ne sormuştun?”

“Bizi o kadar çabuk bırakmasını sağlayacak ne söyledin ona?” diye sordu Clarke. Yemeğini en son lokmasına kadar bitirdi.

“Sadece elimden gelen her şekilde yardım edeceğimi söyledim. Ne olursa olsun.”

Clarke, bana bakmaya devam etti. “Bu kadar mı?”

Omuz silkтім. “Sanırım sadece onlarla aynı tarafta yer aldığımızdan emin olmak istiyorlar. Ve aynı taraftayız.”

Clarke ağzına bir kaşık daha yemek tıktı. Kulelerde o gün aslında ne olduğunu Clarke’a hiç anlatmamıştım. Kolezyum’da zamanla bahsi geçen bazı bölük pörçük kısımları biliyordu. Ama özellikle detayları sormamıştı. Benim de kelimeleri zorla ağzımdan çıkarıp açıklayasım yoktu. İtiraf etmek için doğru zamanın geleceğini düşünmüştüm. Fakat sonra, aslında hiçbir zaman o konuda konuşmak istemediğimi fark ettim. Şimdi ise bu bilgi bizi hayatta tutabilir, istediğimiz şeyi bize verebilirdi. O yüzden buna sıkı sıkıya bağlanmıştım. Gerçeği bilmesee daha iyiydi. En azından şimdilik.

“Ne düşündün onun hakkında?” diye sordum tekrar dikkatimi verip.

“Silas hakkında mı?” dedi. “Pek gözüm tutmadı.”

“Ben ona güvenmiyorum,” dedim. Clarke ve benim aramızda, böyle söylemek yeterli değildi. Güven, ter ve kanla alınan bir şeydi; Clarke bunu en az benim kadar iyi biliyordu.

“Ben de öyle,” dedi başını sallayarak ve benim onun hakkındaki yargımı onaylar gibi. “Onda ciddi bir durum var. Savaş konusunda o kadar hırslanmış ama aslında hiçbir şey yapmıyor. Neden, anlamıyorum.”

“Burada gerekenden fazla kalmak istemiyorum,” dedim ben de. “Onun boyunduruğu altında olmaktan hoşlanmıyorum.”

“Ben senden daha çok nefret ediyorum,” dedi. “Ama buraya gelmeden önce senin bir planın vardı. Sophia’yı bulmak, diğerlerini bulmak, Oasis’e karşı koymak. Eğer Genesis sana bu konuda

yardım edebilirse son kararını vermeden önce durup bir düşünsen iyi olur. Nereye gideceğini bildiğin söylenemez şu anda.”

“Evet,” diye mırıldandım. Yahnimi ağır ağır çiğnedim. Nedenise iştahım kaçmıştı.

“Eğer yemeyeceksen tokadımı yemeden şunu bana versen iyi olur,” dedi Clarke.

Güveci ona doğru ittim.

“Tamam. Şimdi bana sorununun ne olduğunu anlatıyorsun. Çünkü basbayağı bir terslik var.”

“Neyde?” diye sordum şaşırarak.

“Akşam yemeğini bana verdin.”

“Sen istemedin mi!”

“Öyle hemen vermen gerektiği anlamına gelmiyor!” diye bağırdı. Ötedeki masadan biri kızgınca bize doğru baktı. Ancak Clarke sadece gözlerini devirip güveç kâsesini metal masanın üzerinde kendine çekmişti.

Wilke’nin odanın karşısında bize doğru geldiğini gördüm. Ama bizi bulması biraz zaman aldı çünkü her birkaç masada birileri onu durdurup bir şeyler söylüyordu. Çok normal bir etkileşimleri vardı, sanki dünyanın geri kalanı bizi öldürmeye çalıştığı için kendimizi yerin altına gömmemişiz gibi.

Galiba zamanla alışılıyordu buraya.

Wilke masamızın başına geldi ve bize sırtarak baktı. “Hazır mısınız?”

“Ne için?” diye sordum. Birisi her an üzerimize atlayacakmış gibi etrafımıza bakındım.

“Tur için.” Wilke gülümsedi. “Size etrafı gösteren kişi olmak için Silas’tan izin istedim.”

Clarke kâsesini kaptı ve masadan kalktı.

“Benim tura falan ihtiyacım yok,” dedi. Kapıyı doğru yürüyüp kâsesini kirli bulaşık yığınının yanına bıraktıktan sonra, koridorda gözden kayboldu.

Wilke şaşkın şaşkın bana döndü. “Ben bir şey mi yaptım acaba?” diye sordu, aklı karışmış hâlde.

“Hayır.” Ben de masadan kalktım ve kalan tabakları aldım. “Her zamanki Clarke işte.”

5

“Silas en baştan beri burada,” dedi. Kafeteryadan çıkarırken bunu söylediğinde, sesinde epey bir hayranlık vardı. “Genesis o zamanlar yalnızca bir grup asiydi. Daha bir sığınağımız bile yoktu.”

“Sahi mi?” dedim ilgileniyormuş gibi yapıp. Söylediği şeyler ilginçti aslında. Dikkatle dinlemem gerektiğini biliyordum. Ama Clarke’ın ortadan kaybolması yüzünden, elimde olmadan kendimi huzursuz hissediyordum.

“Evet! Artık neredeyse on yıldır buradayız. Ama ondan önce hep hareket halindeydik.”

Bu benim ilgimi çekmişti işte. “On yıl mı?”

“Ya! Silas’ın tam olarak ne zamandır isyanın bir parçası olduğunu kesin bilmiyorum. Ama Genesis resmi olarak dokuz yıl önce, bu sığınakta kuruldu.”

“Burayı onlar mı kurdu?” diye sordum etrafa bakıp. Oasis’ten başka bir gücün böyle bir yeri inşa ettiğini hayal bile edemiyordum. Karmaşık ve detaylı bir yerdi. Bunca yıl sonra her şey hâlâ düzgün durumdaydı. İç Mıntıka binalarına, Dış Mıntıka’da gördüğüm her yerden daha çok benziyordu.

“Hayır,” dedi Wilke. Bir grup aceminin yanımızdan geçmesine müsaade etmek için bir anlık yana çekildi. “Bizden çok daha önce buradaydı zaten. Hatta Oasis’ten bile çok önce.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Oasis’ten çok önce, mi!” Oasis’ten öncesinin, virüsten önceki zamanların da olduğunu biliyordum.

Ama bunlar hep yalan gibi, küçük çocukları uyutmak için anlatılan masallar gibi gelmişti.

“Bir tür bombardıman koruganı olmalı,” diye devam etti, tepkimden etkilenmeden. “Silas buranın tek korugan olmadığını söylüyor. Ama Oasis’e en yakın olanı bu.”

“Yakın mı?” Sözümün sonunda sesimin öyle yükselmesini istememiştim, ama kendiliğinden olmuştu. Yakalanmadan nasıl Oasis’in yakınında olabiliyorlardı?”

“Kısmen yakın. Duvar’a ulaşmak, ortalama beş günlük yürüme mesafesi.”

Göğsümdeki sıkışma geçti. Kısmen, dedim kendi kendime.

“Plandan bahsetmiştin...” diye başladım yavaşça. Sorumu nasıl yönelteceğimden emin değildim. “Oasis’i alaşağı etme planı... Gerçek mi? Genesis sahiden Oasis’e saldıracak mı?”

Bunca zaman sonra, aniden gerçek bir saldırının olacağını hayal etmek zor geliyordu.

“Tabii ki.” Wilke şimdi daha ciddi görünüyordu. “Bizim işimiz bu.”

“Ne zamandır-“

“Planlıyoruz, mu? Uzun zamandır. Ama hazırlanmak çok zaman alıyor. En başta, herhangi bir şeye yönelemeyecek kadar bölünmüş durumdaydık. Sadece Oasis’i yakıp yıkmak isteyen insanlar vardı ve daha fazla yıkım istemeyen diğerleri.”

“Ya şimdi?”

“Şimdi ise insanlar artık isyanın fedakârlıkları gerektirdiğini anlıyor; ama Oasis’i yıkmak için masumların canını yakmak da istemiyoruz. Oasis’te kötü insanlar var, ama bu herkesin acı çekmesi gerektiği anlamına gelmiyor.”

Kötü insanlar. Acaba bu ayrımı neye göre yapıyorlardı. Johnson'ı kötü olarak tanımlamak bana göre kolaydı. Peki ya Aaron'ı? Bu daha zordu işte. Ya Kole? Bu daha da zor. Ama tıpkı Aaron gibi, o da birilerini öldürmüştü. Her bir saniyesinden nefret ederek yapsa bile...

Ya ben? Kole'u korumak için olsa bile, ben de Aaron'ı öldürmüştüm. Başka insanları da öldürmüştüm. Kendim sağ kalmak için, önemsemişim insanlar yaşasın diye görevlileri vurmuştum. Bu beni de kötü biri yapar mıydı?

O çizgiyi nasıl belirlemeyi düşündüklerini bilmiyordum. Ya da bunun kararını bir savaşın ortasında nasıl vereceklerini.

Wilke sığınağın tasarım planını açıklıyordu ama ben odaklanmakta zorluk çekiyordum.

"Ne?" Gözlerimi kırıştıtırıp ona baktım. Anlamsız laflar ediyor gibi geliyordu.

"Basit," dedi sola dönerek. Salonlar, anlaşılan güç tasarrufu amacıyla cılız ışıklarla aydınlatılmıştı. Şimdiye kadar hâlâ kimse bana bu enerjinin nereden geldiğini açıklamamıştı. Bu konuları çok düşününce, bu mekânı işler durumda tutmak için gereken sistemin ne kadar karmaşık olduğunu düşündükçe başım dönüyordu. "Dört kat var. Bir: Ortak salon, kafeterya ve yatak odaları. İki: Çalışma merkezleri, atölyeler, talim alanları, silah odaları ve benzeri şeyler. Üç: Yiyeceklerin yetiştirildiği ve suyun arıtıldığı kat. Dört: Jeneratör. Dördüncü kat hariç her kat, çeşitli kanatlara bölünmüş durumda. Her kanadın bir harf karşılığı var. Yani şu an biz ikinci katın C kanadındayız."

"Bunların hiçbirisi hatırımda kalmayacak." Wilke'nin dediklerine dikkatimi veriyor olsaydım bile, bu labirentin tüm katlarını, bölümlerini ve odalarını ezberlemek zaten yeterince zor olurdu, ama bir de onu dinlemek yerine etraftaki tüm hareketleri seyretmekle meşgul oluyordum.

“Senin sadece üç yeri bilmen gerekiyor,” dedi Wilke. Benim keskin ses tonumla birlikte, o da daha uzun adımlar atmaya başlamıştı. “Odan, kafeterya ve çıkışlar. Ha, çalışma alanının neresi ise orası birde. Yani dört yer.”

“Çalışma alanı mı?”

“Sana bir meslek verilecek. Muhtemelen yarın. Yardımcı olması için herkese bir iş veriliyor; bu sayede bunca zamandır onların radarından uzak durarak dayanabiliyoruz. Burayı ayakta tutmak için herkes üzerine düşeni yapıyor. Merak etme ama haftada sadece birkaç vardiyan oluyor, yani kendine bolca vaktin kalacaktır.”

Wilke’nin sırf dinlemekle bile insanı yoran bir iyimserliği vardı.

“Burası benim çalıştığım yer,” dedi. Bir kapının önünde durup sırtıttı. Ben karşılık vermeyince o kapıyı çekip açtı ve beni küçük, karanlık bir odaya soktu. “Çalışmadığım zamanlar ekranlar kendiliğinden kapanıyor.” Kapıdan içeri vuran ışıktaki, onun monitörlere eğildiğini gördüm. Birden monitörler çalışmaya başladı.

“Burada tam olarak... Ne yapıyorsun?” diye sordum, ekranlara doğru bir adım atıp. Bir tür kodu inceliyor gibiydi.

“Ben çoğunlukla bizim Oasis’teki kaynaklarımız ile burası arasındaki mesajları filtreliyorum. Ama yaptığım başka şeyler de var.”

“Kaynaklar mı?” diye sordum bir kaşımı kaldırıp. “Başka şeyler?”

Wilke sırtıttı. Ekranlardaki mavi ışıklar, yüzünde tuhaf gölgeler oluşturuyordu. “Oasis’in farklı yerlerine yerleştirilmiş askerlerimiz var. İstihbaratın çoğunu böyle elde ediyoruz. Diğer şeylere gelirsek de-“ Açıklayacakmış gibi bir an durdu. Ama

sonra öylece gidip bir sandalyeye çöktü ve monitörlere döndü. Bir klavye çekip delice bir hızla tuşlamaya başladı.

Olduğum yerde kalakalmıştım ve ne olduğuna anlam veremiyordum. Birkaç saniye sonra Wilke başka bir ekranı kendine çekti ve heyecanla onu bana işaret etti.

“Bir süre önce Oasis’e karşı bir protesto düzenledik. Güvenli bir şeydi, kimsenin Oasis’e girmesi gerekmedi. Ama bu neler yapabileceğimizi onları göstermek için yeterliydi.”

“Neydi o?” Ben de onunla birlikte bir ekrana bakıyordum ama bana diğer ekranlardakilerden herhangi bir farkı var gibi gelmiyordu.

“Tel örgülerin elektriğini kestik,” dedi. Ben öylece kaldım.

“Hangi teller?”

Dış Mıntıka’nın etrafındakiler. Birkaç dakikalığına kestik. Amaç, eğer istersek içeriye girmemizin ne kadar kolay olduğunu gösterip Oasis’e gözdağı vermektir. Ya da ‘girmek istediğimizde’ demeliyim sanırım.” Şimdi heyecanla başka şeyler geveliyordu ama benim dikkatim tamamen başka bir şeye çekilmişti.

“Ne zaman oldu bu?” diye sordum.

“Geçen sene bir zamanlar, niye ki?”

“Hiç,” dedim başımı yana sallayıp yutkunarak. Wilke’nin tel örgülerdeki gücü kesmesiyle, benim Oasis’ten kaçtığım günün aynı zamana denk gelmesi tesadüf olamazdı.

Şu an onun karşısında olmak tuhaf geliyordu. Ona teşekkür etmeliymişim gibi hissediyordum ama bir yandan da hiçbir şey demek istemedim. Wilke ne kadar iyi gözükse de Silas ile doğrudan bağlantısı vardı. Silas’ın da benim hakkımda açıklamaya mecbur olmadığım hiçbir şeyi bilmesini istemiyordum.

Onun tam olarak neyi amaçlandığını öğrenmeden bu olmazdı.

6

Değerlendirmemizi geçip Genesis'te birer iş görevlendirmesi yapıldı. Bana bulaşıkçılık görevi verildi. Clarke da üçüncü katta gıdaların yetiştirildiği yere yerleştirildi. Anlaşılan benim o iş için "yeterli fiziki niteliklerim" yoktu. Bu Silas'ın, benim bu iş için fazla zayıf olduğumu söyleme şekliydi. Silas bize görevlerimizi verirken buna keyifsiz keyifsiz gülmüştüm. Aaron'ın görevli eğitim programından elenmeme sebep olan aynı sebep, bu kez de beni bulaşık yıkama işine mahkûm etmişti.

Sabah vardiyasında çalışıyordum. Bu daha kahvaltıyı kaçırıp herkes gittikten sonra diğer sabah işçileriyle birlikte yemem anlamına geliyordu.

Mutfak, yemek salonuyla bitişikti, ikisini ayıran bir duvar vardı. Kafeterya yemek zamanı tıklım tıklım doluydu ve sağır edecek derecede gürültülüydü. Ama en azından herkes otura-biliyordu. Mutfakta herkes işine yetişmek için deli gibi acele ettiğinden, bir şeylere çarpıp düşmemek için adeta engelli koşu yapıyorduk.

Benim yerim mutfağın en ucundaydı. Burada, fırınlardan olabildiğince uzakta, birkaç paslanmaz çelik lavabo yerleştirilmişti.

Bulaşıkları sessizce yıkıyor, beynimi etrafımdaki karman çorman seslerden uzaklaştırmaya, sükûnete yöneltmeye çalışıyordum. Ama düşüncelerim benim etrafımda dolanıp duruyordu.

Değerlendirmeden beri Silas'ı hiç görmemiştim. Ama bir dahaki sefere onu gördüğümde, benden cevap almak için bas-

tıracağını biliyordum. O zaman ona cevap verememiştim. Düşünmeye ihtiyacım vardı.

Ona istediği şeyi veremezdim. Ama eğer öncesinde ondan istediğim bir şeyi alabilirsem, uğruna yalan söylemeye değerdi belki.

Vardiyam bitince, Clarke'ın nerede olduğunu bilmediğimden ve yapacak başka bir şeyim de olmadığından, koridorlarda boş boş dolaşıyordum. Buranın bir labirent gibi olduğu yönündeki ilk izlenimim, tamamen doğrudu. Wilke sanki çok kolay anlayabilecekmişim gibi açıklayıp geçmişti; ama ben hiçbir zaman burayı çözebileceğimi sanmıyordum.

Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Burayı daha ne kadar süre ezberlemeye çalışmak zorundaydım? Burada ne kadar kalabilirdim? Kole ve Sophia'yı, diğerlerini bulmamız gerekiyordu. Benim önceliğim buydu. Ama onları bulunca ne yapacaktım? Onları da buraya getirip sorgulatacak, hizaya mı getirecektim?

İkinci kattaki asansörlere geldim. Buradan üçüncü ve dördüncü katlara gidiliyordu ama geçiş yoktu. Kapıda bir tarayıcı vardı ve aşağıda çalışmaya izni olmayan herkese geçişi kapatıyordu.

Clarke'ın izni vardı. Ona bunu sormak üzere aklıma not aldım.

Birinci ve ikinci katlar arasında gidip gelen asansörler de vardı. Ama bunlara binmek için kendimi ikna edemedim. Bunun üzerine merdivenleri tercih ettim. Uzun, zorlu ve baş döndürücü bir uğraşyla, bitmek bilmez görünen dönel merdivenlerden çıktım. Yerin bu kadar altında iken zaten fazlasıyla klostrofobik hissettiğimi, asansöre binersem bunun daha kötü olacağını kendime söylesem de, bunun yalan olduğunun kendim de farkındaydım.

Başıma gelen bunca olaydan sonra, bunun gibi bir şeyin beni rahatsız edebileceğini düşünmek aptalcaydı. Ama asansörlerin yanından geçmek bile, o günün hatırasını canlandırarak başımı döndürüyordu.

İkinci katın kanatlarından birinde yürürken, birden şiddetli bir çığlık sesiyle olduğum yerde donakaldım. Bir kız arkamdan koşup gelirken bana çarptı. Yanımdan geçmeden önce onu kolundan yakaladım.

“Neler oluyor?” Koruganı dolduran yüksek ve tiz gürültünün arasında sesimi duyurmak için bağırıyorum gerekti.

Geçit insanlarla dolmaya başlamış, herkes etrafına bakınıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Siren bu. Birileri bölgemize zorla girmiş.” Silkinip benim elimden kurtuldu ve merdivenlere doğru koşmaya başladı. İki saniye durduktan sonra ben de onun peşinden koştum.

Basamakları ikişer ikişer çıktım. Ama karşıdan gelen insanlar beni yavaşlatıyordu. Yarıları aşağı iniyor, alttaki sığınaklara koşuyordu. Diğer yarıları ise yukarı koşuyor, kılıflarında duran silahlarıyla çıkışa gidiyordu.

Güvenlik odasının yanından geçtim. Dışarıdaki güvenlik kameralarından görüntüler de ekranlardan görölüyordu. Durup bir anlığına monitörlerden birini inceleyebildim.

Kıyafetleri, görevlilerin giydiği mavi renkten değildi. Aslında dışarıda sadece iki kişi görölüyordu. Onlar da açık alanda amaçsız ve tökezleyerek yürüyordu. Sanki bizi bulamamış gibiydiler. Bir adam ve bir genç kız.

O an çığlık atmaya başladım.

“DURUN!” diye bağırdım ama kimse aldırmadı bile. Çok iyi eğitim almış, hedefe çok iyi odaklanmışlardı. Acil çıkışın arkasında sıra olmuş, silahlarını doldurmuş, hazır bekliyorlardı.

Ben ıgılık atmaya devam ettim ama kimse beni umursamıyordu. Kapılar gürültüyle açılırken, otuz çift ayak koşarak korugandan dışarı ve yukarıdaki zemine yöneldi.

“ATEŞ ETMEYİN!” Onları iterek yanlarından geçmeye çalışıyordum. Ama birisi beni içeriye çekmeye uğraşıyordu. “BEKLEYİN!” Alana yayılıp adam ile kızın etrafında bir yarım daire oluşturdular. Ben koşarak yeniden dışarıdan açık havaya çıkarken, zaman yavaşlayıp gözüm keskinleşmiş gibiydi. Doğruca yarım dairenin tam ortasına koştum ve o ikisinin önüne atladım. Birden, otuz tane silah bana doğrultulmuştu. Ama ben hiçbirine aldırmıyordum. Arkamdaki ikisinden başka hiçbir şey umurumda değildi.

Jay gözleri büyüyerek Sophi’yi kendi arkasına itmiş, etrafına bakınıyordu.

“DURUN DEDİM SİZE!” Herkes tamamen sessizliğe büründü.

Silas kalabalığın arasında çıkageldi, elini kaldırarak herkesi olduğu yerde durdurdu.

“Silas,” dedim nefes nefese. Şimdi rahatlamıştım. “Onlara silahlarını indirmelerini söyle. Bu ikisini tanıyorum ben.”

Silas bir an yalnızca bana baktı. Sanki kafasının içinde beni ölçüp biçiyordu. Sonra bileğiyle hafif bir fiske savurdu ve arkasındaki adamlardan biri yanına geldi.

“Sorgulama için içeri alın,” dedi sakince. Gözleri hâlâ benim gözlerimin içine bakıyordu.

“Hayır,” diye fısıldadım şaşkına dönerek. Sophi’yi tutmak için arkama döndüm ama onu çoktan Jay’in elinden alarak giriş kapısına götürüyorlardı. Asilerden biri Jay’i kolundan yakalamaya çalıştı ama daha ona dokunamadan, Jay ona bıçak çekti ve adamı çenesinden tutup bıçağını boğazına dayadı.

Ben olanlara anlam bile veremedim, tüm grup tekrar alarma geçmişti.

“Bana bir daha dokunursan,” diye fısıldadı Jay adamın suratına, “o ellerini kırarım.”

“Bırak onu,” dedim ben de, Sophi’yi üsse doğru iten kadına dönüp. Kadın durup emir bekleyerek Silas’a baktı. Ama onu gömleğinin arkasından yakalayıp Sophi’den uzaklaştırmak için, bana bu kadar süre yetmişti. “Sana onu bırak dedim.”

Kadının suratına yumruk attım ve yere düştü. Sophi’ye dönüp onu yakalamak, sarılmak ve onu korumak istedim. Ama ben ona doğru hareketlenince, korkuyla geri çekildi. Yüzünde sadece korku vardı.

“Sophi,” diye yalvardım. “Benim. Senin canını yakmalarına izin vermeyeceğim.”

O ise benden kaçarak girişteki kayanın dibine sindi. Benim ona uzattığım kollarımdan kaçıyordu.

“Emerson!” diye bağırdı Silas.

Onu duyamıyordum. Tek gördüğüm şey, patlamaya hazır bombalar gibi etrafıma dikilmiş silahlardı. Olanlara inanamıyordum. Beni dinlemediklerine inanamıyordum. Niye dediklerimi dinlemiyorlardı?

“Onlar masum!” diye bağırdım. Neden bunu anlamıyorlardı? Yanlış bir şey yapmamışlardı ama onlara suçlu muamelesi yapıyordu.

“Eğer masumlarsa zaten bir sorun yaşamayız.” Silas yanıma gelmiş, yatıştırıcı bir sesle konuşuyordu. “Prosedürü biliyorsun. Onların kendi güvenliği için bu.”

Jay’ın silahını çoktan elinden almışlar, şimdi de ikisini peşlerinden sürükleyerek aşağıya götürüyorlardı. Ben ise açıklığın ortasında durmuş, tüm bu olanlara karşı hiçbir şey yapamıyordum.

7

Odanın köşesindeki saat gecenin birini gösteriyordu. Dün gece “yatışayım diye” beni bu odaya koymuşlardı. Neredeyse altı saattir buradaydım. Her dakikanın, her saniyenin geçişini izlerken zamanı geçirmek daha zordu. Koleyum’da su gibi akıp geçen zamanı özlemeye başlıyordum.

Ellerime baktım. Parmaklarımı uzatıp kasların kasılıp genişlemesini izleyerek, bana neler olduğuna anlam vermeye çalıştım. Bu çok saçmaydı. Altı üstü değerlendirme olacaktı. Sadece Silas’la konuşmaları gerekiyordu, sonra onları görebilecektim. Endişelenmem gereken hiçbir şey yoktu.

Ama içimdeki sarsak bir şey, daha farklı hissetmeme neden oluyordu. Sadece onları birkaç dakikalığına da olsa görmem gerekiyordu. İyi olduklarından emin olsam geçecekti, sakinleşebilecektim. Onları beş dakika görsem tekrar rahat rahat nefes alabileceğim, dedim kendime.

Ellerimi sıkıp yumruk yaptım, tınaklarımın avuçlarıma batmasını hissettim. Sonra bırakıp parmaklarımı aşırı esnetmekten doğan gerilimi hissedene kadar esnettim. Sanki tenim dar geliyordu.

Şu an tam da böyle hissediyordum. Tenim bana dar geliyordu ve ciğerlerimin yeterli nefesi alacak yeri yokmuş gibiydi.

Başımı ellerimin üstüne kapadım. Dizlerimi çenemin altına çektim. Aklımı kaybediyordum. Neden bu kadar korkuyordum

ki? Benim neyim vardı da bensiz birkaç saat geçirip iyi olacaklarına inanmıyordum? Ben yokken altı ay boyunca hayatta kalabilmişlerdi, değil mi?

Soğuktı. Bedenim irkilip dikilmişti ve tekrar çukura döndüğümü sanıyordum. Ama burada öyle bir soğuk değildi.

Ellerimi gözümlün önüne kaldırdım, bulanık görünüyordu. Anlayamadım. Neler olduğunu anlamıyordum. Neden her şey muallak ve gerçeküstü geliyor, neden hiçbir şeyi göremiyordum. Sonra ağzımı açmayı denedim, bir nefes aldım ve buz gibi suyu içime çektim.

Düşünmeden bacaklarımı savurdum. Suyun altında ve boğulmakta olduğumu fark ederken, panik beni yakalamıştı.

Belki de gerçekten çukura geri dönmüştüm.

Yine bacaklarımı savurup kendimi harekete geçmeye zorladım ama yapamadım. Suda bitmek bilmeden tekmelerimi savurdum, savurdum ama kımıldayamadım. Aşağı baktığımda ise bacaklarımın aslında hiç hareket etmediğini gördüm. Bacaklarım oldukları yerde donmuş, buz gibi suyun içinde acizce yüzüyordu.

Yukarı baktığımda ise karşımda birinin yüzünü gördüm. Şok duygusunun ve korkunun göğsümden bir patlama gibi fışkırdığını hissettim. Ama yine hareket edemedim.

Ben donmuştum ve o yüz giderek yaklaşıyordu. Kim olduğunu ya da ne olduğunu göremiyordum. Ama ağzımı açıp bağırarak için ne kadar çabalarım ciğerlerime o kadar çok su doluyordu ki bedenim korkuyla o kadar dağlanıyordu.

Surat, suyun içinde dalgalanıp başkalaşım geçirdi; Aaron oldu, Johnson oldu, buzhanedeki işkencecime dönüştü ve peş peşe vurmuş

olduğum bütün görevlilerin yüzlerine dönüştü. Hepsi birbirlerini parçalara ayırıp hep birlikte beni yakalamak için uzandılar. Ben ise tekme savurup uzaklaşmak istedim ama bacaklarım hâlâ işlemiyordu. Su beni yutarken ben olduğum yerde donup kalmıştım.

Sarsılarak uyandım. Bedenimdeki tüm kaslar kasılmıştı. Birinin kapıya vurma sesi üzerine doğrulup oturdum. O kadar şiddetli vuruyordu ki gözümü açtığımda saniye kapının sallandığını görmüştüm.

Bir ara uyuyakalmış olmalıydım. Çünkü saate baktığımda sabahın 6.44'üydü.

Kapının sürgüsü şiddetle geri savruldu ve ben yerimden fırladım. Kapı birden hızla açılırken kalbim göğsüme çekiç gibi vuruyordu.

“Gidelim,” diye hırladı Clarke.

“Ne oluyor?”

“Jay ve Sophi’yi çıkarıyoruz.”

Onun hızına yetişmek için koşar adım gitmem gerekti çünkü çoktan koridorda yürümeye başlamıştı.

Doğruca Silas’ın ofisine gidiyordu.

Clarke kapıyı resmen tekmeledi ve Silas’ın başının bir anda yukarı kalktığını gördüm. Bu ani baskın yüzünden ürkmüştü.

“Ne-?”

“Onları görmek istiyorum,” diye düpedüz bağırdı Clarke ona. Ben onu sakinleştirmek için elimi omzuna koydum. O ise omzunu silkip elimi üstünden attı.

“Silas.” Sinir bozukluğuma karşın nefes almaya çalıştım. “Seninle Sophi ve Jay hakkında konuşmamız gerekiyor.”

“Mahkûmlar,” diyerek başıyla onayladı.

Gözlerimi kırptırdım.

Mahkûmlar...

Mahkûmlar mı?

Demek onun gözündeki değerleri sadece buydu. Zihnim o kelimeyi algılamakta güçlük çekiyordu. Silas kontrolünü tekrar sağlamış şekilde masasına geri otururken, ben de Clarke'ın peşi sıra odaya daldım. Clarke'ın dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordum. Ona bir bakış attım. Ne olmuştu ona böyle, bilmiyordum.

“Onları görmem gerek,” dedi, sanki güzellikle sormaya çalışıp da başaramıyor gibiydi.

“Hayır,” dedi Silas, masasına yayılan kâğıtlardan başını bile kaldırmadan. Masada haritalar ve bazı isimler görüyordum. “Prosedürü uygulamamızın bir sebebi var. Bunu da ne siz ne de başka biri için değiştirmem.”

“Silas, sadece beş dakika, lütfen.”

“Hayır dedim size Bayan Emerson. Hayır diyorsam hayır! Mahkûmlar birer suçlu olabilir, bilemeyiz.”

“Birer ismi var onların,” dedim. İçimde bir şey kabarıyor gibi hissediyordum. “Sophia Morana ve Jay... Jay...” Şaşırarak Jay'in soyadını bilmediğimi fark ettim. Aslında Jay hakkında fazla bir şey bilmediğimi de.

Dur. Jay'i aslında tanıyorum ben. Benim hayatımı kurtardı o. Ben Kole'dan niye o kadar çok korktuğumu anlayana kadar, moloz yığınının tepesinde bir saat boyunca oturdu. Baskınlar sırasında benim yanımda yer aldı. Onu tanıyordum. Geçmişini bilmiyordum belki ama Jay, geçmiş demek değildi. Jay, Jay'di, Silas'ın değerlendirme listesindeki cevapların toplamı değildi.

Silas şimdi bana bakıyordu, hafiften sorgulayıcı bir tavırla kaşlarını kaldırmıştı.

Derin bir nefes aldım. “Beş dakika,” diye rica ettim. “Tek istediğimiz bu.”

“Ona güvenebileceğimi nereden bileyim? Tanımıyorum onu,” diye sorguladı Silas.

“Ben tanıyorum.”

“Nereden?”

“Jay ile Oasis’ten kaçtığımda tanıştım. Birlikte savaştık.” Sükûnetimi ve dengemi korumaya çalışıyordum çünkü Clarke’ın öfkesinin her geçen saniye arttığının farkındaydım ve ikimiz de birden aynı anda patlayamazdık.

Ama bu durum çok tanıdıktı. İnsanların sevdiği kişileri hücrelere tıkmak ve onların değerini bir takım test sonuçlarına göre belirlemek Oasis’in işiydi. Burada, bir direniş hareketinin içinde bunun yeri olamazdı.

“Ee?”

“Ne ee’si? Ona güveniyorum.”

“Ben başkalarının taleplerine boyun eğecek biri değilim,” dedi Silas ağır ağır. “Ama benim ilgilendiğim kişinin Jay olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

Sessiz kaldım. “Ne istiyorsun?” Sesim kısıktı ve ensemdeki tüyler, cevabın zaten bildiğin zamanlarda olduğu gibi kalkmıştı.

“Eğer bana Aaron Johnson’ı getirirsen, onları görmene izin veririm.”

Clarke yüz ifademi inceleyerek bana baktı.

“Adil bir takas değil bu. Beş dakika Jay’i görmek için DB’nin oğlunu getirmek mi? Olmaz.”

“Eh, o zaman şuna ne dersin?” Öne eğilip dirseklerini masaya koydu. “Bana o asileri göster. Kaçtığında nereye gittiğini göster. Küçük bir asker grubunu o sizin sözde üssünüze götür. Eğer orayı

görmeme izin verirsen, ben de sizin mahkûmları görmenize izin veririm.”

“Orada kimse kalmamıştır,” dedi Clarke. “Uzun zaman geçti.”

“Ee, bundan emin olmak için bizzat görmek isterim,” dedi Silas rahatça. “Eğer Oasis’e gizlice girebilecek çapta insanlar hâlâ orada saklanıyorsa, onlarla tanışıp bize katılmalarını sağlamak isterim.”

Kole’un görüntüsü zihnimde canlandı. Eğer Sophi’yle birlikte değilse nerede olabilirdi? Acaba üste saklanıyor olabilir miydi? Kalp atışlarım hızlandı. Olabilirdi. Mümkündü bu. Orası da benim sürekli gitmek istediğim yerd. Bu benim oraya geri dönüp Kole’un orada olup olmadığını kendi gözümle görmek için en iyi fırsattımdı.

“Ne zaman?” diye sordu Clarke.

“Bu gece.”

“Tamam,” diye fısıldadım. “Onları göreyim. Seni üsse götüreceğim.”

Ellerimin titreyeceğini hiç sanmazdım. Elim kapı kolunun üstünde asılı kalmış ve titrerken, aklımdan geçen düşünce buydu. Bundan korkacağımı hiç düşünmemiştim. Oasis'le geçen bir ömürden ve onun getirdiği tüm dehşetten sonra, korkma yeteneğimi kaybetmiş olmam lazımdı. Ama sürekli korkmak, korkma yetisini köreltmiyordu: Sadece çarpıtiyordu. Bir silahı karşımda görmek beni korkutmuyordu artık. Ama bu kız ve ona verdiğim sözler korkutuyordu. Şu dünyadaki onca dehşet verici şeyin arasında, bu korkutuyordu. Beni korkutan buydu.

Elimi kapı koluna koydum. Soğuk ve çeliktendi. Sıkıca kavrayıp kolu ittim ve gerçekmiş gibi gelmeyen bir odaya girdim.

Sophi'yi son gördüğümde ikimiz de Dış Mıntıka'da Nails'ın mekânındaydık. Ortak odada onun önünde diz çöküp küçük ellerini avuçlarımin içine aldığımı ve bir meseleyi hallettikten sonra ona geri döneceğime dair söz verdiğimi hatırlıyordum. Geri geleceğim demiştim ve geri döndüğümde her şeyin daha güzel olacağını söylemiştim. Daha güvenli. Benim için ve onun için...

Onun şimdi gerçekten burada olması gerçekmiş gibi gelmiyordu. Başını kaldırıp bana baktı ve delici iki mavi göz, göğsüme birden o yalanımın deliklerini açtı.

Yavaş yavaş gözlerini kırptırdı, ayağa kalktı. Ben de ona ve odanın ortasına doğru çekingen adımlar attım. Boyu uzamıştı, neden bilmem ama bu bana saçma gelmişti. Anlamsız. Ben içerideyken hayatın dışarıda devam etmesi anlamsız geliyordu. Onun büyüüp değişmiş olması, saçının onu son gördüğüm zamankinden daha kısa olması...

Altı ay önce olduğundan daha çok Beatrice'e benzemesi.

"Hey, Sophi," dedim çatlak sesle. Üzerinde muhtemelen Genesis'in temin ettiği siyah bir pantolon ve mavi bir tişört vardı. Onun gerçekten burada olduğunu ve karşımda oturduğunu aklım zor alıyordu. Gerçekti bu. "Uzun zaman oldu."

Bunu bir şaka olarak söylemek istemiştım ama ağzımdan hıçkırıklarla birlikte çıktı. O ise bana boş bakıp gözlerini kırkırtıyordu.

Karşılık vermedi. Bu beni rahatsız etti. Ayakta bir o yana bir bu yana sallanıyor, sanki tozlu köşelerde ve beton duvarlarda sorularımın cevabını bulacakmış gibi, gözlerim odayı tarıyordu.

"Nasıl oldun?" diye sordum. Kapıya sırtımı yaslayıp ellerimi arkama sakladım.

"İyi." Sesi cılızdı ve bir bana, bir kapıya bakıp durmaktan vazgeçmiyordu.

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Biliyorsun, sana geri döneceğimi söylediğimde ciddiye dim," dedim sesim tıkanarak. Boğazımın düğümlendiği ve kalbim çarptığı halimle nefes almaya çalıştım. Neden bu kadar zordu?

Gözlerini kıstı. Bir an kalbim tekledi. Bir anlığına onun yüzünde öfke gördüğümü sandım, ama değildi. Korkuydu. Kafa karışıklığıydı gördüğüm.

"Affedersin," dedi, avuçlarını endişeli bir şekilde pantolonuna sürterek. "Ama sen kimsin?"

Güldüm. Neredeyse boğulur gibi oldum. "Ne?" diye sordum. Gözlerimi kırkırtarak bakınma sırası bendeydi. "Ben Quincy. Hatırlamıyor musun beni?"

Ağzından “O” diye hafif bir şaşkınlık sesi çıktı. Bir saniye sonra başını salladı, “hatırlıyorum,” dedi başıyla onaylayarak. “Hatırlıyorum, sadece seni... Tanıyamadım.”

Gözlerim derhâl sıska, yara bere içinde ve tükenmiş hâldeki kendi vücuduma döndü. Görmekten kaçınmaya çalışsam da, Genesis’in tuvaletlerinde bir iki kez aynada kendi yansımamı görmüştüm. Çökük gözlerime ve suratıma biraz bakmıştım.

Tanınmaz hâlde olduğumu düşünmemiştim, ama demek ki yanılmışım.

Mantıklı, dedim kendime. Beni aylar önce ve sadece birkaç günlüğüne görmüştü. Nails’in sığınağındaki o deliliğin ortasında hem de. Ve o daha çok gençti. Birçok olay yaşanmış, tüm hayatı altüst olmuştu... Bin bir farklı sebep bularak haklı görsem de yüzüme zorla bir gülümseme oturmaya çalışırken hâlâ midem bulanıyordu.

“Sorun değil,” dedim. “Sadece sana verdiğim sözü unutmadığımı söylemek istedim. Geri döndüm. Sadece beklenenden biraz daha uzun sürdü.”

“Kole da bana öyle demişti,” dedi, “beni bırakmadan önce.”

Onun adının ağırlığı karşısında kalbim içime sığmıyor, kaburgalarım akciğeri sanki mengene gibi sıkıyor ve nefes almama izin vermiyordu.

“Bunu Kole mu dedi?”

“Senin geri döneceğini söyledi. Senin döneceğine söz verdiğini ve sözlerini hep tuttuğunu söyledi.”

“Evet,” dedim. Neden ağlamaya başladığımı bilmiyordum. “Evet, doğru bu.”

Uzunca bir süre beni seyredip sakinleşmemi bekledi.

“Kendisi de geri döneceğine söz verdi,” dedi sakince “ve seni yanında getireceğini. Ama sen buradasın ve o yok. O öldü mü demek oluyor?”

“Hayır.” Nefes bile almadan, kalbim bile atmadan ağızımdan bu çıkmıştı. Kalbim yerinden sökülürken yere baktım ve fısıldadım: “Belki.”

Bir nöbetçi kapıyı itip açtı ve bize zamanımızın dolduğunu işaret etti. Sophi'ye baktım, o da kocaman mavi gözlerini benim üzerime dikmişti. Kısa saçı onu daha büyük gösteriyordu.

“Gitmeliyim,” dedim. Sophi'nin yanında çömeldiğim yerden kalktım. İki yanımda duran parmaklarım seğiriyordu. Ona sarılmak ya da bir şekilde onu rahatlatacak bir şey yapmak istiyordum. Yakında geri geleceğimi söylemek istedim ama onun bana inanmak için hiçbir sebebi yoktu. Bu yüzden de çenemi kapalı tuttum.

Gözleri kapıya döndü. “Jay'i göreceksin mi?” diye sordu. Başımınla doğrulayınca, gözlerinde bir aydınlanma oldu. Gülmsemedi ama daha mutlu ve daha sakin göründü. Midemde kıskançlıktan kaynaklanan gibi bir kasılma hissettim. Aptalcaydı bu. Benim tek istediğim Sophi'nin güvenliğiydi, Kendime bunu hatırlattım. Tek istediğim buydu.

“Jay ve benim birkaç günlüğüne bir yere gitmemiz gerekiyor,” dedim ona. Telaşlanmış göründü. “Hayır, merak etme,” dedim hemen. “Kısa bir yolculuk sadece. Onun da geleceğini umuyorum. Gelemeyebilir de. Ama kısa zamanda döneceğiz.”

Yüzünden anlayamadığım bir ifade geçti ve nedense bu beni korkuttu. Tekinsiz görünüyordu. Benim hayal bile edemeyeceğim şeyler düşünüyordu.

“Quincy?” dedi yavaşça, benim kapıya döndüğüm sırada.

“Efendim?” dedim hemen ona geri dönüp.

“Teşekkür ederim. Benimle ilgilendiğin için.”

Gözlerimi kırıştıtırırken içimde biriken duyguların taşmasına mani oldum.

“Tabii ki,” diye fısıldadım. “Her zaman.”

Ona hafifçe gülümsedim ve çıkıp arkamdan kapıyı kapadım.

Koridorda bir nöbetçi var. Uzun boylu, sert görünüşlü bir kadındı, saçlarını sıkıca geriye bağlamıştı. “Yandaki hücrede,” dedi, bir sonraki kapıyı işaret ederek.

Sırtımı duvara yasladım, gözlerimi kapayıp, düzgün nefes almayı hatırlamaya çalıştım. “Bir saniye müsaade et.”

“Bütün gün bekleyemem,” dedi ve gözlerim anında açıldı.

Sophia’yla beş dakika odada durunca, kalbim soyulur gibi hissetmişim. Nasıl şimdi gidip bir de Jay’in karşısına çıkacaktım?

Bu düşüncenin göğsümde yarattığı paniği umursamamaya çalışarak, duruşumu dikleştirdim, kapıya yürüdüm ve çekip açtım. O sırada gözüm hep kadının üstündeydi.

Sanki ona bakıp bakmadığımı umursuyormuş gibi.

“Jay?” diye seslendim. Sesim, hislerimden daha sakın çıktı.

Odadaki tek yatağın üzerinde sırtüstü yatıyor, tavana bakıyordu. Benim sesimi duyduğu anda başını çevirdi ve baygın gözlerle kapıya baktı.

“Jay,” dedim nefes alarak.

Adalet Kulesi’nde Aaron’ın ihanetinden beri Jay’i hiç görmemişim. Berbat görünüyordu.

Şimdi Jay’e bakarken, Sophia’nın beni tanımaması daha mantıklı geldi. Jay’in de gözleri çökmüş, teni soluk ve grimsi görünüyordu. Eriyip incelen bir kumaş gibi görünüyordu. Jay’in ruhunda açılan yırtık ve boşlukları görür gibiydim.

Onu ilk gördüğüm anı hatırladım. O zamanlar gıdasız, yara bere içindeydi ve dayak yemişti. Onu öyle gören herkes, hayatını kaybedeceğini sanırdı ama o zaman gözlerinde hınçlı bir intikam güdüsü vardı.

Oysa bu farklıydı. Bu ölümcül bir şeydi.

“Ölmemişsin,” dedi. Bu bir soru değildi. Gözlem miydi? Her ne ise, bunu bana değil de duvara söylüyordu.

“Sen de,” dedim, kapıyı arkamdan kapatıp. Başka ne yapabileceğimi bilemediğim için, kapıya sırtımı yasladım. Ondan ne umduğumu da bilmiyordum.

“Henüz değil.” Birden dönüp doğruldu ve oturdu. Ayağındaki yıpranmış botları, yatağın dibine sertçe vurdu. “Ama bütün silahlarımı aldılar, yani ne kadar böyle sürer, göreceğiz.”

“Size zarar vermeyecekler, Jay.”

Başını yana doğru eğdi. İşte oradaydı; öfke parıltısı, çıkmak taşından çıkan bir kıvılcım gibi!

“Hemen yumuşadın mı?” Bunu rahat bir şekilde, sanki hiç umurunda bile değilmiş gibi söylüyordu. Ama yine de suçlamaydı bu.

“Bir şey yapmadım ben,” diye homurdandım. Sorunu neydi şimdi bunun? Şu anda ölü olmamasının tek sebebi, benim ateş etmelerine engel olmamdı.

“Aynen öyle,” diye hırladı. Onu yine anlayamadım. Gözleri odanın her bir santiminde gezindi. Sanki sıra çatlaklarında bana ve Genesis’e dair bir şey arıyordu.

“O da ne demek şimdi?”

“Ne demek olduğunu biliyorsun.” Bana bakmıyordu.

“Gerçekten bilmiyorum, Jay. Seni görmek için mücadele etmem gerekti. Dün seni vurmalarını önlemek için mücadele ettim be! Ama senin tek söyleyebildiğin, suçlama ve imalar-“

“Madem o kadar iyi mücadele ediyorsun, neden gerçekten önemi olduğu zaman dövüşmedin?” dedi tükürürcesine. Yüzünü bana çevirdi ve o an, sadece öfkeli olmadığını anladım.

Aslında öfkeden kuduruyordu.

“Ne?” Nefes aldım ve yerimde donakaldım.

“Selyan şehrinde,” dedi. Bu küçük oda için sesi fazla yüksekti artık. “Asansörde. Kole bana anlattı.”

“Neyi anlattı?” Sanki köşeden biri fırlayıp neler döndüğünü bana açıklayacakmış gibi etrafa bakındım.

“SENİN SAVAŞMADIĞINI!” Ayağa kalkmıştı. Benim üzerime gelmedi ama ben yine de geri çekildim.

“Sen neden bahsediyorsun be?”

“Onu niye gönderdin?” diye sordu. Gözlerinde manyakça bir parıltı vardı. “Aklından ne geçiyordu? O fedakârlık numaraları sökmez. Sen kahraman falan değilsin, Quincy, sen bir insansın.” Birden havası söner gibi yatağa geri oturdu. Başını ellerinin üstüne bırakırken, sinirle homurdanıyordu.

Ben ise karşısında, odanın ortasında serseme dönmüş hâlde duruyordum.

“Sana ve Kole’a kaçma fırsatı verdiğim için mi kızgınsın bana?”

Homurtulu bir şekilde güldü. Başını kaldırıp bana baktığında, gri gözleri soğuktu. Ama daha derinde bir yerde, bir çocuğun kan kaybetmesini görmek gibiydi bu.

“Gerçekten anlamıyorsun, değil mi? Kendine aynı fırsatı vermeyi denemedin bile, o yüzden sana öfkeliyim. Onun seni

bırakıp gitmesine izin verdin. Bizim sensiz gitmemize izin verdin. Seni o cehennem çukurunda terk etmeye zorladın bizi.”

“Jay, buna mecburdum. Tek yol buydu.”

Kapıya vuruldu. Kapının diğ er tarafındaki o nöbetçiyi boğmak istiyordum. “Süre doldu!” diye bağırdı.

Bir an Jay ile birbirimize bakındık. Büyük ölçüde aynı görünüyordu. Koyu gri gözler, çok kısa kesilmiş salar, ince ve keskin bir ağız. Ama bu görüntünün arkasındaki görüntü bozulmuşt  sanki. Derisinin ardındaki enerji değışmiş, onu yabani ve çiğ hâlde bırakmıştı.

Hırçın Jay’i tanıyordum ama bu Hassas Jay bambaş a bir hik yeydi.

“O gün neler olduğundan, benim neler yaptığımdan onlara bahsetme. Seni buradan çıkaracağım ama senin de enenini kapalı tutman gerek,” diye fısıldadım. Birden heyecanım kaçmıştı. Jay dudaklarını sıkmış, gözlerini baş a tarafa çevirmiş, ellerini dizlerinin arasında sıkıştırmıştı, dokunulmaz görünmeye çalışıyordu.

Dokunulmamış gibi.

Baş a bir kelime etmeden odayı terk ettim çünkü söyleyecek baş a bir şeyim yoktu. Sophi’yi güvende tutmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapmıştım. Ve Kole’un güvende olması için... Jay’in güvende olması için... Eğ r Jay bunu sorun ediyordu, benim düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Uyuşuk bir hâlde koridorda ilerledim, nereye gittiğimden emin değıldim. Silas ofisinin kapısı önünde dikilmiş, dalgın görünüyordu.

“İsteddiğin şeyi bulabildin mi?” dedi sakince. Sesinde neredeyse bir endişe okunuyordu ama saf bir merak bunu bastırıyordu.

“Evet,” dedim ve yürümeye devam ettim. Ama bulamamıştım. Yapabildiğimden daha fazlası için söz vermiş olduğum, dehşet içinde bir kız ve elinde tutamayacağı kadar çok bıçağı sırtında taşıyan bir çocuk bulmuştum sadece.

Aradığım şey bunlar değildi. Yanından bile geçmiyordu.

12

Bu labirent gibi korugandaki çok sayıda oda arasında, boş bir tane bulana kadar koridorlarda sallanarak yürüdüm. Kapıyı arkamdan çarptım, alnımı kapının soluk çeliğine dayadım ve nefesimi toplamaya çalıştım. Tabakların tangirtisini, bağrıışmaları, ayak seslerini duyuyordum, yani kafeteryadan fazla uzak olamazdım.

Kapıdan uzaklaştım, duvara yaslanıp kayarak yere oturdum. Dizlerimi karnıma çektim. Keşke Kole burada olsaydı. Onun burada olmadığını bilmek, sorunun en temelinde yatıyordu. Onun bir daha asla gelemeyeceğinden korkuyor olmam... Ama onun sesini duymaya ihtiyacım vardı. Sadece bir kez... Olan biten her şeyi ona anlatmam gerekiyordu. O ne derdi bilmiyorum ama ne derse dersin, bunu her şeyden daha çok istiyordum şu an.

Onu bulmak zorundaydım. Onu bulmam gerekiyordu. Sadece iyi olduğunu bilmek, sesini bir kere olsun duymak için bile olsa... İçimdeki tamamen mantıksız bir taraf, onun sesini bir kere, yalnızca bir kerecik daha duyabilsem iyi olacağımı söylüyordu. O zaman tüm bunlarla başa çıkabilirdim. Yola devam edebilirdim. Nefes alabilirdim.

Ama onu bulmamın tek yolu, kendimi ayağa kalkmaya ve bu odadan çıkmaya zorlamaktı. Jay'ın soğuk gözlerini, Sophi'nin yüzünü unutmak. Akıllılık ve delilik arasında daha iyi bir seçene bulana kadar arayıp durmak...

Korkuyu, hatırladığımız diğer her şeyden daha farklı hatırlıyorduk. Korkuyu unuttuğumuzu sanabilir, atlattığımızı kendimizi ikna edebilirdik ama en basit şeyler bile o korkuyu tekrar bey-

nimize üşüştürebiliyordu. Sonra da birden, hiç hesapta yokken, o korku tam karşınıza çıkıyor, her yanınızı sarıyordu. Bir saniye öncesine kadar uzak bir anıdan ibaret olan şey, kendini inandırdığın bir gerçekliğe dönüşebiliyordu.

Derin bir nefes çektim, yüzümü ellerime kapayıp kamburca oturdum. Bu sessiz yerde sakinleşmeliydim.

Artık Kolezyum'da değildim, yani Kolezyum'da gibi de hissetmemem gerekirdi. Bundan daha iyi hissediyor olmalıyım, daha güvende, daha farklı.

Lakin bu dünyada benim mümkün olduğunu daha önce bilmediğim türde korkular da var. Bir yıl öncesine kadar Oasis'teyken, iki çeşit korku var sanırdım. Kemiklerine kadar sızıp orada barınan çeşit korku ve seni dışarıdan boğup ezen korku...

Virüs korkusu, çocukluktan beri yanımda yaşayıp benimle nefes alan biri gibiydi. Bir de önceden tanıdık gelmeyen, aniden olan, elinde bıçakla ve hain emellerle önüne bir anda atlayıveren korkular vardı.

Ama aslında bunlardan başka ve hayal ettiğimden çok daha çeşitli korkular da mevcutmuş. Bilmediğim şeyin korkusu, bildiğim şeyin korkusu, insanlardan korkmak, insanlar için korkmak. Kontrolü yitirme korkusu, sorumluluğun korkusu, geçmişimin ve beni ne kadar kolay yiyip yutabileceğinin korkusu, geleceğimin sonsuza kadar giden bir uçurum olmasından doğan korku...

İçimizde varoluştan gelen korkular vardı: Ateşten ya da acıdan korkmak gibi. Bir de içimize zorla yerleştirilen korkular, insanlara ya da kendimize dair. Ve her nasılsa, ilkiyle başa çıkmak, ikincisinden çok daha kolaydı.

Başımı kaldırıp baktım ama orada değildi. Olmadığını biliyordum. Ama keşke olsaydı. Keşke o, istememen gerektiğini

bildiğin dilekler gibi, sadece aptallara acı çektiren, süründüren bir özlem gibi olsaydı.

“Seni özlüyorum.” Öyle kısık sesle fısıldadım ki, bunu söylediğimden kendim bile emin olamadım. “Seni özlüyorum.”

Bunlar boş sözler gibi geliyordu. Özlemenin ne faydası vardı? Ne önemi vardı? Bildiğim kadarıyla ölmüştü ve ben burada onu özlüyor olmamın canımı yakmasından şikâyet ediyordum.

Kendimi aptal gibi hissediyordum ama durum buydu. Hislerim belliydi ve bu yüzden kendimden nefret ediyordum ama yine de böyle hissetmeye devam ediyordum.

“Sadece seninle konuşmak istiyorum.” Neden ağladığımı ya da ağlamaya ne zaman başladığımı bilmiyordum. Ama ben kafamın içindeki hayaletlerle konuşmaya çalışırken, gözyaşlarım akmaya başlamıştı. “Sadece... seninle konuşmaya ihtiyacım var. Yalnızca beş dakika... Seninle sadece beş dakika konuşabilsem tekrar... Tekrar nefes alabileceğim.”

Fakat onunla beş dakika ya da beş saniye konuşamazdım çünkü burada tek başıyındım ve onun nerede olduğunu bilmiyordum.

Bir başıma oraya kıvrılıp karanlığın içine boş boş baktım ve istememem gereken şeyleri istedim. Bunu tek hisseden de bendim. Benim burada olduğumu tek bilen kendimdim.

Bu durumun ne kadar kafa karıştırıcı geldiğine şaşırıyordum. Bu gece, bu anda ve burada oturduğumu hiç kimse bilmeyecekti. Bazen pek çok ve daha büyük bir şeyin, daha güçlü bir şeyin parçası gibi hissediyordum. Bazen ise sadece ben vardım ve tek başıyındım. Hepsi bu kadar. Bir tek ben...

Gruba liderlik eden Clarke'ın peşi sıra çalı çırpıya basarak ilerlerken, karanlık etrafımıza çöküyordu. Clarke bu ormanları hepimizden daha iyi biliyordu. Hem üssün nerede olduğunu bilen sadece ikimizdik. Boş harcayacak vaktimiz yoktu. Bu yüzden karanlıkta ilerlemeye devam ediyorduk.

Ayrılmadan önce Silas'a bakmak bile istemedim. Jay'in de bize katılmasını istemiştım ama Silas reddetmişti. Jay'i o odadan çıkarmak mümkün olmamıştı. Ama sırf sayıca daha az olalım diye bize Noah ve iki askerin bizimle gelmesi için ısrar etmişti. Diğer iki adamın isimlerini öğrenmeye zahmet bile etmedim. Eğer Silas bizle gelmeleri için ısrar ediyorsa öyle olsun; ama bu onlarla konuşmak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Tek sıra halinde, güneye doğru tam bir sessizlik içinde ilerliyorduk.

Yürüdük, yürüdük, ertesi sabah dinlenip öğleden sonra yine yürüdük. İki gündür böyle devam ediyorduk ve herkesin yüzünden yorgunluk okunmaya başlamıştı.

Nihayet etraf bana tanıdık gelmeye başladı. Önce bildiğim bir ağaç kümesini gördüm, sonra da hatırladığıma emin olduğum bir açıklığa geldik.

Ağaçların arasından gizlice bakan binayı gördüğümde durdum. Kalbim bir anda çarpmaya başlamıştı.

Noah beni arkamdan itti ve sendeleyerek yürümeye devam ederken boğazımda yükselen paniği yutmaya çalıştım. Nedenini bilmiyordum. Belki de burası ile ilişkilendirdiğim hatıralardan

dolayıydı. Belki de sadece, tekrar burada olmak ve farklı bir insan olarak geri dönmek istemediğim içindi. Her durumda, uçtaki ağaçların ardında ilk gri duvar ortaya çıkınca, kendimi nefes alamıyor gibi hissettim.

İşte o zaman bedenleri gördüm.

Üst kattaki odaların pencerelerinden tek tek sallanıyorlar, ayakları sağlam zemine inmek isteyerek son bir aciz teşebbüste bulunur gibi sarkmıştı.

“Aman Tanrım.” Sesim boğuk bir fısıltıydı. Elimle ağzımı kapattım ama sallanarak ilerlemeye devam ettim, eve doğru ilerledim, ilerledim ve ilerledim... ta ki Walter’ı görene kadar!

Olduğum yerde kalakaldım. Daha fazla yaklaşamıyordum. Tüm detayları burnumun dibindeymiş gibi görebiliyordum. Boğazında ve göğsünde, ayağına kadar kan ve kesikler vardı.

Başımı çevirdim ve boğazıma çıkan safrayı yutmaya çalıştım. Altımdaki bir şeylere takıldım, dizlerimin altında mıcırlar çatırdadı. Yanımızdaki askerlerden biri arkasını dönüp kustu. Benim gözlerim ise Clarke’a takıldı, yüzüne yansıyan hiçbir şey yoktu. Sadece boş bir ifadeyle yukarı bakıyordu.

Noah onun arkasında irileşmiş gözlerle durdu. Ona açıklama yapmam yönünde, yersiz bir ihtiyaç duydum. Yara bere içinde ve kül rengine dönmüş yüzlerin hepsinin adlarını söylemek, onların insan olduklarını, gerçek insanlar olduklarını, onlara değer verdiğimi açıklamak...

Walter.

Ayağa fırlayıp Mark’ı bulmaya çalışırken kalbim tekliyordu. Ama o burada yoktu. Birden gördüğüm herkesi tek tek hatırlamaya çalıştım. Burada aldıkları canların bir bilançosunu çıkarıyordum. Ortada yedi ceset vardı.

Gözlerimi kırıştırdım ve eve doğru, hiç yavaşlamadan koşmaya başladım.

Kapı açılmadı. Eskimiş ahşabın ortasındaki çatlakları görebiliyordum ama yerinden kımıldamıyordu. İçeride iterek açılmasını engellemek için bir şey yerleştirilmiş olmalıydı. Arka kapıya doğru koştum ama oraya vardığımda bunun da barikatla kapatılmış olduğunu gördüm.

“AAH!” diye çığlık attım, kapıya tekrar tekrar ve boş yere omzumla vurdum.

“Hey, hey, hey, hey,” dedi Noah, birden ortaya çıkıp beni geri çekti. “Sakin ol, kendi canını yakıyorsun sadece.”

Şu an ona söyleyecek tek bir sözüm yoktu, o yüzden onu yok sayıp iterek yanından geçtim ve kapıya tekme attım. Sonunda Noah da pes etti ve beni kenara itip kendi ağırlığıyla kapıya yüklendi. Dört kere bunu yaptığında, kapı çatırtılarla birlikte savrulup açıldı.

Koşarak mutfağa giderken kapının açılmasını engelleyen ağaç dalını fark edip son anda üzerinden atlayabildim. Noah da hemen arkamdaydı.

Masa ön kapıya doğru yere devrilmişti. Bundan duyduğum korku tek başıma baş edemediğim bir noktaya geldiği o gece, Kole ile birlikte çay içtiğimiz masaydı bu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ama oraya vardığımda, korktuğum gibi bir kan gölüyle karşılaşmadım.

Duvarlarda ve pencerelerde kan görülüyordu ama ceset yoktu. Dışarıya doğru sarkanlar hariç.

“NOAH!” diye seslendim, sesim cılız ve çatlaktı. “CLARKE! ONLARI AŞAĞI İNDİRMEMİZ GEREK!”

Nasıl yapacağımı bilmesem de onları aşağı indirmek zorundaydım. Acaba ne kadar süredir böyle sarkar hâlde duruyorlardı?

Kıyafetlerindeki kanlar kurumuş ama üzerlerinden hâlâ kan sızıyordu. Bunlar olduğundan beri birkaç saatten fazla zaman geçmiş olamazdı.

Çok geç kalmıştık. Onlara yardım edebilirdik. Sadece birkaç saat önce varmış olsaydık onlar için bir şeyler yapabilirdik.

“Quincy,” diye seslendi Noah, ters bir şeyler vardı. Sadece o iki heceden bile, bir sorun olduğunu anlamıştım.

Başkalarını da bulmuştu.

Merdivenlerden koşarak indim, yüreğim ağzımdaydı ama basamakların dibine gelince aniden durdum.

Noah odanın ortasında dikiliyordu ve yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Birisi gırtlığına bir bıçak dayamıştı.

“Mark,” dedim nefesimi tutarak.

“Quincy?” Mark’ın sesi, parçalanmış bir cam parçası gibi geldi. Keskin, berrak ve kırgın.

Kırgın, kırgın, kırgın...

Bıçağı yere düşerek takırdadı. Kendisi de bıçağın peşinden düşerken, Noah hızlıca kapıya doğru geri çekildi. Mark tekrar başını kaldırıp bana baktığında, neredeyse keşke bakmasaydı diyecektim. Ses bir şey değildi, asıl gözlerini gördüğümde göğsüm daraldı ve dizlerim taş zemine vurarak onun yanına çöktüm:

“O öldü, Quincy,” diyerek hıçkırdı Mark. Yüzünü omzuma bastırırken gözlerinden yaşlar akıyordu.

Ona sarıldım ve onu da yıkmamak için kendi acımı bastırmaya çalıştım. Hıçkırıklar arasında bölük pörçük sözlerle konuşmaya başladı ama dediklerinden tek kelime bile anlayamadım.

“Mark, çok üzgünüm,” diye fısıldadım. Başka ne yapabilirdim, bilmiyordum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Ben de gitmeliydim,” dedi. “Siz gittiğinizde içimde kötü bir his vardı. Herkesi buradan uzaklaştırmak istedim. Bizi burada bulacaklarından endişe ediyordum. Ama bir şey yapmaya da korktum.”

Ne yapacağımı bilmiyor, onun neden bahsettiğini bile anlamıyordum. Ama anlasam bile, artık Walter bile hayatta olmadığına göre onu nasıl teselli edebilirdim ki?

Hayatta değil.

Hayatta değil.

Hayatta değil.

Hiç aklıma yatmıyordu. Birisinin aniden dünyada var olmayı bırakmasının hissi, bana gerçek gibi gelmiyordu. Günler, haftalar, aylar ve yıllar boyu var olduktan sonra, birden kayboluyorlardı. Aniden dünyanın tüm zamanı parmaklarının arasından kayıp gidiyor, bir daha başka bir fırsat, başka bir an, başka gün, hafta, ay ve yıllar kalmıyordu.

Hiçbir şey kalmıyordu. Ansızın.

“Ne yapabilirdim? Herkesi buradan götüremezdim. Dışarıda herkesin güvenliğini sağlayamazdım.” Tüm vücudu sanki hatırlamaya başlar gibi titredi. “Tanrım,” dedi hıçkırarak, “Tanrım, Tanrım, Tanrım!”

Başımı kaldırdığımda Noah gitmişti. Bir ara sessizce çıkmış olmalıydı ama hiç sesini duymamıştım. Mark’tan çıkan acıklı seslerden başka hiçbir şey duymamıştım.

Nefesimi toplayana kadar yerde Mark’la birlikte oturdum. Olması gerekenden daha uzun sürdü. Onun tüm bu olayların hiçbirini yaşamaması gerekiyordu. Ama bizim yaşadığımız dünya böyleydi. Ailen ölebiliyor ya da sana yüz çevirebiliyordu.

Acıyla birlikte gelen, uzaklarda kalmış o sarsıntıyı hatırlıyordum. Birinin elinden erkek kardeşini almıştım. Kole’un erkek

kardeşini. Ve buna mecburdum, biliyordum bunu; ama bu soğuk taş zeminde böyle uzanmış hâldeyken, hangisinin daha kötü olduğunu kestiremiyordum. Bu dünyanın kardeşleri birbirine düşman yapması mı, yoksa kardeşlerin ölmesi mi?

Cesetleri indirdik. Yavaş yavaş ve irkilerek onları pencere-lerden kaldırıp aşağıda toprağa yan yana yatırdık.

Mark ısrarla yardım etmek istiyordu. Ben etmemesini istedim. Walter'ı bu şekilde görmesini istemiyordum ama o bana kulak asmadı.

“O benim kardeşim,” diye fısıldadı. “Onu korumam gerek.”

Daha önce yaptığımız gibi, yine bir sürü mezar kazdık. Walter'ın bedenini, Lacey'ninkinin yanında bu derme çatma mezara yatırdık. Buranın bir saklanma yerinden çok, mezarlığa benzemeye başladığını düşünmeden ve hissetmeden edemiyordum.

Bir noktada burası benim için bir sığınak olmuştu. Açlık, acı, kayıp ve korkuyu yaşamıştım belki, evet, ama diğer gördüklerimle ve göreceklemlerimle kıyasladığımda, burası güvenliydi. İyi kötü bir koruma sağlamış, içinde yaşayan insanlar ise daha da fazlasını sunmuştu.

Umut gibi bir şeyi...

Ama Oasis böyle umutlar istemiyordu. Bağımsız bir şekilde, yalnız ve plansız ortaya çıkan her türlü umut Oasis'in düşmanıydı. Çünkü Oasis'in bizim üzerimizde kurduğu tek tahakküm, bizi umutlarımızdan mahrum etmektir.

Geleceğe dair umutlarımız, Oasis'in bizim kurtaracağımız olduğu algısına odaklandığı sürece, her şey yolundaydı. Kendi umudumuzu bulduğumuzda ise Oasis bambaşka bir şeye dönüşüyordu. Değer verdiğimiz insanları, güvenlik duygumuzu ve

şimdi de bunu elimizden alıyordu: Bu sığınağın bir zamanlar, etrafındaki her yerden bir nebze daha iyi, bir nebze daha güvenli olduğu hissini...

Demek ki, anlaşılan bu bile bize çok görülüyordu.

Yedi kişi. Hepsini gömdüğümüzde güneş gökyüzünde alçalıyordu. Yedi mezar tümseği altında yedi beden.

Mark'ı Walter'ın mezarı başında otururken yalnız bıraktım. Yürüyüp uzaklaştım ve ona biraz zaman tanıdım. Onu artık duyamayan ağabeyine ne söylemesi gerekiyorsa söylemesi için fırsat verdi. Bir ağaca yaslanarak, ağacın gücüyle ayakta durdum; yoksa yere düşecektim.

"Neler olduğunu ona sormalıyız," dedi Noah, gelip yanımda durarak.

Clarke, görevlilerin ne tarafa gittiğine dair bir kanıt bulmak için civarı tarıyordu. Oasis'e doğru geri döndülerse en azından şimdilik endişe etmemiz gerekmezdi. Ama bu kıyım kısa süre önce olmuştu, yani hâlâ etrafta geziyor olabilirlerdi.

Pusuya düşme tehlikesi asla geçmiyordu.

"Biliyorum ama şimdi olmaz. Acı çekiyor, Noah, olanları sindirmesi için ona zaman vermeliyiz."

"Silas olanları öğrendiğinde, ona zaman falan vermeyecek," diye fısıldadı Noah sertçe. "Bilgiyi şimdi alsak daha iyi olur."

Dönüp Noah'ya bakarak, gözlerini Mark'tan uzaklaştırmaya zorladım.

"Silas onun yanına bile yaklaşmayacak, Noah."

"Quincy, eğer bu konuda Silas'a karşı koyarsan, sonu iyi olmaz. Başını derde sokma."

“Başımı derde soktuğum yok.” Keşke sesim titremeseydi. “Mark’ın ağabeyi öldürüldü. Asıl dert bu işte. Ben Silas’ı hallederim.”

O anda Clarke ağaçların arasından çıkageldi. “Batıda Oasis’e doğru giden birkaç ayak izi var,” dedi silahını beline asarak. “İzleri takip edebiliriz ama yararı olmaz. Saatlerce mesafe var aramızda. Buraya ne için geldilerse halletmişler.”

Buna üzülsem mi, rahatlasam mı, bilemedim. Görevlilerin buralarda bulunmamasından, omzumuzun üstünden etrafı kolaçan etmeye gerek olmamasından memnundum. Ama intikam almak istediğimi inkâr edemezdim. Basit ve şiddetli bir intikam... Oasis’in işini bitirmek, sistemini dağıtmak, en büyük intikam buydu ama şu anda sadece onların hakkından gelmek istiyordum.

Evde bir iki kilometre kadar uzakta, kaçan bir grup vardı. Walter'ın mezarı başında bir saat oturduktan sonra, Mark böyle demişti. Nerede saklandıklarını bize gösterebilecek tek kişi kendisi olmasa, sığınaktan ayrılacağını hiç sanmıyordum. Kimseyle konuşmuyordu zaten. Sürekli bizden en az altı metre uzaktan yürüyor, başını eğmiş, düşünceler içindeydi.

“O grupta kaç kişi var?” diye sordu Noah, güneşte gözlerini kısarak.

“Bilmiyorum. On, on beş.” Grupta kaç kişi olması gerektiği üzerinde düşünmemeye çalıştım.

“Silas bundan memnun olmayacak,” diye mırıldandı Noah.

“Başlatma Silas'ına,” diye homurdandı Clarke. Botuyla bir taş tekme attı. Başımı derhâl ona çevirdim ama o yere bakıyordu. “Sırf Genesis'teki herkes Silas'ın bir tür kahraman olduğunu sanıyor diye, isyan ona mâl edilemez. İsyan, ondan çok daha uzun zamandır var ve yine ondan çok daha uzun yaşayacak.”

“Öyle,” dedi Noah kısa bir an gözlerini kapatıp. Sanki Clarke'ın ensesine bir tane vurmamak için kendini tutuyordu. “Ama korugan ona ait, silahlar ona ait, erzaklar ona ait. Bunlar olmasa, isyan bir hiç olurdu.”

“Ha!” Clarke'ın kuru kuru gülüşü, sanki bir şeyden geliyordu. “O sizin böyle düşünmenizi istiyor.”

Noah'nın ağzı kasılıp bir çizgi halini aldı. Clarke'ın “insanların aptal olmadığı bir yer bulmak için” basıp gittiği saniye, Noah bana döndü.

“Sorunu ne bunun tam olarak?”

Burnumdan gülerek karşılık verdim. Gözlerim Mark’a döndü ve midemde suçluluk acısı duydum ama bu istemsizdi. Üsteki ilk haftamda, Clarke ile ilgili ben de Lacey’e tam olarak aynısı söylemiştim.

“Fazla hevesli sadece,” diye homurdandım. Noah da yürüyüp giden Clarke’ın ensesine doğru ters ters baktı.

Biz sessizlik içinde yürümeye devam ederken, gözlerim Mark’a doğru kaydı. Başını eğmiş, omuzları düşmüş, bu mesafeden bakınca bile, acı her bir zerresinden okunuyordu. Clarke daha çocukken tüm ailesi görevliler tarafından katledilmişti; ama hâlâ fazlaca hevesli hâlde ve buradaydı. Mark için de böyle olmasını istiyordum. Hevesinin kırılmasını değil, eski hevesine tekrar kavuşmasını istiyordum. Ama onun içine kapanmasında farklı bir şey vardı. İki büklüm olmuştu. Onun için meraklanıyordum.

İnsanların kırılma noktaları vardı, biliyordum. Bir kişinin dayanabileceklerinin bir sınırı vardı. Ya Mark için de sınır buy-
sa? Onu mahvedecek tek şey ya buy-
sa? Geri kalanlarımızın da onunla birlikte çökmesine ne kadar zaman vardı? Sevdiğimiz şeyleri bize karşı kullanıp daha fazla tahammül edemeyeceğimiz noktaya getirene kadar bizi avlayacaklar mıydı?

Mark aniden bir ağacın önünde durdu. Yanına yetiştiğimde, o ağacın kabuğunda bir kesik gördüm, sanki birisi bıçakla kazımişti.

“Kaybolmayayım diye,” dedi bize bakarak. Bunun bir manası var mıydı bilmiyordum. Yoksa artık her şey canını yakar mı olmuştu? Bir nefes daha alabileceğinden emin değilmiş gibi bir hâlde, ağaç gövdesine bakıyordu.

Acı insanlara garip şeyler yapıyordu. Ve tam olarak ne yaptığını her seferinde yakından görmekten bıkmıştım.

“Hadi,” dedim elimi omzuna koyarak. “Neredeyse geldik.” Gelip gelmediğimizi bilmiyordum. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim dahi yoktu. Ama Mark’ı gerçekliğe geri çağırmak için bir şey gerekiyordu.

Birkaç metre ötede yeni bir ağaç kümesinin içinden geçtik ve açıklık bir alana geldik. Ansızın kendilerini savunmak üzere ayağa fırlayan insanlar etrafımızı sardı.

Kendiliğimden bir adım geri atıp bıçağıma davranıyordum ki yüzlerini tanıdım. Asiler, ya da onlardan geriye kalanlar... Onları son gördüğümünden beri sanki cehenneme gidip geri dönmüşler gibi bir halleri vardı. Zayıf ve süzgün görünüyorlardı. Yüzlerine odaklanmaya başladığımda ise, ağlamaktan kan çanağına dönmüş, birçok temkinli göz fark ettim.

Daha önce de bu insanları acı içinde görmüştüm ama bu sefer başkaydı.

Mark’ı gördükleri anda biraz rahatladılar. Ama tamamen yabancı gelen Noah ile askerleri görmeleriyle, silahlarına davranmaları bir oldu.

Ben uyuşmuş bir hâlde onlara bakıyordum. Sekiz, ha? Bu kadar mı kalmışlardı? Sadece sekiz kişi...

Sonra hâlâ Noah’a doğru silahlarını doğrultmuş olduklarını idrak ettim. Yan gözle Mark’a baktım ama bir tepki vermiyordu. Sanki gözlerinin önünde olan biteni göremiyor gibiydi.

“Silahlarınızı indirin!” diye bağırdım grubun önüne çıkarak. Bu insanlar kendi güvenliklerini sağlayabilmek adına, fazlasıyla gergin ve tetikteydi. İçimizden birini, istemeden de olsa vuralırlardı. “Bizimle birlikte onlar.”

Aralarından biri, silahını hâlâ Noah’ya kaldırmış hâlde, bana doğru yürüdü. Noah ise tamamen hareketsiz duruyor ve silahını da indirmiyordu. Adamın göğsüne doğrultmuştu silahı. Kendini

savunmak için olsun ya da olmasın, haklı olarak karşısındakini tehdit gibi algılıyordu.

Kafamın içindeki asiler kataloğunu taradım ve onun ismi birden aklıma geldi.

“Jared,” dedim, ismi ben söyleyince tuhaf gelmişti. Üste yaşadığım zamanlar bu adamla hiç konuşmamıştım. Hatta çok az görmüştüm onu. Lacey sürekli ondan bahsedip durmamış olsa, adını bile bilmezdim. Lacey o zamanlar grup hakkında hiç umursamadığım ama şu an keşke bilseydim dediğim detayları anlatırdı. “Ben onlara güveniyorum, Jared. Sorun yok.”

“Sen güveniyorsun, ha? Peki biz güvenebileceğimizi nereden bilelim? Biz sana güvenebileceğimizi nerden bileceğiz?”

Ben hareketsiz kalırken kalbimin çarptığını hissettim. Buna hazırlıksız yakalanmıştım.

“Beni tanıyorsunuz. Kim olduğumu biliyorsunuz,” dedim. Ama sesim, nefesim tıkanır gibi boğuk ve cılız çıkmıştı.

“Aylardır ortada yoksun,” dedi bir kız. Sara, Sierra ya da onun gibi bir şeydi adı. “Senin kanına girmediklerini nereden bilelim?”

“Kanıma girmek mi?” diye güldüm hoşnutsuz bir gülüşle. “Kanıma girdikleri doğru. Bana işkence ettiler. Kolezyum’a tıkip çürümeye terk ettiler. Ama beni dönüştüremediler, eğer kastettiğin buysa. Zaten eğer öyle bir şey denedilerse de çok berbat bir iş çıkardılar diyebiliyorum.”

Kızın en azından utanacak kadar sağduyusu vardı. Çünkü o an, ne halleri varsa görsünler diyerek çekip gitmeye o kadar yakındım ki.

“Ben ona kefilim.” Mark nihayet konuştu ve tüm gözler ona döndü. “Ve eğer o Noah’ya güvenebileceğimizi söylüyorsa, güvenebiliriz.”

Jared gözlerini kırptırdı. Adı her ne ise kız da yavaşça başını salladı. Silahlar tekrar beldeki kayışlara ve diğer malzemelerin altına yerleştirildi.

Noah da yavaşça kendi silahını indirdi ve bir an hepimiz o açıklıkta sadece birbirimize bakındık.

“Yiyecek getirdik,” dedi Clarke. Bu konuşmalardan çok bıkmıştı. Çantasını iki grubun ortasında yere vurdu ve çantanın yanına çöktü. Herkes bir süre daha tedbirle etrafına baktı, sonra açlık üstün geldi ve iki grup kaynaştı.

“Eninde sonunda biri neler olduğunu bize anlatır herhâlde.” Yemek için yaktığımız ateşin başında konuşan Clarke’tı. Ama herkesin yüzünden okunduğu üzere, uzun zamandır doğru düzgün yemek yememişlerdi. Ateşin başında toplanan halleriyle, korkmuş ve çaresiz durumdaki hayvanlara benziyorlardı. Ama şu an beraber otururken bile, karşılıklı bir güvensizlik havası vardı. Çok uzun zamandır dışarıdaldı, çok şey yaşamışlardı; yemeği reddedemeyecek kadar aç olsalar bile, bir yemekle hemen savunma içgüdülerini kapatacak da değillerdi.

Geldiğimizden beri herkesin üzerini örten korkutucu sessizliği nihayet bozacak cesareti gösteren kişi yine Clarke oldu. Belki de numara yapacak kadar bile umursamıyordu sadece. Clarke için, cesaret ve tedbirsizlik arasında ince bir çizgi vardı.

O cümle ağzından çıktığı anda da kamp daha da sessizleşmişti.

“Kole gitti,” dedi Mark sonunda. O kelimeyi duyunca neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Mark yemiyor, sadece ateşin önünde oturuyor, kollarını dizleri üstüne koymuş, gözleri alevlere kilitlenmişti. “Jay gitti. Sonra da saldırıya uğradık. Tıpkı daha önce olduğu gibi.”

Kimse tek kelime etmedi. Herkes yemeyi bırakmıştı. “Gece yarısıydı. Muhtemelen hazır bekliyorlardı. Geldiklerini fark etmedik. Sadece çığlıkları duyduk.”

Nefesini verdi ve daha söylemeden, şimdi diyeceklerinin en acı veren sözler olacağını anlamıştım bile.

“Kaçtık. Alabildiğim kadar kişiyi yanıma alıp kaçtım. Ve Walter’ın...” nefesi hıçkırıkla kesildi. “...Walter’ın bizimle olduğunu sanıyordum... Ama değilmiş. Ve biliyordum. Eğer bizle birlikte kaçmadıysa, hiçbir şekilde kaçmazdı. Ama ondan... Ondan vazgeçemezdim. O yüzden geri döndüm ve...” Birden durdu. Bir kelime daha etmeye çalışırsa, içini parçalayacağını biliyordu.

Bu yüzden konuşmadı, biz de konuşmadık. Bir şey demeden yemek yedik ve yıldızlara bakındık. Nedense yıldızlar her zamankinden daha uzak görünüyordu. Acaba insanlık zulümde öyle bir noktaya ulaşmıştı da, artık yıldızlar bile bize bakmaya tahammül edemiyor muydu, diye merak ettim.

Herkes yemeğini bitirince ateşe bakarak oturmaya devam ettik. Sormak istediğim çok fazla soru vardı ama Mark’ın bunlara cevap verip veremeyeceğini bilmiyordum. Sormak adil olur muydu acaba? Fakat daha sonra, Noah sessizce konuştu: “Yoldaşlarınız nereye gitti? Bunlar olmadan önce gittiğini söylediklerin.”

Mark ona doğru baktı. “Bilmiyorum,” dedi donuk bir hâlde. “Onlar kendi kararını verdi. Gittiler işte, önemli olan bir tek bu.”

Diğerleri de huzursuz görünüyordu. Sözlerindeki gerginlik hissediliyordu. Anlattığı hikâye dişlerinin arkasına takılıyor gibi, hatıralar seslendirilmeyi reddediyor gibiydi.

Onun söylemek istediğinden daha fazlası gerçekleşmişti. Ben ise onu konuşmaya zorlayan kişi olmayacaktım.

“Önce Kole gitti,” dedi Jared sessizce, Mark’ın yerine sözü alıp. “Kalmasını istedik ondan, ama dik başlıydı. Başka seçeneği olmadığını söyleyip ısrar etti.”

“Nereye gitti?” Ağzımdan zorla çıkan sözlerden neredeyse boğulacaktım.

“Uzun zaman önce,” dedi Mark. Sesinde bastırılmış da olsa öfke gibi, haşın bir şey gizliydi. “Sana yardım etmek zorunda olduğunu söyledi.” Birden bana baktı ve gözlerinde bir suçlama, bir itham vardı.

Kanım soğudu. “Bana mı?” diye fısıldadım. “Benim nerede olduğumu biliyor muydu ki?”

Mark başını yana salladı. “Hayır. Pek bir planı da yok gibiydi zaten. Sadece seni bulup geri getirmesi gerektiğini söyledi.

İki yanımda duran ellerimi sıkıp yumruk yaptım ve yüzümdeki ifadeyi göremesinler diye başımı göğsüme eğdim. Ne demeye böyle bir şey yapmıştı ki? Beni bulması mümkün değildi ama yine de salak gibi geri dönmüştü. Sürekli bana temkinli olmamı söyleyen oydu, ama dediklerini kendine uygulamıyordu belli ki.

“Onu bulmak için geri dönmeliydim,” diye fısıldadı Mark birden. Gergin sesi beni düşüncelerimden çıkardı. Konuşmaya devam ederken sarı saçlarının arasından elini geçirdi. Gözleri yeri yakıp adeta yerde delikler açıyordu. “Bizimle birlikte olmadığını anladığım anda geri dönmeliydim. Kole seni aramaya gitti, ama ben öz kardeşimi bulmak için geri dönmedim.”

“Mark,” dedi nazıkçe, “Walter’a olanlar senin hatan değil.”

“Hiçbir şey senin hatan değil,” dedi Clarke sertçe. “Onlar öldürür, alır ve seni eli boş bırakır. Onlar böyle işte. Senin hatan yok.”

Tırnaklarımı altımdaki toprağa batırıyor, ölgün gözlerle ateşe bakıyordum. Bunların neden olduğuna dair benim bir açıklamam

yoktu. Mark’a ağabeyinin ölmesinin bir sebebi olduğunu söyleyemezdim. Ağabeyinin ölmesinin bir sebebi olmasını istediğimi de sanmıyordum. Uygun bir açıklama yapılabilir miydi bilmiyordum, ama açıklama mümkün olsa bile, Mark’ı teskin edemezdim. Bunların normal, adil, ya da doğru olduğunu söyleyemezdim. Çünkü değildi. Birisinin böyle öldürülmesi normal, adil ya da doğru değildi, ben de Mark’ı aksine ikna edecek değildim.

“Onları bulacağız,” dedim. “Ve Tanrı’ya yemin ederim ki, Walter’a yaptıklarının bedelini onlara ödeteceğiz.”

Mark ilk kez gözlerime baktı, kan çanağı gözlerini bana dikti ve başını salladı. Ağır ve acı dolu bir onay.

Walter ölmesinin bir açıklaması yoktu. Mantıklı bir neden yoktu. Ama bir sonucu vardı ve ona yaptıklarından daha beterini onlara yapacağıma dair Mark’a söz verdim.

Korugana dönmemiz üç gün sürdü. Gidişimizden tam yirmi dört saat daha fazla zaman aldı ama bu kez yorgunluk ve yas, bizi yavaşlatmıştı.

Tekrar etrafımda gördüklerimi hatırlamaya başladığımda, korugandan fazla uzakta olmadığımızı anladım. Duyulur bir sesle iç çektim, Noah bunun üzerine bana baktı.

“Duş almaya ihtiyacım var,” dedim, önüme çıkan bir ağaç gövdesini sinirle tekmeleyip uzaklaştırdım. Sonra bunun nasıl bir enerji israfı olduğunu anlayıp kendime kızdım ve karşıma çıkan bir sonraki kütüğe yine tekme attım. “Hem de çok.”

“Şu an en büyük sorununun duş almak olduğunu düşünmüyorum, Quincy.”

Yine iç çekmemek için kendime mâni oldum. Bizden birkaç metre ilerideki gruba baktım. Mark’ın boynu bükük, omuzları çökük ve morali bozuktu. Ve tüm bir grup da yorgun, kalbi kırık ve savaşacak takati kalmamış hâldeydi.

Silas bizim geldiğimizi görünce sevinmeyecekti. Bunlar artık asi falan değildi; göçebelerdi. Ve göçebelerden de iyi asker çıkmazdı.

Tabii önce orduya yazılmak istiyorlarsa...

Genesis’in yeri bildiğimizden ve orada yiyecek ve duş olduğundan başka bir bilgi verip tartışmamıştık. Bunları söyledikten sonra, kimseyi ikna etmek fazla uzun sürmemişti. Yiyecek ve barınak, kabul etmelerine yetmişti ve ben durumu daha fazla karmaşıkleştirmek istemiyordum.

Clarke önden gidip Mark ve diğerlerini, koruganın girişini belirleyen mağaramsı yapıya doğru götürdü. Karanlığın içine daldık ve metal kapıyla son bulan patikayı takip ettik.

Clarke elinin eklemlerini sabırsızca kapıya vurdu. Kapının açılmasını beklerken bir o ayağı, bir bu ayağı üstünde salınıyordu. Kapıdaki küçük pencere çekilip açıldı. Sonra da birisi kapıyı içeriden dışarıya doğru açmaya başladı.

Etrafıma baktım, herkesin burada olduğundan emin oldum. Tüm kederlerine rağmen, onların gözlerindeki hayret karşısında şaşırımtım. Burası Genesis'ti, efsanelere konu olan yerdi. Bir-çoğunun gözündeki de, Dışarı'da yaşayan biri için, başarı hikâyesi yazma umutlarının kaynağıydı.

Ağır metal kapı açılınca üstümüze ışık vurdu ve en nihayetinde, tek sıra halinde Genesis'e girdik. Benim hemen önümde, grubun en sonuncusu olan Mark dâhil, herkesin benden önce içeri girdiğinden emin oldum. Mark'ın çökük omuzlarına bakıyordum, omuzların dikildiğini görünce benim gözlerim de onun baktığı yere fırladı.

Jay koridorda donmuş gibi duruyordu. *Biz yokken değerlendirmeden temiz çıkmış herhâlde*, diye düşündüm. Jay odanın ortasında donuk hâlde dururken aklımdan geçen tek düşünce buydu. Ama sonra korkuyu fark ettim ve Jay asla korkmazdı.

Asla.

Ve sonra Mark'ın yumruğu onun yüzüne indi.

Darbenin sesi odada yankılandığı sırada hemen harekete geçtim. Ama tek atılan ben değildim. İkisine eller uzanırken, Jay'in başı yanındaki duvara doğru savruldu. Betona çarpan Jay kendini duvardan geri itti. Biz onları ayıramadan önce Mark ona üç kez daha vurdu.

Jay ise kımıldamıyordu. Karşılık vermedi, Mark'ın saldırılarından kaçınmaya çalışıyormuş gibi bile yapmadı.

“MARK!” diye bağırdım, Silas odaya gelirken.

“Ne oluyor burada?” diye sordu Silas. Sessiz ve sakince Jay ve ile Mark'ın arasına girip durdu. O sırada Jay, kendisini zapt eden ellerden kurtularak yere kan tükürdü.

Keşke Silas bağıırıyor olsaydı. Bağırsaydı çok daha az korkutucu olurdu.

Silas bana döndü. “Geri dönmüşsün,” dedi ve gözleri benden, etrafımdaki diğer herkese döndü. Noah, Clarke, ben ve bizimle gönderdiği iki adamını da sayarsan toplam on dört kişiydik.

“Müthiş bir gözlem,” diye mırıldandım ama hemen bunu dediğime pişman oldum. Silas’ın gözleri sertleşti ve Jay ile Mark’a döndü.

“On iki saat, Bay Michelson. Değerden çikalı daha bu kadar oldu ama şimdiden kavga mı çıkarıyorsunuz?”

Hiçbir şey çıkarmadığını bildiğim için, Jay’in hazırcevap bir karşılık vermesini bekledim. Ama tek kelime bile etmeyip sadece Silas’ın başının üstünde, duvarda yer alan bir işarete baktı.

“Pekala,” dedi Silas. Arkasındaki iki askere işaret etti. “Bu genç adamı Kontrol D’de bir nezarethaneye alın. Bay Michelson’ı da hücrelerine geri götürün lütfen.”

“Silas-” diye söze girdim ama Silas çoktan bana doğru konuşmaya başlamıştı.

“Siz,” diyerek bana, Clarke’a ve Noah’ya işaret etti, “beni takip edin.”

Dişlerimi sıktım. Bir an sadece olduğum yerde kalıp, Jay ve Mark’a ne yapmayı planladığı konusunda hesap sormak istedim.

Diğerleri çoktan Silas’ın peşinden gitmeye başlamıştı. Koridorda bir an tereddüt ederek arkadaki kapıya baktım. Açık alanda bulunduktan sonra, buraya geri dönmek bana kendi mezarımı kazmak gibi geliyordu. Tepedeki ışıklar titreşerek beni huzursuz etti. Ama Silas’a doğru baktığımda onun çoktan köşeyi

dönüp gözden kaybolduğunu fark ettim ve onlara yetişmek için koşar adım peşlerinden gittim.

Silas bizi dar koridorlardan geçirerek ofisine getirdi. Kapıyı arkamızdan kapadı ve masanın diğer tarafında ileri geri yürüyerek, bizi düşüncelerimizle baş başa bıraktı. Sonra oturup önündeki birkaç kağıdı kenara çekti.

“Hem görevde, hem de bu sabah meydana gelen olaylarla ilgili tam teşekküllü rapor bekliyorum.”

“Elbette.” Noah başını salladı. Ellerini arkada bağlamış, hafifçe sağa sola salınıyordu.

“Ama önce, ne olduğunu duymak istiyorum.”

Bir an hepimiz sessiz ve hareketsiz durduk. Sonra o başını sallayınca Noah anlatmaya başladı.

“Cesetler vardı,” dedi ve derhâl Silas’ın dikkatini çekti. “Pencerelerden sarkıyorlardı. Görevliler gelip onları gece yarısı öldürmüş ve oraya asmışlar. Taze kan vardı. Biz oraya varmadan en fazla birkaç saat önce gerçekleşmiş olabilir.”

Silas koltuğunda geri yaslandı. “Söylesene, onlara saldıranların görevliler olduğunu nereden biliyorsunuz?”

Odanın köşesinde şimdiye kadar tamamen sessiz duran Clarke, “Çünkü Mark bize anlattı,” dedi.

“Ayrıca dağın başında yedi masum insanı görevlilerden başka kim katledebilir?” diye sordum hayretle.

“Yani bu insanları görevlilerin öldürdüğüne kesin olarak eminsiniz?”

Hepimiz başımızla doğruladık. Fakat Noah’nın başını sallamasının, doğru cevabın ne olduğundan emin değilmiş gibi ağır olduğunu, göz ucuyla fark ettim.

“Peki, geri getirdiğiniz insanlar? Bunlar sizin asileriniz sanırım, Bayan Emerson?”

“Sizin asileriniz.” Bunu öyle bir patronluk taslar gibi söylüyordu ki, ona cevap verirken sükûnetimi korumakta zorlandım.

“Evet, Kolezyum’dan önce beraber kaldığım asiler.”

“Liderleri aralarında mıydı?” diye sordu. Her bir bireyin değerini hesaplayıp tarttığını neredeyse sesinden okuyordum.

“Hayır, liderleri çoktan gitmişti,” dedim.

“İlginç,” dedi Silas bunu düşünerek. “Burada kalmayı mı planlıyorlar?”

“Ne planlıyorlar, bilmiyorum,” dedim. “Ama buna karar verene kadar yiyecek ve kalacak yere ihtiyaçları var. O yüzden de onları buraya getirdim. Sorun olur mu?”

Düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. “Pek değil. Ortama alışmalarını sağlayacak sistemlerimiz mevcut. Beladan uzak durdukları sürece bir sorun olmaz. Yalnız daha fazla kavga olmasın sadece.” Bana keskin bir bakış attı.

“Bir şey yapmayacaklar,” dedi Clarke arkamdan. Benim Silas’ı tersleme fırsatım kalmadan sözümü kesmişti.

“Harika,” dedi soğuk bir gülümsemeyle. “Şimdilik bilmek istediklerim bunlar, şimdi çıkabilirsiniz.”

Arkamı döndüm, odadan çıkıp diğerlerinin yanına dönme-ye hazırdım. Jay ve Mark ile konuşup koridorda ne olduğunu öğrenmeliydim. Ama Mark’ın halinden gördüğüm kadarıyla, kırıp dökmeden ikisini aynı odaya getirmek mümkün değildi.

“Bayan Emerson,” dedi Silas, benim çıkmama kalmadan. “Siz kalın.”

Kapı eşiğinde durdum. Clarke bana baktı. Gözlerinde sorular okunuyordu. Başımı yana sallayarak ona gitmesini işaret ettim, o da istemeden bile olsa bunu yaptı.

Arkama döndüğümde Silas koltuğunda geri yaslanmış, gözleriyle beni tarıyordu. “Liderlerinin de aralarında olmasını bekliyordum. Kole Johnson’ın.”

Demek Kole’u biliyordu. Buna şaşırmamalıyım sanırım. Silas’ın tüm bildiklerini bize söylemediğini biliyordum ama yine de... Kole’u nereden tanıyabilirdi? Ben bir şey dememiştim. Hayali bir Aaron’ı kovalamak benim için sorun değildi ama Kole’u asla ona teslim etmezdim.

“Bizim işimize çok yarayabilir,” dedi Silas beni izleyerek. “Hiçbir bilgi yok muydu? Onun nereye kaybolduğuna dair hiçbir şey bilen yok mu?”

“Hayır. Birden ortadan kaybolmuş ve nereye gittiğini kimseye söylememiş. Böyle bir huyu var.”

“Yazık,” dedi yavaşça. Koltuğunda ileri doğru salındı. “Sorun değil. Buluruz.”

Bunu söyleyişinde tehditkâr bir şey vardı. İster istemez, üzerimdeki silahları aklımdan geçirdim. Kolezyum alışkanlarını bırakmak zordu ama Silas bana saldıracak değildi. Korktuğum şey bu değildi.

“Raporlarınızı sabaha masamda istiyorum,” dedi. Başından göndermek üzere son sözünü söylemişti.

“Hayır,” dedim.

“Ne dedin?”

“Jay’i hemen hücreden çıkar.”

“Niye yapacaktım bunu?”

“Çünkü ben senin istediğini yaptım ama sen onu yine de tekrar içeri tıktın.”

“Evet, istediğim şeyi gerçekten yaptın. O da hücreden çıkarılmıştı ama çıktığının aynı günü bir kavgaya karıştı. Şimdi de onu öylece salmamı mı istiyorsun? Pek mantıklı değil.”

“O kavga Jay’ın hatası değildi, bunu sen de biliyorsun.”

“Bilmiyorum aslında ve bilsem bile, ne yapmamı öneriyorsun? Diğer çocuğu dışarı atmamı mı? Onu Genesis’ten kovmamı mı? Çünkü eğer Jay’ın hatası yoksa hiçbir kışkırtma olmadan başkalarına saldırabilen birini buraya getirdin demektir. Korumanın içinde bir şiddet ve tehdit unsurunun gezinmesine izin veremem.”

“Adı Mark ve kimse için tehdit değil,” dedim kendimi sıkarak, onu tokatlamamak için kendimi zor tutarken.

Silas bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama tam o anda genç bir asker kapıdan dalıp kayarak durdu.

“Silas, çabuk,” dedi kız nefes nefese.

“Ne?” diye sordu Silas. Sesindeki rahatsızlık, korku tarafından bastırılmıştı.

“Şehir...” dedi kız, “şehirde bir şey oldu.”

Biz oraya varana dek, kontrol odası çoktan insanlarla dolmuştu bile. Omuzları kasılmış insanlar, monitörlerin etrafına toplaşmıştı. Havada yoğun bir korku vardı ve neye baktıklarını daha görmeye kalmadan kalbim heyecanla çarpmaya başladı.

Kalabalık arasında kendime yol açarak ekranın önüne kadar geldim. Ne gördüğüme anlam verebilmem biraz zaman aldı.

Ekranda, bir yatağa yığılmış bir kızın görüntüsü vardı, onu tutan hiçbir şey olmamasına rağmen şiddetle debelenip dövünüyordu.

Monitöre daha yakından bakıp, kızın yüzünün ekrana döndüğünü ve kocaman açık gözlerinin tamamen siyah olduğunu gördüm.

Gözleri saf siyahtı ve kanıyordu. Kül rengine dönmüş teninden kan, çizgi halinde akıyordu.

Kendi kanımın yüzümden çekildiğini, midemin ezildiğini hissettim. O sırada görüntü değişti, başka bir yatakta başka biri vardı. Ve yine bir çift kararmış göz.

“Nesi var onların?” diye sordum soluksuzca. Görüntü tekrar değişince dönüp cevap verecek biri bulmaya çalıştım. “Neler oluyor?”

Ama herkes benim kadar sarsılmış görünüyordu. Hiç kimse, benim bir soru sorduğumu algılayacak kadar uzun süre monitörden kendilerini alamıyorlardı.

O sırada Silas'ın kalabalığın arkasında durduğunu, diğerlerinin başının üstünden ekrandaki görüntülere baktığını gördüm.

“Virüs,” dedi. O kelime kalabalıkta öyle çabuk etkisini gösterdi ki, birkaç saniye içinde artık tek duyabildiğim, odada arı sürüsü gibi uğuldayan “Virüs geri dönmüş,” sözleri oldu.

“Aman Tanrım,” dedim bir kız geriye doğru sendeleyerek, yanaklarından yaşlar akıyordu. “Tanrım!”

“Hayır,” dedim, başımı sertçe etrafımda herkese tek tek çeviriyordum. Panik duygusu arttıkça kabarıyordum. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Biz iyileşmiştik.

İyileştirilmiş olmamız gerekiyordu. Güvende olmamız gerekiyordu. Bu nasıl olabilirdi? Eğer Johnson bana yalan söylemediyse tabii... Ama bu çok saçmaydı. Bana yalan söylemiş olamazdı. Virüsün tedavisini görmüştüm. Kendi gözlerimle görmüştüm.

Wilke konuştu; “hepiniz yanlış şeye bakıyorsunuz.”

Herkes sessizleşti.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Silas. Monitörlerden birinin başında duruyor, resimde gördüklerini hazmetmeye çalışırken derin nefesler alıyordu.

“Nerede olduklarına bakın.” Wilke’nin sesi o kadar kısılmıştı ki neredeyse kutsal bir şeye saygıyla konuşuyor gibiydi. “Kliniğin ne kadar düzgün olduğunu, düzenliliğini fark etmediniz mi? Bunlar Durağanlar değil. Safkan onlar.”

Herkesin şokta olduğu bir sessizlik hâkimdi. Sonra telaşlı fısıltılar yine başladı ve odayı sardı.

Tekrar ekrana baktım. Haklıydı. Bunlar Durağanlar olamazdı. Orası kesinlikle Dış Mıntika değildi. İmkânsızdı bu. Bu olamazdı. Bunlar gerçek olamazdı!

“Neler oluyor be?” diye sordu Clarke, beni kalabalığın içinden çekip, birbirimizi rahatça duyabileceğimiz kadar uzağa götürdü. Kontrol odasının kapıları kapandığında herkes etrafa dağıldı ama gevezeliklerinin gürültüsü bir an bile durmadı.

Clarke’ın soruyu soruş tarzından, içeride neler konuşulduğunu duymadığını değil, olanlara anlam veremediği belli oluyordu.

Onu suçlayamazdım.

Arkadaki kapıya doğru bir göz attım. O kapının arkasında Silas şu an mutlaka, bu meseleyle başa çıkmak için planları kurmaya başlamıştı.

Fakat böyle bir şeyle nasıl başa çıkılırdı? Safkanları öldürüyordu virüs. Onların dokunulmaz ve yenilmez olması gerekiyordu. Ama şimdi Oasis bile onları güvende tutamıyordu.

“Quincy,” dedi Clarke ve beni gerçeğe geri döndürdü. Tekrar ona baktım ama tam olarak gözlerimi odaklayamıyordum. Bunların ne anlama geldiği üzerine düşünmeden edemiyordum. Oasis için, Genesis için ve kendim için... Keşke o odaya girip neler konuştuklarını duyabilseydim.

“Dünyanın sonu değil bu,” dedi Clarke. Ama ikimiz de hiç öyle olmadığını biliyorduk. Virüs, Eski Dünya’nın sonu olmuştu, rahatlık bu yeni dünyanın da sonunu getirebilirdi. “Oasis’in zayıf olduğu anlamına geliyor bu. Zayıf Safkanlar demek, zayıf bir Oasis demek. Bizim istediğimiz de bu değil miydi?”

Hem haklı, hem haksızdı. Virüs içeride canlı hâldeyken, Oasis’e karşı nasıl bir hamle yapabilirdik ki? Bir intihar olurdu.

O odaya geri dönmem lazımdı. Eğer Oasis bana Johnson'ın dediği gibi, tedaviyi çoktan bulduysa ve virüs şimdi geri döndüyse, bunların üç anlamı olabilirdi: Ya tedavi hiçbir zaman işe yaramamıştı, ya virüs mutasyon geçirip değişmişti, ya da tamamen başka bir durum vardı. Daha önce hiç karşılaşmadığımız bir şey...

Düşüncesi bile ürperticiydi. Virüsün ama farklı bir virüsün düşüncesi... Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz, yeni bir virüs!

Virüs, tedavi ve Johnson'ın planı hakkında onların da ne kadarını bildiğini bilmiyordum. Açığa vurduklarından daha fazlasından haberdar oldukları aşikârdı. Ama neyle karşı karşıya olduklarına anlamadıkları için bu işi mahvederlerse, Oasis'i alaşağı etmek için tek şansımızı da ortadan kaldırabilirdi.

"Quincy." Clarke'ın sesi beni yerimden sıçrattı. Başımı yana sallayıp kendimi ona bakmaya zorladım. "Kafanın içinde neler oluyor? Ağzımdan çıkan bir tek kelimeyi bile duymuyorsun." kontrol odasına girmeyi bir şekilde becermemiz gerektiğini ona anlatmaya başlamak üzereydim ki arkamızdan gelen bir nöbetçi konuşmamızı böldü.

"Affedersiniz," dedi, nöbetçilerden duymaya alışkın olmadığı bir ses tonuyla. "Benimle gelmeniz gerekiyor."

"Ne?" dedik Clarke ve ben aynı anda. Kaygıyla birbirimizi baktık.

"Benimle gelin," diye tekrarladı. Neden bahsettiğini, nereye gittiğini, neden onun peşinden gitmemiz gerektiğini ona sormaya vaktimiz olmadan, yürüyüp uzaklaşmaya başladı.

Bizi nezarethane hücrelerine doğru götürdü ve belirsiz bir korku göğsümde kabarmaya başladı.

"Bizi nereye götürüyorsun?" diye sordum. Sesim olması gerekenden daha titrek çıktı.

Cevap vermedi. Sadece elini uzatıp kapının sürgüsünü çekti, kapıyı itip açtı ve bize içeri girmemizi işaret etti.

Daha içeri bile girmeden nefesim kesilmişti.

İçeride Mark'ı zeminden kaldıran tek şey, boynuna dolanmış bir kemerdi ve onu yüzercesine havada tutuyordu. Yüzü mavileşmişti ve hareket etmiyordu... Hareket etmiyordu!

Beti benzi atan Clarke bir adım geri çekildi. Benim kalbim artık atmaz olmuştu. Kalbimin durduğuna yemin edebilirdim. Bu çok anlamsızdı. Hiçbir şeye anlam veremiyordum. Sanki baktıkça anlam kazanacakmış gibi Mark'a bakıp kalmıştım. Ama anlamlandı. Olan tek şey, görüşüm bulanmaya ve başımın dönmeye başlaması, kendimi bayılacak gibi hissetmemdi.

Hemen başımı çevirdim. Tüm oda sallanmaya başladı ve beni duvara tutunmaya zorladı.

“Ne oldu?” Sesim hıçkırır gibi çıkmıştı.

“Onu böyle bulduk,” dedi nöbetçi, başını yana sallayıp. Yüzü solgun ve ciddiye.

“İndirin onu,” dedi Clarke birden. Birkaç saniye kimse karşılık vermeyince bize döndü. “Eğer siz yapmayacaksanız, bana bir bıçak verin de ben yapayım. Ama bir şekilde indirin onu oradan.”

Mark'ı oradan indiren, Clarke ile ona yardım eden iki asker oldu. Bedeni yere indirilirken onunla birlikte benim midem de yerinden düştü. O düşünce benim beynim de durdu. Bir huzur gelmemişti ama en azından kaos bitmişti.

Sanki onun artık aramızdan ayrıldığını idrak edebildiğim anda, duygularımı kesip atmıştı.

Mark'ın başını kendi dizine yatıran Clarke'ı, nezarethanede onunla birlikte bırakıp çıktım. Kendimi Kontrol Odası'nın önünde buldum. Kapıya sertçe vurdum ve bir nöbetçi kapıyı çekip

açtı. Bana gitmemi söylemek üzere ağzını açmıştı ki, ben ona konuşma fırsatı vermeden kolunun altından geçip içeri girdim.

“Seninle konuşmam gerek.” Kendi sesimi tanıyamıyordum. Nöbetçi, kolumu tutup beni odadan çıkarmaya çalıştı ama Silas elini kaldırıp onu durdurdu.

“Bırak.” Nöbetçinin geri çekilmesini bekledi. “Ne oldu, Bayan Emerson?”

Oda muhtemelen Silas’ın yakın çevresinden olan insanlarla doluydu. Ama çoğunu hiç tanıyamıyordum.

“Virüs değil bu,” dedim ve birden herkesin dikkatini çektim.

“Nedir o zaman, Bayan Emerson?”

“Bilmiyorum. Ama virüs değil.”

“Nereden biliyorsunuz o zaman?”

“Çünkü Oasis’in elinde zaten virüsün tedavisi var.”

Bunun üzerine birkaç kişinin sesi birden duyuldu, kimin ne dediğini anlamak zordu. Sadece benim çok saçma bir şey söylediğimi düşünerek tepki verdiklerini anladım.

“SESSİZLİK!” diye bağırdı Silas ve anında herkes yeniden sessizliğe büründü. “Quincy,” dedi tekrar dikkatini bana veren Silas. “Bu konuda ne delilin var?”

“Kendi gözlerimle gördüm. Johnson’la kendim konuştum. Tedaviyi yıllardır ellerinde tutuyorlar.”

“Neden bu bilgiyi halka yaymasınlar o zaman? Sonunda tedaviyi bulmuş olmak, Oasis’in gücünü perçinlemez mi?”

“Vatandaşların bağlılığı daha önemli,” dedim başımı yana sallayıp. “Herkes tedavi edilse, artık Safkanlar ve Durağanlar kalmaz. Oasis bu gücü elinden bırakmak istemiyor.”

Bu kez söylediklerim onlara tesir etti. Oasis’in yöntemi tepeden tırnağı buydu: Önce iktidar, her şeyden önce iktidar.

Silas gözlerini hızla kırıştırmaya başladı, kafasında bir plan oluşuyordu. Neredeyse coşkulu görünüyordu.

“Bu iyi bir şey olabilir. Eğer virüs değilse başka bir şey demek. Oasis’in aşına olmadığı bir şey. Bu yeni hastalık hakkında ne kadar bilgi sahibi olduklarını öğrenmeliyiz. Bayan Emerson, artık Aaron’la irtibat kuramaya her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. O bize içeriden istihbarat getirebilir-

“Öldü,” dedim sesimin tonu değişmeden. Bu bilgiyi açık ettiğim için daha sonra pişman olur muydum, bilmiyordum ama şu an umurumda da değildi. Şu an hiçbir şey umurumda değildi.

Herkes, sessizce duran Silas’a bakıyordu.

“Nereden-“

“Onu ben vurdum,” dedim. “Aylar önce, Kolezyum’a atılmadan önce, Aaron Johnson’ı vurdum.”

Bunu ilk defa yüksek sesle birine söylüyordum. Nedense sesim hiç aksamadı; yılgın, duygusal ya da üzgün gibi de çıkmadı.

Sadece söyledim ve hiçbir şey hissetmedim.

Silas ilk defa, ne diyeceğini bilemez görünüyordu. Benden gözünü çevirdi ve yere baktı. Planını kafasında tekrar birleştirmeye çalışıyor gibiydi.

“Ya yalan söylüyorsa?” diye sordu, masanın öbür ucundan bir adam. Ona dönüp bakmadım bile. “Tedaviyi gördüğüne ya da Aaron Johnson’ı öldürdüğüne dair hiçbir gerçek kanıtımız yok.”

“Niye yalan söylesin?” diye cevap verdi başka birisi. Bir kez daha, bitmek bilmez bir sessizlik oldu.

“Ya yine virüsten dolayı ise? Ya bir hata olduysa ve aslında tedavi edilemedilerse?

“O zaman...” Silas derin bir nefes aldı. “Gerekeni yapacağız. Şu andaki en büyük önceliğimiz bilgi toplamak. Koşulları tam

olarak kavrayamazsak, nasıl ilerleyeceğimizi bilmemiz mümkün değil.”

“Öyleyse ne yapacağız? Şu an neler biliyoruz?”

“Fazla bir şey değil,” diye itiraf etti Silas. “Bu son... Koşulların değişmesi nedeniyle...” dedi yavaşça, “bir sonraki adımımıza karar vermek için elimizde çok az şey kalıyor. İşte bu yüzden, Oasis’e gönderilecek bir operasyon timi kurmalı ve salgın hakkında bilgi toplamalıyız.”

Oda bir kez daha sessizleşti.

“Tehlikeli olacak, biliyorum. Hastalığın ne olduğu hakkında bilgi olmadan, o ortama girmenin ne kadar yüksek bir risk olduğunu kestirmek zor. Ama bu elzem bir bilgi. Oasis’in bu bela hakkında neler keşfettiğini bilmem gerek.” Silas konuşmayı bırakıp sadece masanın başından bizi izledi.

“Şu anda karar vermek zorunda değiliz,” dedi Silas. “Yirmi dört saat içinde bir karara varacağız ve gönüllüleri isteyeceğiz. Kimseyi kendi rızası dışında oraya göndermeyeceğiz. Bunu Genesis için, gelecek için yapacak gönüller isteyeceğiz. Böylece içeri girip neler olduğunu öğreneceğiz.”

Şimdilik bu kadarı iyiydi.

20

Sophia'nın tutulduğu kanada doğru yürüdüğüm sırada, koridorlar tuhaf şekilde sessizdi. İnsanlar küçük gruplar halinde toplaşmış, ayakta birbirlerine fısıldıyorlardı. Onları yok saymaya çalıştım ama sürekli kulağıma, “virüs”, “Oasis” ve “tedavi” kelimeleri ilişiyordu. Odalardan başım eğik hâlde, hızla geçtim.

Şu anda sadece Sophia'yı görmem gerekiyordu. Diğer her şeyle ondan sonra uğraşacaktım. Mark'ı şimdi düşünemezdim. Kaldıramazdım bunu.

Geçici barınma birimlerine giden koridora doğru keskin bir dönüş yaptım ve baştan üçüncü kapının önünde durdum. İçeri girdim ama Sophi orada yoktu.

Belki de yanlış kapıya gelmiştim. Arkamı dönüp koridora yürüdüm ve bir sonraki kapıyı açtım ama orada da yoktu. Sıra-daki kapıyı çekip açtım, ardından bir sonrakini. Ama hiçbirinde yoktu.

Bir sonraki odanın kapısı açılmadı. Acaba tekrar değerlendir-me odalarına mı gönderildi, diye düşündüm. Boğazımın altında tekrar öfke yükselmeye başladı. O sırada arkamdan birinin sesini duydum.

“Quincy.” Arkamı döndüğümde Silas'ın koridorda kollarını bağlamış hâlde durduğunu gördüm. Beni takip etmiş olmalıydı. “Orada değil.”

Kalbim durur gibi oldu.

“Bir saat önce onu ortak yatakhane kanadına naklettirdim. Seninkinin yanındaki yatağa yerleştirildi.”

Ürpertiyle nefesimi verdim. Bir an hareket etmeye bile çalışmasam da, tüm içgüdülerim gidip Sophi'yi bulmamı söylüyordu. İyi olduğundan ve Silas'ın doğru söylediğinden emin olmamı.

“Neden?” diye sordum. “Neden onu yolladın?”

Silas bir an bana baktı. “Bilmenizi isterim ki, eğer siz gider-seniz, onun güvenliğini sağlayacağım.”

“Benim gitmemi mi istiyorsun?” diye sordum. “Güvenmeyi bırak, neredeyse hiç tanımadığın birinin... Neden bunu benden isteyesin ki?”

“Çünkü siz korkmuyorsunuz. Başka herkes korkuyor.”

“Ne?” Ben nasıl korkmazdım? Her şey çözülüp darmadağın oluyordu.

“Savaş ya da kaç’ tepkisi denen kavramı hiç duydunuz mu? Tehlikelere karşı verdiğimiz tepkilerin, ya savaşmak, ya da kaçmak olduğunu öne süren bir düşünce. Ama üçüncü bir tepki daha var: Donakalmak. Çoğu kişi Oasis’e karşı savaşmak yerine ölü taklidi yapmayı tercih eder. Benim şu anda savaşçılara her zamankinden daha fazla ihtiyacım var.”

Temkinle ona doğru ilerledim. “Yani?”

“Yani ne?”

“Daha başka?” diye üsteledim. “Jay bir savaşçı. Benden çok daha iyi bir savaşçı. Onun güvenilir olduğunu iddia edebilirsin, ama onun benden daha güvenilir olmadığını da gayet iyi biliyorsun. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış insanlar var. Sana ve Genesis’e, canlarını memnuniyetle feda edecek kadar sadık olanlar var. Günün birinde artık savaşa gerek kalmadığını görmektense, savaşarak ölmeyi tercih edecek kadar tarih kitaplarına adını yazdırmakla kafayı bozmuş, özgürlük savaşçıları var.” Onun tam önünde durdum. “Evet, ben bir savaşçıyım ama senin

elinde savaşçı kıtlığı yok. Öyleyse neden buradasın, beni neden katılmaya ikna etmeye çalışıyorsun? Benim ne özelliğim var?”

Birkaç saniye bana sadece baktı. Ama yüzündeki yumuşayan ifade yavaşça sırtışı dönuştü, o da rahatsız edici bir kahkaha halini aldı.

“Senin ne özelliğın mı var?” diye sordu. Neşesini gizlemeye bile çalışmıyordu. “Sen DB’nin oğlunu öldürdün ve bana mı soruyorsun ne özelliğın olduğunu?”

İrkildim. Ama onun daha lafı bitmemiştı.

“Ona aşkıttın, değıl mi? Bunu bilmeseydim bile yüzünden okuyabilirdim. Ama sana engel oldu, değıl mi? Yani aradan çıkarılması gerekiyordu.”

Dişlerimi öyle bir sıkımtım ki, çene kemiğimi kırmaktan korktum.

“Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrin bile yok.”

“Belki öyle,” diye kabul etti. “Ama siz soğuksunuz, Bayan Emerson. Bunu ikimiz de biliyoruz. Belki dostlarınızı başka tür-lüsüne ikna etmiş olabilirsiniz. Ama sizin yaptıklarınızı normal bir insan başaramazdı. İsteddiğiniz şeyi almak için ne gerekiyorsa yaparsınız. İkimizin de aynı şeyi istediğini, siz de benim kadar iyi biliyorsunuz.”

İfadesinde deminki neşeden eser kalmamıştı. Onun yerine, suratına tokat atmak istememe neden olan bir parıltı gelmişti gözlerine. Kendini beğenmiş birinin tatmin duygusundan başka bir şey değildi bu. İstedığı şey, benim ihtiyacım olanları önüne sunmaktı ve beni köşeye sıkıştırdığını biliyordu.

Karşılık vermeye bile tenezzül etmeden onu iterek yanından geçip gittim. Sophi’yi görüp bunları unutmayı şimdi daha çok istiyordum.

“Quincy?”

Durdum ama arkamı dönmedim.

“Arkadaşın Mark için üzgünüm.” Yüzü duygusuzdu. Mark hakkında konuşmayı hak etmiyordu. Şimdi değil. “Onu morga kaldırdık. Doğru düzgün bir cenaze töreni yapılacak. Bu trajedinin intikamını almak istediğine eminim. Damarlarında kanının öfkeyle kaynadığına eminim. Bu iyi bir şey. Senin bilenmiş ve hazır olmanı sağlar. Unutma ki benim istediğim şey, herkesin iyiliği için. Herkesin çıkarı bu yönde. Özellikle senin.”

Yürümeye devam ettim.

O an tek düşünebildiğim şey Sophi’yi bulmam gerektiği idi. Silas’ın lafları kafamda tekrar tekrar dönüp duruyordu. Ama içimden bir ses, Sophi’yi görürsem iyi olacağımı söylüyordu. Eğer o güvendeyse ben de iyi olurum.

Ortak yatakhane bölgesine aceleyle yürüdüm ve kapının önünde tam çıkmak üzere olan Clarke ile karşılaştım.

Onun omzu üstünden bakıp içerisini görmeye çalıştım. Sophi’nin güvende olduğunu görmeye can atıyordum. Clarke bana tuhaf bir şekilde bakıp, geriye bir adım attı.

“Mark morga kaldırıldı,” dedi donuk bir sesle. “Yarın gömülecek.”

“Biliyorum. Silas söyledi. Sophi nerede?” diye sordum ve onu yana iterek geçtim. “Burada mı?” Odada hiç kimse olmadığını gördüm ve tekrar içeri gelen Clarke’a baktım. “Nerede? Silas onu buraya naklettirdiğini söylemişti. Eğer yalan söylüyorsa, onu-”

“Birisi onu birkaç dakika önce buraya bıraktı ama Sophia neredeyse hiç durmadı.”

“Ne demek durmadı? Nereye gitti ki?” Clarke’ın etrafından geçip kapıya yönelmek istedim ama koluma elini koyarak beni durdurdu.

“Askerlerden biri onu bir şeyler yesin diye kafeteryaya götürdü, hepsi bu.”

“Gidip onu bulacağım.” Onu görme ihtiyacı içimde giderek artıyor, panik duygusuna fena hâlde benziyordu.

“Quincy, o iyi, birkaç dakika sonra döner.” Clarke gözlerimin tam içine bakıyordu. “Neyin var senin?”

Geriye doğru hafiften sarsak bir adım attı. Düşüncelerimi toplamama yardım etmesini umar gibi, ellimi saçlarımın arasında geçirdim.

“Tekrar ‘İçeri’ girmek istiyorum ama Silas’a güvenmiyorum. Ben gidersem Sophi’ye iyi bakacağını söyledi. Ama nasıl yaparım bunu? Gidip gitmemem gerektiğine nasıl karar vereceğim hem? Burada kalıp Sophi’yi koruyabilirim ama o zaman da Kole’den vazgeçmiş olacağım. Fakat içeri girersem Sophi’ye ne olacak? Onu burada bensiz bırakamam. Onu da yanımda götürmem gerek. Silas bunu asla kabul etmez ama başka seçeneğim de yok. Onu gizlice çıkartırım, sonra da-“

“Quincy,” dedi Clarke tersçe. “Kes.”

Şaşırdım. “Neyi keseyim?”

“Hiç durup da, acaba o nasıl hissediyor diye düşündün mü?”

“Ne?”

“Sophi. Bir saniyelğine durup, tüm bunların ona ne kadar delice görüldüğünü düşündün mü?”

“Elbette düşündüm.”

“O zaman niye böyle davranıyorsun? Onun da fikrini söyleme hakkı yok mu sence?”

“Clarke, onu güvende tutmam gerek.”

“Şunu tekrarlayıp durmayı keser misin, lütfen,” dedi Clarke sıktığı dişlerinin arasından. Bana doğru bir adım attı. “Onu

güvende tutmayı saplantı haline getirmişsin ama bu senin sorumluluğun mu, hiç düşünmüyorsun bile.”

“Onun güvenliği benim sorumluluğum.”

“Niye? Kız kardeşinin ölümüne neden oldun diye mi?”

Bu kelime ağzından çıktığı anda nefesim kesildi.

“Sen nereden biliyorsun bunu?” diye fısıldadım. Gerileyip ondan uzaklaşma dürtüme karşı koydum. Birisinin, senin çok uzun süredir kaygıyla aklında tuttuğun şeyi yüksek sesle söylemesi, bir kâbusun gerçeğe dönüşmesi gibi geliyordu.

“Çok zor değil. Bir kızın ölümüne yol açtın ve üsteyken seni içten içe kemiriyordu. Sonra bir çocukla çıkageldin ve hepimiz bu çocuk sana aitmiş gibi davranacağız, ha?”

“O bana ait falan değil.”

“E öyleymiş gibi davranıyorsun ama. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Hiç düşündün mü bunu? Onu tanımiyorsun ama tanıyor gibi davranıyorsun. Senin onun yedek kardeşi değilsin, Quincy, sen sadece bir anda ortaya çıkıp onu bu bataklığa sürükleyen kızın tekisin.”

Tamamen sessizdim.

“Ve gerçekten de onu batağa sen sürükledin. Dış Mıntıka’nın buradan çok daha iyi olacağını söylemiyorum. Ama onu peşinden bu işe sokarak, kendi eylemlerinle onun hayatını zorla değiştiriyorsun. Bu yaptıklarının bir insanın hayatını etkilediğini anlamalısın. O senin vicdan azabını geçirme aracın değil, o bir birey. Yani bir dahaki sefere, onu korumak adına peşinden Oasis’e sürüklemek gibi harika planlar yapmadan önce, belki kendini düşünmekten vazgeçer, onu düşünmeye başlarsın. Sen ne hissediyor olursan ol, sonuçlarına katlanmak zorunda olan kişi o. Başına gelenler için tercih hakkın olduğu anlamına geliyor bu.”

Bir tepki bekleyerek bana bakıyordu ama ben kımıldayamıyordum bile. Vücudumdaki tüm kaslar kilitlenip kalmıştı, gözümü bile kırpamıyordum. Kocaman gözlerle ona bakakalmıştım. Sanki gelip beni ortadan ikiye kesmişti ve kan kaybediyordum. Çünkü bu his, bir duygu olamazdı.

Derin bir of çekti ve başını yana salladı. Yüzünden net bir şekilde tiksinti okunarak bana baktı. Tekrar konuşmayı sökmemi beklemeden arkasını döndü ve odadan çıkıp gitti, giderken de kapıyı sertçe çarptı.

Yatağında battaniyelerin üstünde uzanıyor, başımın üstündeki tahta kaplamalara bakıyor ve Sophi'nin dönmesini bekliyordum. O geldiğinde kapı gıcırdayarak yavaşça açıldı ve karanlık olan odaya koridordan ışık girdi. Sophi benim yatağıma doğru bakıp kolaçan etti.

Beni gördüğünde başını salladı ve odanın diğer tarafına doğru yürüdü. Tek kelime etmeden yatağa girip duvara doğru döndü.

Uyuyup uyumadığını bilmiyordum ama orada öylece yatarken, Clarke'ın sözleri kafama dank etti. Sophi beni tanı mıyordu bile. Benim varlığım, onun kendini ne kadar güvende hissettiğini etkilemiyordu. Bu durumu onun adına kolaylaştırmıyordu.

Ben ise onun yanında olmak istiyordum. Onu koruduğumu düşünmek istiyordum. Fakat bunun ne önemi vardı? Onun gözünde yoktu. Onunkinin yanındaki yatakta benim olmama ihtiyacı yoktu. Aynı odada olmaya da aynı sığınakta kalmaya da...

Gerçekte olduğundan daha fazla bana ihtiyacı olsun istiyordum.

Yapmam gereken bir şey vardı. Sophi'nin nefesinin yavaşladığını duyana kadar bekledim. Kendimi toparladım, sessizce yataktan çıktım ve odayı terk ettim. Jay'in tutulduğu hücreye

doğru ilerledim. Etrafta kimse yoktu. Kapının önünde durup cesaretimi topladım. Bir iki dakika sonra sürgüyü yana çekip açtım, içeri adımımı attım ve sessizce kapıyı arkamdan kapadım.

Uyumuyordu. Sadece sırtüstü yatmış, bir kolunu başının altına koymuş, orada benim göremediğim bir şeyler görüyor gibi tavanı seyrediyordu.

“Jay,” dedim. Kımıldamadı. Yatağının ayakucuna iliştim ve ayağımla vurdum. “Jay.”

Gözlerini kapadı, göğsü bir nefesle şişti ve indi. Sonra gözlerini tekrar açıp bana baktı.

“Ne?” Bu kelimeyi kabaca bir şekilde söylemişti. Ayaklarını yatağın yanına sarkıttı, doğruldu ve sırtını duvara yasladı.

“Ne duydu?” diye sordum, beni sindirmesine izin vermeden.

“Bağırışlar,” dedi.

“Neyle ilgili?”

“Tam çıkaramadım.” Kollarının başının üstünde bağlayıp esnedi. “Kestiriyordum, seslere uyandım.”

“Buna gerçekten inanacağımı mı düşünüyorsun, yoksa sadece eğleniyor musun?”

“İkisinden de biraz.” Sırıttı. Ama yapma ve zorlama bir gülüştü bu; bir şeyler ters geliyordu.

“Virüsün geri döndüğünü düşünüyorlar.” Onu şaşırtmak istedim, takındığı duyarsızlık numarasından onu sarsarak çıkarmak istedim. “Oasis’te insanlar ölüyor.”

Gözlerini kırıştıtarak baktı ama tepki vermeyi reddetti.

“Hastalığın bulaştığı kişiler Durağanlar değil, Safkanlar.” Ona sinirlendiğimi belli etmemeye çalışsam da sesime yansıyor.

Hâlâ bir reaksiyon yoktu.

“Virüsten kaynaklandığını düşünüyorlar. Ama belirtiler yanlış.”

“Daha demin virüs olduğunu söyledin,” dedi. Eğleniyor görünecek kadar yüzsüzdü.

“İş biraz karışık,” dedim tersçe.

“O kadar karışık olamaz. Ya virüstür, ya değildir.”

“Neler döndüğünü buradan anlamak zor,” dedim olabildiğim kadar sakin olarak. “Oasis’in bile ne olduğunu bildiğinden emin değiliz. Silas içeri girip neler olduğunu araştırmak üzere bir tim oluşturuyor. Kimseyi gitmeye zorlamıyorlar çünkü çok tehlikeli.”

Yanıt versin diye bekledim ama hiçbir karşılık alamadım.

“Onlarla gideceğimi söyleyeceğim yarın,” dedim.

“Kız ne olacak?”

Göğsüm sıkıştı. “O burada kalacak. Silas onun güvenliğini sağlayacağını söyledi.

“Sen de ona güveniyor musun?” Kaşları saçlarına doğru yükseldi. Biraz tiksindirici gibi bakıyordu.

“Hayır,” diye tersledim. Sinirimin artık su yüzüne çıktığını hissediyordum. “Ona güvenmiyorum. Buradaki kimseye güvenmiyorum ama onu Oasis’e geri götürmekten iyi olduğu kesin.”

Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra gözlerini yere çevirdi ve dediklerim üzerine düşündü.

“Bunları bana niye söylüyorsun?” diye sordu.

“Çünkü... Senin de gelmeni istiyorum.”

Sessizce güldü. “Benden yardım isteyebileceğini düşündü yani, ha? Genesis’e niye yardım edeyim ki?”

“Sormazsam olmaz diye düşündüm. Orada benim yanımda olmana ihtiyacım var.”

“Ve içeri girmen gerekiyor.” Soru sorar gibi söylemişti ama soru değildi.

Başımla doğruladım.

Tavana bakarak düşündü. Onun iç dünyasına dönüp kapandığını görebiliyordum. Beni unutmuştu sanırım. Etrafındaki her şeyle daha fazla başa çıkamaz olduğunda nereye gidiyorsa, kafasının içinde oraya gitmişti. Fakat sonra tekrar konuştu:

“İyi,” dedi tek kelimeyle. Ve gözlerimin içine baktı.

“İyi? Yapacak mısın yani?”

“O zorbayı beni bu lanet hücreden salmaya ikna edebilirsin, olur, gideriz.”

Başımla onayladım. Bunun zafer kazanmış gibi hissettirmesi gerekirdi ama öyle gelmedi. Fakat bu akşam buraya sadece göreve katılmasını istemek için gelmemiştim.

“Sana söylemem gereken bir şey daha var,” dedim ve lafıma devam etmeden önce yatağının kenarına oturdum.

Zor kısmı buydu.

Ona söylediğimde bağırıp çağırmadı. Bir yanımda aslında öyle yapmasını isterdi. Eğer Mark başkasının elinde ölmüş olsaydı, belki Jay farklı tepki verirdi. Ama sadece sessiz ve hareketsiz kaldı ve yüzünün kanı çekildi.

“Benim hatam.”

“Jay, hayır.”

“Benimle tartışma,” dedi sıkıttığı dişleri arasından. “Bana acıyasın diye söylemiyorum.”

“Jay, bu doğru değil. Senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Mark’ın asıldığı yerden indirilmesinden beri yaptığım gibi, duygularımı bastırmaya çalıştım. Ama saatler geçip gerçeklik üzerime çöktükçe, bastırmak giderek daha da zorlaşıyordu.

“Orada kalabilirdim,” dedi.

“Sophi’yi koruyordun sen.”

“Daha iyi mücadele edebilirdim. Onu benimle gelmeye ikna edebilirdim.”

“İnat ediyordu. Seninle gelmesini söyledin, o da reddetti. Başka yapabileceğin bir şey yoktu.”

O tekrar konuşana kadar, birkaç dakikalık ağır bir sessizlik çöktü. Sonra tek seferde ve sessiz bir fısıltı halinde söyledi: “Beni suçladı. Ölmeden önce beni suçladı. Bu, benim hatam yapmaz mı?”

“Canı yanıyordu.” Elimi uzatıp Jay’i teselli etmek, bir şekilde yatıştırmak isterdim. Ama onun benden bunu istemediğini bildiğimden, ellerimi olduğu yerde tuttum.

Jay bundan sonra hiçbir şey söylemedi. Benimle tartışmak istemediği için mi, yoksa söyleyecek başka bir şeyi kalmadığı için mi, bilmiyordum ama onu sessizlikte tek başına bıraktım.

Duvara sırtımı yaslayıp, onun kendini kaybetmiş hâlde tavanı seyretmesini izlerken, bir ara uyuyakalmışım.

“Ben yaparım.”

Silas, salgınla ilgili haberi aldıktan sonra görüştüğümüz toplantı odasındaydı. Jeneratör teknisyenlerinden biriyle konuşuyordu. Ama ben onlara aldırmadım.

Silas masadan başını kaldırdı ve delici gözlerle bana baktı. Teknisyene sessizce bir şeyler söyledi, o da bir şey demeden ve benden gözlerini kaçırarak çıktı.

Silas kollarını bağlayıp masaya yaslandı. “Şartların neler?”

Duraksadım. Şartlarımı kabul edeceğini düşünmemiştim ama belli ki beni, sandığımdan daha iyi tanıyordu.

“Yanımda kimi götüreceğimi seçmek istiyorum.”

Yere bakarak bunu düşündü. “Jay’e ne güvenebilirim, emin değilim,” dedi sonunda.

“Ben de sana ne kadar güvenebilirim emin değilim,” diye cevap verdim. O da sözüme gülümsedi.

“İyi.” Beklediğimden daha çabuk kabul etmişti. “Ama Noah da gelecek.”

Böyle bir şeyi beklemiyor değildim ama yine de nedenini sordum.

“Sana güvenmiyorum,” dedi omuz silkerek. “Jay’e kesinlikle güvenmiyorum. Ama Noah’ya güveniyorum. Bana bir güvence lazım.”

“Yeterli güvencen var zaten,” diye homurdandım. Sophi onun güvencesiydi. Bunun aklımdan geçmediğini biliyordu.

Eğer benden istediği şeyi yapmazsam diye, Sophi onun buradaki garantisiydi.

Bana gülümsedi.

“Jay geliyor. Gelmesini istiyorum ama ben istemeseydim bile, kendisi gelmek için ısrar ederdi. Belki unutmuşundur ama bu operasyon sizden daha fazlasıyla alakalı. Kabul et ya da etme.”

“Ediyorum, Bayan Emerson,” dedi yavaş yavaş ve hâlâ gülümseyerek. “Kabul ediyorum.”

Jay’i ikinci kez serbest bırakırlarken, kapının önünde bekliyordum.

“Kraliyet usulü karşılanıyorum artık, öyle mi?” diye sordu. Kapı yana sürgülenip kapanırken kenara çekildi.

Bu sabah sağ tarafından kalkmıştı.

“Aç mısın?” diye sordum ona aldırmayıp. “Bir şeyler yemek ister misin?”

“Gitmeden önce ne kadar zamanımız var?”

“On iki saat,” dedim. “On bir kaldı artık sanırım. Bilmiyorum. Bu insanlar saatin ne olduğunu bilmiyor.”

Jay beni koridorda takip ederken, biraz gönülsüzce güldü. “Eski Üste iken bir sürü saatimiz vardı tabii.”

Yiyeceğimizi alıp boş bir masa bulduk.

“İçeride tam olarak ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu Jay.

Burnumun direğini ovdum. “Gerçekten neler olduğuna dair hiçbir şey bilmiyoruz. Safkanlara saldıran hastalığın ne olduğunu ya da nasıl kontrol altına alınacağını... Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorsak, aceleyle içeri dalamayız. Onları durumu

ne kadar iyi anladıklarını bilmeden, Oasis'e karşı mücadele edemeyiz.”

Jay'in gözleri omzumun üstüne doğru kaldı. Arkamı dönüp baktığımda Clarke'ın bize doğru geldiğini gördüm. Onu görünce bir anda adrenalinimin arttığını hissettim. Böyle tepki verdiğim için derhâl kendimi aptal gibi hissettim.

Clarke bana kızmış ama doğruyu söylemişti. Clarke böyleydi. Hep iyi davranmaz ve kesinlikle duymak istediğin şeyi söylemezdi ama bu, haksız olduğu anlamına gelmiyordu.

Benim sonuçlara katlanmam gerektiği anlamına geliyordu.

Clarke karşıma, Jay'in yanına oturdu. Jay aramızdaki tuhaf atmosferin hemen farkına varmıştı. Clarke'a başını salladı, o da başıyla onaylayıp karşılık verdikten sonra, hiçbir şey olmamış gibi doğruca yemeğini yemeye başladı.

Ben ise donup kalmış, ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Galiba timle birlikte Oasis'e giriyoruz, ha,” dedi birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

Şaşkınlık içinde ona baktım. “Biz mi?” diye sordum. Masanın altında endişeyle ayaklarımı kıpırdatıyordum.

“Eh, onlar içeri girerken biz burada oturacak değiliz herhâlde?”

“Doğru bir öngörü,” diye yorum yaptı Jay, yemeğine dönerek. Birden, ne olduğunu anlayamayan tek kişinin kendim olduğunu hissetmeye başladım.

“Üçümüz birden mi?” diye sordum yavaşça. “Birlikte?” Bu kadar çekingen olmak, özellikle Clarke'ın yanında aptal gibi hissettiriyordu. Ama elimde değildi. Patlamadan sonra, genelde bir çöküntü gelirdi. Fakat bu durumda ise... hiçbir şey yoktu. Aramızda hiçbir şey olmamış gibiydi.

“Hayır,” dedi Clarke gözlerini devirip. “Kalabalık olmaması için hepimiz ayrı ayrı gireceğiz.”

İşte yine gelmişti! Tipik Clarke terslemesi. Laflarını söylemiş, işini bitirmiş ve yoluna devam etmişti.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

22

Biz ayrılmadan önce, Mark'ın cenazesi yakıldı. İşlem sırasında bizim orada olmamıza izin verilmedi ama sonrasında küllerini bize getirdiler. Boş bir odadaki masanın üzerine koyarak, bizim veda sözlerimizi söylememiz için zaman verdiler.

Bunun ardından, yerin dördüncü katındaki, yakılan naaşlarının küllerinin bulunduğu küplerin saklandığı odaya götürdüler. Burasının anlamı sembolikti ve Genesis uğruna ölenler için kurulmuştu ama bana kendimi berbat hissettiriyordu.

Mark, Genesis'i hiç sevmemişti. Onları katılmayı bile seçmemişti. Ağabeyi öldüğü için kendini öldürmüştü. Walter'ı ise Oasis öldürmüştü.

Eğer Genesis'i daha önce bulmuş olsaydık, Genesis de burada saklanmak yerine yardım etmeye istekli olsaydı...

Bu düşünceleri takip etmekten kendimi men ettim. Düşünmek işe yaramıyor, sadece beni daha da öfkeliendiriyordu. Ama zaten her şeyi beni daha da öfkeliendiriyordu.

Mark'ın küllerinin bize verildiği yarım saat süresince oda doluydu. Clarke ve ben sürekli yanında kaldık. Mark'ın buraya beraber geldiği asilerin de neredeyse hepsi ziyaret etti.

Jay ise gelmedi. Sanırım korkuyordu. Her ne kadar, daha sonra gelmediğine pişman olmasını istemesem de onu gelmeye zorlamadım.

Her durumda, onun kendi kararıydı.

Clarke ve ben odanın bir köşesinde, omuz omuza oturduk. İnsanların gelip gitmesini izledik ama konuşmadık. Konuşmamıza gerek yoktu, ikimiz de diğerinin ne düşündüğünü biliyorduk.

Oasis hakkında. Görev hakkında. İnsanların ölmeye devam etmesini izleyip bir şeyler yapmadan duramazdık.

Bir şeyler sona ermeliydi ve sona eren artık bizler olamazdık.

23

Ertesi gün gitmeden önce konuştuğum tek kişi Sophi oldu. Clarke'ın bana söylediklerini kendime hatırlattım. Sophi'nin bana ait olmadığını ve Bea ölünce onun hayatında açmış olduğum boşluğu benim doldurmaya çalışamayacağımı...

"Yine gitmem gerekiyor, Sophi."

Yatağında katladığı kıyafetlerden başını kaldırdı. "Nereye?"

"Tekrar Oasis'e. İçeride neler olduğunu çözebilmesi için Silas'a yardım etmem gerekiyor."

"Oh." Kıyafetinin kolunu parmaklarına doladı. "Peki."

"Sen burada kalacaksın, tamam mı? Sana bakacaklar."

Bu kez sadece başını salladı.

"Ve geri döneceğim," diye söz verdim. Zihnimin içinde Clarke'ın sesinin bana aptal olmamamı söylediği duyabiliyordum. Ama elimde değildi.

"Geçen sefer de böyle demiştin." O delici mavi gözleriyle bana baktı. Bunu suçlama olarak değil, sadece belirtmek için söyler gibiydi.

Ve haklıydı.

"Biliyorum." Neredeyse gülümsüyordum. "Bu kez daha çabuk geleceğim."

"Söz veriyor musun?" diye sordu.

Başımı yana salladım. "Hayır."

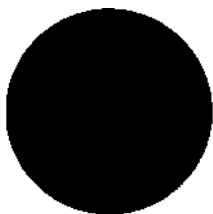
Sophi bir ses çıkardı. İlk anda o kadar hazırlıksız yakalanmış-
tım ki ne olduğunu anlamadım. Sonra fark ettim ki, gülüyordu.
Başını kaldırdığında da yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

“En azından artık yalan söylemiyorsun,” dedi hâlen aynı hafif
ve rahat sesle. Ama beni de güldürmüştü.

“Evet, en azından,” dedim.

Eğer iyi olan herhangi bir şey var ise o da tekrar İçeri girmeden
önce onun gülüşünü duyabilmiş olmamdı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CENNET

Ağaçlar neredeyse bizi tek lokmada yuttu. Genesis'in girişi küçük açık alanla çevrili olsa da, etrafındaki bölge sık ormanlıktı. Bu yüzden daha on adım bile atmamışken, artık o açıklığı göremez olduk.

Bu durumdan memnundum. Dış Mıntıka'da yüksek ve pis binaların arasında, ışısız geçen bir ömrün ardından, ormanda olmanın kıymetini bilmeyi öğrenmiştim. Kolezyum'da aylar geçirince ve Genesis'te yerin dibine gömülü olarak yaşayınca, bu kıymet bilme, bir intikam duygusuyla beraber uyanmıştı.

Sonsuza dek dönmediğimi kendime hatırlattım ama bu da sınırlarımı yatıştırmaya fazla katkı sağlamadı. Kendi rızamla İçeri girerek, kendimi ölüme mahkûm ediyormuş gibi hissediyordum. Ama gitmeye mecburdum. Walter ve Mark için, Kole için.

Silas biz ayrılmadan önce görevi bin kere anlattı ve yapılacaklar kafama işledi: İçeri girer girmez, şu meçhul hastalığı tedavi ettikleri bir hastaneye nakledilecektik. Bunun ardından yegâne görevimiz, hastalık hakkında ve Oasis'te neler olduğuyla ilgili mümkün olduğunca çok şey öğrenmek ve daha sonra yeni emirleri beklemektir.

Ondan sonrasını bilmiyordum. Neler olduğu çözene kadar da kimse bilmeyecekti.

Clarke arkamdan yürüyordu. Ben grubun biraz gerisinde kalmış, önden giden Noah ve Jay'i izliyordum. Ormanın ortasında otoritelerini dayatmaya çalışır gibiydiler.

“İyi misin?” dedi Clarke sessizce. Gözleri oğlanların üstündeydi.

“Hayır,” dedim olabildiğince sakın. “Bu iş bitene kadar da iyi olmayacağım.”

2

Aya baktım. Ağaçların arasından güçlükle görebiliyordum. Parçalanmış, cam gibi ve parlak gümüşü ışığını altımızdaki toprağa yansıtıyordu.

Kamp yapmayalı ne kadar zaman olmuştu, bilmiyordum. Ama zihnim karanlığa doğru battıkça, günün geri kalanından koptum ve uzaklaştım.

O gün kimse konuşmadı. Yürüyorduk, mümkün olduğunca çok mesafe kat etmeye çalışıyor, bu dev yolculuğun bir parçasını da olsa tamamlamak istiyorduk. Sessizlik rahatlatıcı olmasa bile yerindeydi. Fakat yemek yemek için durduktan sonra, sessizlik çok daha ağır ve zor geldi.

Noah sonunda geceleme vakti geldiğini söylediğinde de sessizlik tahtaya çakılmış çiviler gibi yerinde kaldı.

Bu farklı bir tür sessizlikti. Sadece geceleri insanlar uyurken olan türde bir sessizlik. Konuşmadıklarında bile düşüncelerini adeta duyabilir gibiydim. Sanki kafalarının içinden gelen dayanılmaz uğultuyu algılıyor, aynı uğultu frekansı benim kafamın içinde yankı buluyordu.

Sonra gece çöküp hepsini aldı götürdü. Her şey sessizdi artık. Onların düşüncelerinin bıraktığı boş alanda benim zihnim zırvalayıp durabilecekti şimdi.

Düşüncelerim ne kadar acımasız olsa da en azından bana aitlerdi.

Karşımda bir şey hareket ettiğinde, neredeyse kalp krizi geçirecektim.

“Sorunun ne senin?” diye güldü Jay. Bir taşla tekme atarak bana doğru yolladı.

“Uyuyorsun sandım,” diye mırıldandım. Hızlanan nefesimi yatıştırmaya çalıştım. “Herkes uyuyor sanıyordum.”

Yine güldü ama bu seferki keyifsiz bir gülüştü. “Artık kimse uyumuyor.”

“Ama uyumalısın,” dedim ona. “Yarın uzun bir gün olacak.”

“Senin de pek bebek gibi uyuduğun söylenemez,” diye benimle atıştı, hiç enerjisi olmasa da. Uykumuz gelmiyor olabilirdi ama yorgunluk çökmüştü. Bitkinlik boynumuza on tonluk bir ağırlık gibi asılmış, bizi aşağı, aşağı, sürekli aşağı çekiyordu.

Aramızdaki sessizlik dakikalarca, saniyelerce ya da saatlerce sürdü. Bu karanlıkta zamanın parmaklarının arasından kayıp gidişini hissetmek daha zordu. Aynı hızda akıyor olsa bile.

Jay’e baktım. Onu doğru düzgün göremesem de aynı soru kafamın içinde başım dönene kadar gezinip durdu. Söylemek istiyordum, ağzımdaki baklayı çıkarmak istiyordum artık; ama bir kez sorduğumda, cevabı da alacaktım. Ve beni daha iyi hissettirebilecek bir cevap vermesi mümkün değildi.

“Jay,” diye fısıldadım. Çenemi kapalı tutmam niyetim olsa bile, içimdeki baraj yıkılmıştı.

“Evet,” dedi cevap vermekten çok, bir şeyi doğrular gibi.

“Sence Kole hâlâ hayatta olabilir mi?” Onun cevabını beklerken tüm dünyanın hareketsiz durduğunu hissediyordum. Sanki ondan mutlak bir cevap gelecekmiş gibi, nefesimi tutmuştum. Sanki Jay’in tahmini benimkinden çok daha iyiymiş de bir sonuca ulaşmamı sağlayacak gibi.

“Bilmiyorum,” dedi. Ay ışığı, elinde tuttuğu bir şeyden yansıdı. Bir an sonra, elinde bir bıçak tuttuğunu fark ettim. Onunla

bir ağaç dalının kabuğunu soyuyordu. “Kesin olarak bilmek mümkün değil.”

“İçine doğan ne?” diye sordum. Bu kadar umutlu, bu kadar muhtaç konuştuğum için kendimden nefret ettim.

Bana baktı. “İçime doğan, onun hayatta olduğu. Bu berbat dünyayı, Kole olmadan hayal bile edemem. O güçlüdür, Quincy. Her nerede ise eğer hayatta kalmanın herhangi bir yolu varsa o yolu kullanmıştır.”

“Eğer başına bir şey geldiyse, benim yüzümden,” dedim. “Benim hatam.”

“Değil.” Jay başını yana salladı. Dalı yontarak ucunu keskinleştirmişti. “Aptal olduğu için kayboldu sadece. Kendi hayatını önemsiz bir şeymiş gibi tehlikeye attı.”

Ellerimle yüzümü ovdum. Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrılıp hafifçe gülümsedim.

“Ne var?” dedi Jay tersçe, yüzümdeki ifadeyi görerek.

“Kole gibi konuştun?”

“Ne?”

“Kole senden bahsederkenki gibi konuştun.”

Jay pofurdadı. “Onun anlamadığı şey,” dedi sonra, bıçağı yine dalın üstünde gezdirerek, “hayatını tehlikeye atmak için, tehlikeye atacak bir hayatının olması gerek önce.”

Bunun bir şaka falan olması gerekiyordu, anlıyordum. Ama pek ekşi bir yüz ifadesiyle ağzından çıkmıştı, o sırada aramızdaki çimenlere bir tahta parçası uçtu.

“Jay-“

“Hayır.” Başını yana salladı. Sanki konuştukları için kendisini kınıyordu. Derin bir nefes aldı. “Uyumam gerek.” Bıçağı

yanı başındaki toprağa sapladı ve bana arkasını dönüp uyumak üzere yerine yerleşti.

Fakat nefesleri yavaşlamadı ve uyumadı.

3

Yürüdük, yürüdük ve yürüdük. Ayaklarım su toplayıp tüm vücudum ağrıyana kadar yürüdük ve sonrasında da yürümeye devam ettik. Yolculuğun beşinci gününden sonra doğruya doğru kıvrılmaya başladık. Silas gitmeden önce yolu tarif etmişti ama dışarıdayken nerede olduğumuzdan emin olmak çok daha zordu.

“Duvarın güneybatı tarafında. Sadece bir giriş, ama görevliler koruyor. Hazırlıklı olsanız iyi olur.”

İki saat daha yürüdükten sonra birden durdum. Grubun geri kalanı da durdu. “Duydunuz mu?” diye sordum sessizce. Uzakta kısıp bir mırıltı geliyordu. Motorun çalışma sesi gibi.

Noah başıyla doğruladı. “Muhtemelen girişin önündeki bir araçtır.”

Çantasını çıkardı, biz de aynısını yaptık. Elimizdeki malzemeler bizi ele verirdi, silahlarımızı da üzerimizde taşıyamazdık. Bu yüzden görevli üniformalarımız ve Silas’ın bize verdiği kimliklerle yetinmek zorundaydık. Hemen üzerimizi değiştirdik ve görevli üniformalarımızın düğmelerini ilikleyip kemerlerimizi bağladık.

Kimliğimizi açık edebilecek her şeyi attıktan sonra yola devam ettik. Çok geçmeden sesler birbirinden ayırt edilmeye başladı. Motor homurtularının arasında insan sesleri duyabiliyordum. Birazdan da duvarı net şekilde görebildik.

Ağaçlıktan çıktığımız anda benim avuçlarım terlemeye başladı. Artık geri dönüş yoktu. Hâlâ benimle olduklarından emin olmak ister gibi, diğerlerine bir bakış attım. Ağaçların arasından çıktığımız anda fark edildik ve birden yarım düzine silah bize

doğruldu. Üniformalarımızı gördüklerinde silahlarını çok az da olsa indirdiler.

Görevlilerden biri öne çıktı. “Kimlik?” diye sordu.

Noah onun karşısına geçti ve bileğini uzattı. Ama görevli ona tuhafça bakıyordu.

“Bu kimliklerin geçerliliği doldu,” dedi bize bakarak. “Yeni kimliklerinizi almadınız mı?”

“Bizimkiler henüz gelmedi,” dedi Clarke, Noah’nın yanına gelip. “Sorun olur mu?”

Görevli gözlerini kırıştırıp bir an ona baktı, sonra başını yana salladı. “Kayıt bürosuna gidin, yeterli. Orada işleminizi yaparlar.”

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, girişimiz kabul edildiğinde göğsüm patlayacak gibiydi.

Girişin önünde kimliklerimizi taradılar ve listeden bizim görevimizi kontrol ettiler. Silas, görevli kuvvetlerinin içinde çalışan bir Genesis muhbiri aracılığıyla bizi o listeye kaydettireceğini söylemişti. Ama görevli bir şeyi kontrol etmek için arkaya gidince, kanım kulaklarımı fırladı. Birisi bir detayı kaçırmış, bir ismi yanlış kimlikle eşleştirmişti. Üzerinde oynanmış listedeki tarihler, bizim şimdi ona verdiklerimizle uymuyordu.

Bir şeyler ters gitmişti.

Saldırı için kendimi hazırlamaya başladım. Silahlarımızı getirmeyerek aptallık etmiştik. Tek sonucu, bizi savunmasız bırakmak olmuştu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Clarke beni arkamdan içeri doğru itti.

Ve sonra yürüyerek, öylece kapıdan geçtik. Barış Duvarı’nı geçerek tekrar Oasis’e dönmüştük.

4

Diğer tarafta bir geçit kontrol noktası vardı, burada kimliklerimizi yine taradıktan sonra bize içeriye kadar eşlik ettiler. Gelip bizi almalarına dek, bu hükümet binasından beklememiz söylendi.

Dış Mıntıka'da böyle bir yerin varlığından haberim yoktu. İç Mıntıka'nın yanına yaklaşılmazdı belki ama bu bölgedeki küçük bina topluluğu, Dış Mıntıka'nın genelindeki binalar arasında dikkat çekiyordu. Daha temiz, daha yeni ve Dış Mıntıka'daki diğer tüm binaların onlarca yıldır karşı karşıya kaldığı çürüyüşten etkilenmemiş görünüyordu. Buraya uygun görünmüyordu. Kum çukurunun ortasında bir tek cam şişeye benziyordu.

Volta atmaya başladım. Derimde karıncalar geziniyor gibi hissediyordum. Görevlilere bu kadar yakındayken, kılık değiştirmiş bile olsak başımıza her şey gelebilirdi.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" diye fısıldadım Clarke'a.

"Lağımdan iyidir," dedi ekşi bir sesle. "Şikâyet etmeyi bırak."

Planı biliyordum. Silas'ın bizim için her şeyi ayarladığını da. Ama hiçbir şey içime sinmiyordu. Oasis ne zamandan beridir insanların bu kadar kolay içeri girip çıkmasına müsaade ediyordu? Evet, üniforma ve kimliklerimiz vardı ama bunlar çok basit geliyordu.

Bir şeyler ters gibiydi. Bunun adrenalinden mi, paranoyaklıktan mı yoksa bir tür altıncı histen mi olduğuna karar veremiyordum. Ama sanki birisi bizi gözetliyormuş gibi omzumun üstünden bakıp duruyordum.

Kapı açıldı ve bir görevli elinde listeyle içeri girdi. “Nakilleriniz burada,” dedi.

“Nereye nakil?” diye sordu Noah. Görevli de listesini tekrar kontrol etti.

“Adalet Kulesi,” dedi. “Listede öyle diyor. Doğru mudur?”

“Ne?” Boğazım sıkıştı, öne bir adım attım. Plan bu değildi. Silas bizim DB’ye o kadar yakın olmamızı asla istemezdi. Onun burnunun dibinde nasıl gizli kalabilirdik?

“Bir sorun mu var?” diye sordu görevli.

Bize daha yakından bakıyordu şimdi. Geri adım atmam gerektiğini anladım, başka bir seçeneğim yoktu. Ona itiraz etmeye başlasak sadece üzerimize daha fazla dikkat çekerdik. Üstesinden gelemeyeceğimiz bir dikkat olurdu bu.

“Evet,” dedim bu kez daha sakın bir sesle ve yutkundum. “Doğru bu.”

Yavaşça başını salladı, tuhaf davranışım kafasını karıştırmıştı. Bizi dışarı çıkarırken gözlerini üzerimizden hiç ayırmadı. Bir nakliye kamyoneti, binanın yanına park etmişti. Başka altı görevli ile birlikte kamyonete bindik.

Jay kamyonetin diğer ucundan bana bakıyordu. O bakışta beni ürperten bir şey vardı.

Hazır ol.

5

Kamyonetin kapısı yana sürölerek açıldı ama beklediğim gibi ışıktan gözlerim kamaşmadı. Yeraltındaki bir iniş noktasında, kısmen karanlığa bırakıldık. Noah peşimden kamyonetten indi ve gerindi. Arkamızda başka görevliler sıralanırken, Noah tamamen rahat gözükmeyi bir şekilde başarıyordu. Jay, Clarke ve diğer görevliler de inince, arkamızdaki kamyonetin motoru yine kükreyerek canlandı ve uzaklaşıp gitti. Bölgenin en ucundaki tünelden geçen kamyoneti izledim.

Çıkış yönünü onun da fark ettiğinden emin olmak için Jay'e baktım.

Ekibin başındaki kadın görevli bizi bir grup asansörün olduğu yere götürdü. Omuz omuza durarak asansöre sığıştık. İki yanımda yumruklarımı sıkıyıştım. Asansör sallanarak yukarı çıkarken, tutunayım diye iki yöne doğru ellerimi savurmamak için kendimi zor tuttum.

Asansörün kapıları, floresan ışıklarıyla aydınlatılmış, uzun bir odaya açıldı. Işıklar odayı boydan boya kaplıyordu ama pencere yoktu. Hâlâ yerin altında olmalıydık.

“Sıfır noktası.” Bir kadın arkamızdan gelip grubun başına geçti ve bizi odaya aldı. “Adalet Kulesi’nde bulunduğunuz süre boyunca burası sizin kalacağınız yer olacak. Buraya atanmış olmak bir ayrıcalık, sizin de ona göre davranmanız gerek. Standartlar yüksek, cezalar serttir. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı,” dedi grup hep bir ağızdan.

“Burası sizin kafeteryanız olacak. Bu kapının arkasında yatacağınız bölüm var. Hepinize bir günlük program verilecek. İhtiyacınız olan tüm bilgiler orada yazıyor. Program her hafta yenisiyle değiştirilecek. Eğer görevde değilseniz, burada bulunacaksınız. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı.”

“Görev süresince asla kavga, tartışma ya da konuşma olmayacak. Bu odadan ayrıldığınız anda, soru sorulmadığı müddetçe ağzınız açılmayacak. Size ihtiyaç olana kadar, görünmez olacaksınız. Size ihtiyaç olduğunda ise hızlı ve etkin davranacaksınız. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı.”

“Güzel. Bu kurallardan herhangi birini çiğnerseniz, beni tekrar görürsünüz. Uyarımış olayım, beni bir daha görmeyi hiç istemezsiniz.”

Grupta endişeyle karışık bir gülüşme oldu, görevli onları ters bir bakışla susturdu.

“Programlarınızı alın.” Arkasındaki masada bırakılmış kâğıtları işaret etti. “Programınızı öğrenin, sonra da gidip biraz uyuyun.”

Başka bir şey söylemeden odadan ayrıldı. Kapı onun arkasından kapandığı anda, herkeste gözle görülür bir gevşeme oldu.

Kendi programımı alırken diğerlerine kaçamak baktım. Benim görevli ismim listenin en üstündeydi: Görevli Myers. Grubu takip ederek kapılardan geçtim ve yatakhane bölümüne vardık.

Burası da çok büyük bir odaydı. Genesis'teki kafeteryayı hatırlatmış, sadece masalar yerine ranzalar sıralanmıştı. Elimdeki kâğıda göz attım, ranza numarası burada yazıyordu; 348. Odada yürüyüp bu rakamların yazdığı ranzayı aradım. Sayılar yatakların ayak uçlarına basılmıştı.

Oda çoktan görevlilerle dolmuştu. Ranzalar arasındaki korigordan geçip, kendi yatağımı bulana dek diğer görevlilerin aralarından dolaştı. Yatağımı bulup uzandığımda bitkin halimi pek hissetmiyordum ama yorgun olmam gerektiğinin farkındaydım.

Fakat Silas'ın sözleri kafamın içinde yankılanıp duruyordu: "İ Mıntıka'da bir koğuşa nakledileceksiniz. Orada sizi kimse tanıyamaz. Selyan şehrinden mümkün olduğunca uzak kalınca, kimliğiniz tespit edilemeyecek."

Paniğe kapılmamalıydım. Boğulacağımı hissetsem de, paniğe kapılamazdım. Varışımızın üzerinden henüz dakikalar geçmişken, plan şimdiden bozulmaya başlamıştı. Ama telaşlanırsam dikkatim dağılırdı. Dikkatim dağılırsa da hepimiz lrdk.

6

Bir siren sesiyle yerimden sıçrayarak uyandım. İlk başta dağılmış hâldeydim ve kalbim göğsümde küt küt attı. Ayaklarımı yere basınca, birden kendimi etrafa koşturan insanlar denizinin ortasında buldum. Neler olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı: Adalet Kulesi'nde ydım ve bu sirenler de benim gizli görevimin ilk gününün başladığına işaret ediyordu.

Ellerimle sertçe yüzümü ovdum ve odaklanmak için kendimi zorladıktan sonra aceleyle hazırlanmaya koyuldum. Etrafa baktım; herkes çoktan giyinmiş sayılırdı. Ben de hemen yatarken giydiğim tişörtümü başımdan çıkarıp, mavi görevli üniformasını tekrar giydim.

Aptalcaydı belki ama diğer görevlilerin yanında üstümü değiştirirken kendimi savunmasız hissediyordum. Bir yanımda, bu üniformanın aslında gerçekte olduğundan daha fazlasını gizlediğine ikna olmuştu. Ama içten içe biliyordum ki tespit edilebilirdim. Üniformam olsa da olmasa da tanınabilirdim.

Diğer herkes çıkışta sıra olurken ben de botlarımı ayağıma geçiriyordum. Tam kapı açılırken ben de koşup kayarak sıraya katıldım. Görevliler tek sıra halinde çabucak dışarı çıktı ve herkes derhâl oturacak bir yer bulup yerleşti. Birkaç saniye için kafeterya dolmuştu.

Bir an tereddüt ettim. Ama birisi arkamdan ittirdi ve ortalıkta dikildiğim için bana pis pis baktı. Ben hemen odanın en ucunda bir yer buldum.

Kafeteryanın farklı yerlerine yerleştirilmiş monitörlerde sürekli Oasis haberleri dönüp duruyordu. Ama benim gözlerim, ekrana sadece istatistiklerin sıralandığı ve altyazıların geçtiği zaman takıldı.

Hastalıktan ölenlerin sayısı şimdiden binlere ulaşmıştı. Sebebin virüs olmadığı doğrulanmış ama başka bir bilgi verilmiyordu çünkü onlar da başka bir şey bilmiyordu.

Koğuşlarda çekilmiş, Wilke'nin bize Genesis'te gösterdiğine benzer, kısa kamera kayıtları vardı. Ama bunlar daha da kötüydü. Hastaneler tıklım tıklım doluydu, sağlık malzemeleri hızla tükeniyor ve kimse ne yapacağını bilmiyordu.

Gözlerimi indirdim ve gün başlamadan önce yemeğimi mideme indirmeye çalıştım. Tadı hiçbir şeye benzemiyordu. Ama nasıl oluyorsa, aynı anda hem yoğun bir jelatin, hem de ıslak kum tadını ısrarla vermeyi başarıyordu.

Teşhis yoktu, deva yoktu. Virüs değildi. Hepsi bu, tüm bildikleri bundan ibaretti. Binlerce insan şimdiden ölmüştü ve elimizdeki tek bilgi, virüs olmadığıydı.

Orada en fazla beş dakika civarı oturmuştum ki sirenler tekrar çaldı ve herkes ayaklanıp asansörlere doğru yöneldi.

Kalabalık itiş kakışı arasında asansörlerden birine bindim. Kapı kapanırken köşeye iyice sıkıştım ve sonra asansör yukarı çıkmaya başladı.

Yukarı çıkma hissi başlayınca, midem yerinden düşer gibi oldu. Ama en son bir asansöre bindiğim zaman olanları hatırlamayı reddettim. Düşünmemem izin vermedim.

Programımda, görev yerim olarak ikinci kat yazıyordu. Bu yüzden ikinci katta başka görevlilerle birlikte indim. Birkaçı koridorda düz ilerlemeye devam etti ve görevlendirildikleri

yere neresi ise oraya gitti. Ama benim yerim burada, asansörün önündeydi.

Düşük riskli, düşük güvenlik düzeyli bir işti. Önemli toplantılardan hiçbiri burada yapılmıyordu. Asıl yoğun güvenlik bunun altında ve üstündeki katlardaydı. Benden önce nöbette olan görevliyi değiştirip yerini devralınca ve o da asansöre binince, koridor tuhaf bir sessizliğe büründü.

Birkaç dakika boyunca gergindim. Tetikteydim. Sonra dakikalar akıp saatlere kavuştu ve etrafımdaki duvarlar hareket edip bulanıklaşıyor, yerlerinden oynuyor gibi gelmeye başladı. Bense ayakta durup bekliyor, sessizce nöbetimi tutuyordum.

Herhangi bir şekilde harekete geçmeden önce Silas'ın işaretini beklememiz gerekiyordu. Ama zaten şu an nasıl bir hamle yapabilirdim, onu bile bilmiyordum. Her köşede güvenlik kameraları vardı ve eğer nöbet değişimim gelmeden buradan ayrılırsam, kameradan görürlerdi.

Sırtım Selyan duvarına, yüzüm şehrin manzarasına dönüktü. Gözlerim asansör kapılarına odaklıydı. Öyle çok hatıra içimde yükseliyordu ki, sonunda zihnimi hepsine kapattım.

Bunların altında boğulamazdım. Başıma gelmesini beklemeden bunu düşünüyordum. Bunların altında boğulamazdım.

“Pin” diye bir ses duydum ve asansörün üstündeki numaralar geriye saymaya başladı. İki numarada durdu. Kapılar yana açıldı ve uzun boylu, sakallı bir adam asansörden indi. Ardından ise, rüyalarımda ve hatıralarımda o kadar çok canlanan ve artık tamamen hayal gibi gelmeye başlayan o bir çift göz takip etti. Ama işte gerçektir ve buradaydı; bir iki metre öteden bana bakıyordu.

Kole.

Şaşırdı ama sadece bir saniye sürdü. Sonra kendisinden önce inen adama gülümsedi ve belli ki asansörde başladıkları muhabbete devam etti.

Fakat benim kalbim bozuk bir makine gibi tekliyordu, kendimden geçmiş gibi hissediyordum ve o odadayken ciğerlerim nasıl işleyeceğini unutmuş gibiydi. O ise...

O ise sadece yürüyüp gidiyordu.

Aklım toparlanıp olan bitene yavaş yavaş yetişti. Gözlerim onu tekrar izleyebilir olduğunda, yürüyüşünün her adımını ve üstüne mükemmel oturan takım elbisesinin her kesimini inceleyerek ölçüp biçebilir olduğunda, o yürüyüp gözden kayboldu.

Kalbim tekrar bir parça tesirli bomba gibi işlemeye başladı. Sanki onu gördüğümde durmuştu da şimdi arayı kapatmaya çalışıyordu. Ellerim titremeye başladı, gözlerim bulandı ve koridor yine boştu.

Bir süre tek düşünebildiğim şey buydu: Mükemmel görünüyordu. Üstünde bir çizik bile yoktu. Temiz tıraşlıydı, saçlarını kesilmiş iyi şekillendirilmişti. Takım elbisesi pahalı ve ütülüydü; vücuduna özel olarak dikilmiş kadar iyi oturuyordu.

Yarılmış dudak yoktu. Moraran yara bereler yoktu. Kırık kemikler ya da yırtık deriler veya kesikler, yanıklar yoktu. Benim bilincimde kendi kaotik ordularını kuran o işkence yaralarının hiçbirinden eser yoktu.

Bundan sonraki sorular birbiri ardına geldi ve üst üste yığıldı.

Ne olmuştu?

Neden buradaydı?

Neler dönüyordu? Neden ben burada yokmuşum gibi davranmıştı?

Sırtımı tekrar Selyan duvara yasladım ve akciğerlerime zorla nefes almaya gayret ettim. Eğer birisi beni bu şekilde görse azar

işitirdim; ama dizlerim beni tutmakta zorluk çekiyordu, gözlerim ise onun dönüp ardında kaybolduğu köşeye takılıp kalmıştı.

Bunların altında boğulamazdım.

7

Nöbetimin bitmesine beş saat daha vardı. Hareket etmedim. Huzursuzlanmadım, seğirmedim, volta atmadım. Sadece ayakta dikilip asansör kapılarına baktım. Bedenim katı ve uyuşuktu. Nöbet değişimim geldiğinde tekrar asansöre binip tekrar sıfır noktasına döndüm.

Vardiyalarından dönen görevlilerle dolup taştan kafeteryada etrafa bakındım. Onlar için önceden masalara konmuş yemekleri yemek için yerlerine oturuyorlardı.

Düşüncelerimin çok yoğun olmasını beklerdim ama nedense kapalıydı. Ya da aslında düşünüyordum ama herhangi bir manaya ulaşamayacak kadar karışık ve bulanıktı düşüncelerim.

Etrafımda hareket eden vücutları hiç görmeden oda boyunca yürüdüm. Önce bir ayak ileri, sonra diğeri, adım adım... Her bir ayak sesi kulağıma tüfek ateşlenmiş gibi şiddetli geliyordu. Biri beni kolumda çekti ve başımı ona çevirdim, görüşüm netleşsin diye gözlerimi hızla kırptırdım.

Noah'tı bu, kafası karışık gibi bakıyordu bana. Bana bir şey sormaya çalıştı ama kulağımda onca uğultu arasında onu duymadım. Bu yüzden onu başımdan savdım, kafeteryanın ortasında dikilir hâlde bir başına bıraktım ve çıkışa doğru sendeleyerek yürümeye devam ettim.

Ciğerlerim artık işlemiyor, düşüncelerim beynimin içinde kırılan ışık demetleri gibiydi ama düşünmem gerekiyordu. Bir tuvalete girdim, etrafta kimse olmadığından emin olduktan sonra aynada kendime baktım.

Bir şeylerin birbiriyle örtüşmesini bekledim. Bir şeylerin mantıklı gelmesini. Fakat tek algıladığım, Kole'un o asansörden çıkıp yürüyüşünün tekrar tekrar, bana işkence eden bir döngü halindeki hatırasıydı.

Çok anlamsızdı. Hiçbiri mantığıma uymuyordu. Bunun ne anlama geldiğini çıkartabilecek kadar uzun süre kalbimi yavaşlatamıyordum. Nefesim de hızlanmamıştı ama kendimi soluk soluğa hissediyor, sanki etrafımdaki havadan boğuluyordum.

Odaklan, diye düşündüm. Parçaları birleştir.

Yumruğumu aynanın yanındaki duvara vurdum. Parmak eklemlerimden derimin ve etimin yırtıldığını hissettim ama canım acımadı.

Hiçbir şey canımı yakmıyordu. Düşünemiyordum.

“Myers.” Yan odadan sevimsiz bir ses gelmişti. Kapıyı olabildiğince çabuk açıp, kanlı elimi arkama sakladım.

“Evet?”

“Gidelim. Görevin var.” Başıyla asansörü işaret etti.

“Bir sonraki görevime daha yirmi dakika-“

“Değişti,” dedi. “Gidelim hadi.”

8

İşte orada, asansörün önünde aynı siyah takım elbise içinde, aynı kusursuz saçlarıyla duruyordu.

Kafamın içinde değil, burada.

Kole.

Asansörden indiğimde bana pek bakmadı bile, sadece benim orada olduğumu görebileceği kadar gözü bana doğru kaydı ve sonra olduğu yerde dönüp ters istikamette yürümeye başladı. Bizimle gelen bir görevli daha vardı. Bu koyu kıızıl saçlı, uzun boylu adam, Kole yürümeye başlayınca onu takip etti, ben de adamın peşinden yürüdüm.

Başka bir asansörün önüne gelene dek yürümeye devam etti. Durdu ve asansöre bindi. Ben de diğer görevliyle birlikte onu takip ettim ve asansör aşağı inmeye başladı.

Niye buradaydı?

Selyan şehrinde ne işi vardı, niye seçkinlerden biri gibi giyinmişti?

60. katta durduk.

Asansörden indik. O koridorda, ne yaptığını bilir bir tavırla uzun adımlar atarken, ben de onu takip ettim. Altmışıncı katın resepsiyon masasının önüne geldiğimizde, durdu ve 60B'deki toplantı odasına yiyecek içecek bir şeyler gönderilmesi emri verdi.

“Emredersiniz efendim,” diyen hizmetkâr başını salladı. “Derhâl gönderilecek.”

“Jameson?” diye seslendi Kole. Etrafına bile bakmadan iki parmağını kaldırıp diğer görevliyi çağırdı.

“Emredin efendim,” dedi görevli öne çıkıp hazır ola geçerek.

“Her şeyin düzgün yürüdüğünden emin olmanı istiyorum. Toplantı on dakika içinde başlıyor, o zamana kadar hazır olmalı.”

Görevlinin yüzü şaşkınlıktan bir anlığına seğirdi. Yüksek rütbeli bir görevliyi yiyecek içecek işini idare etmeye göndermek, elbette inanılması güç bir talepti. Ama Selyan şehrinde bazı şeyler sorgulanmazdı ve DB’nin oğlu olmak da bu sorgulanmazlardan biriydi.

DB’nin oğlu!

Kole bana Devlet Başkanı’nın oğlu olduğunu söylediğinde ona inanamamıştım. Aaron’da çok doğal duran yetki ve unvan, Kole’a hiç uymuyordu. Bu yüzden hiç öyle düşünmemiştim. Bu ilişkinin içeriği üzerine hiç kafa yormamıştım.

Ta ki bu ana dek. Ve şimdi Kole dilencilerin arasında bir prens gibi muamele görüyordu. Bu durumu da gözünü bile kırpmadan kabullenmişti. Benim bilmek istediğim tek şey ise, onun nereye gittiği. Bu çok saçma geliyordu. Bir asi olan, vücudundaki her bir nefesle Oasis’e ve onun toplum üzerinde kurduğu mutlak baskıya karşı direnen bir çocukla tanışmıştım ben. Ama o, şu an karşımda olan adamla aynı kişi olamazdı.

Kole bu değildi. Gerçek Kole olamazdı bu. Benim Kole’um olamazdı.

Ama ya benim Kole’um, benim Aaron’ım ile aynıysa? En ufak bir dürtmeyle yırtılan, yalanlar üzerine kurulu kâğıt bir çocuk ise?

Ya benim tanıdığım Kole aslında hiçbir zaman var olmadıysa? O zaman ne olacaktı?

Diğer görevli onun emirlerini yerine getirmek üzere uzaklaştı. Şimdi sadece Kole ve Selyan duvarları kalmıştı. Burada

olduğumun farkında mıydı, yoksa artık beni bile tanımayacak kadar elden gitmiş miydi? Ben tam bunları düşünürken Kole'un birden rolünden saptığını gördüm. Beni kolumdan tutup bir kapıyı iterek açtı ve ikimizi de içeri soktu.

Duyularım alev aldı ve beynimde bir şalter açılıvermiş gibi, odadaki her detayı kafama işlemeye başladım. Oda boyunca parçalanmış ışıkları gördüm, başımı kaldırdım, üstümüzde bir avize vardı. Duvarlar sıcak krem rengiydi. Koyu meşeden döşeme tahtaları ve krem rengi mobilyalar vardı. Kapıya en uzak olan kanepenin yanındaki masaya kitaplar istiflenmişti. Dört kitap vardı, biri hariç hepsi kalın ciltlerdi. Bir tanesi küçük, ince, belki de bir not defterleriydi. Odanın öbür ucunda ikinci bir kapı daha vardı, bizim girdiğimiz kapıdan daha küçüktü. Zemin ahşabıyla aynı koyu renk malzemedendi. Çıkış kapısı olmak için fazla küçüktü, belki de sadece bir dolaptı.

Ve bana sarıldı. Tertemiz, sabun gibi kokuyordu. Takım elbisesi kusursuzdu. Eskiden olduğu gibi ahşap ve ev yapımı sabun gibi, dışarısı gibi kokmuyordu. Dışarıdan kalan her şeyi üstünden silip atmıştı sanki.

Kendime engel olamadım. Neler olduğunu ve onun artık kime dönüştüğünü bilmesem de, kendimi durduramadım. Ellerimi onun beline sardım, o da yüzünü benim boynuma bastırdı. Sıcaktı, çok sıcaktı. Tıpkı Nails'ın mekânından ayrılmamızdan önceki gece ona ilk kez sarıldığım zamanki gibiydi. Aynı anda hem çalıntı bir lüks hem de mutlak bir ihtiyaç gibi hissettiriyordu kendini. Selyan şehrine gizlice girmeden önceki gün, koridorda beni öptüğünde ve her şey değiştiğinde olduğu kadar sıcaktı. O soğuk asansörde, çatıdan ve hayatımdan çıkmadan önce beni son kez tuttuğu zamanki kadar sıcak. Şimdi geri dönmek üzere çıkmadan...

“Yaşıyorsun,” diye fısıldadı. Bana şöyle bir bakmak için biraz kendinden uzaklaştırdı. Eliyle omuzlarımı, kollarımı süpürdü, hâlâ sağlam, hâlâ iyi, hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için kontrol etti. Sonra beni tekrar kendine çekti. “Yaşıyorsun. Buradasın.”

Onun omzu üstündeki başımı salladım. Sonra beni tekrar kendinden hafifçe iterek uzaklaştırıp bir daha bana baktı. Gözleri benim parmak eklemlerimdeki kesiklere takıldı ve ağzı endişeyle kıvrıldı.

“Ne oldu?” elimi tutup kaldırarak yarayı inceledi ama ben elimi hemen geri çektim.

“Sen de buradasın.” Kelimeyi ağzımdan güçlkle çıkaramıyordum. Bu olanlar beni boğuyor gibiydi. “Niye buradasın?”

Tekrar elimi tutmaya çalıştı ama ben onu geri ittim. Onu kol mesafesinde tuttum. Keşke dışarıdayken tanıdığım Kole’un iki farklı versiyonu olmasaydı kafamda, çözölen hatıralar dizisi içinde, çalıntı anlarda ve sessiz tesellilerde.

Bir zamanlar tanıdığımı sandığım Kole’un...

Diğer hali Aaron’a çok daha fazla benziyordu. Mükemmel ve ütölü takım elbisesi, güzel kokularıyla karşımda duruyordu şimdi. Üstünde ‘gerçek’ olan her şeyi sökölüp alınmış, yerine Oasis’in kokusu sinmişti. Belki de o Kole’un yokluğunu aniden fark etmek, boğuluyor gibi bir hıçkırımda neden olmuştu.

“Yaşıyorsun,” diye fısıldadı. Karşısında gördüğüne inanamıyor gibi, karşısında bir serap varmış gibi, avucuna alnına koydu. Nefesi kesilmişti. Rahatlamıştı. Sarsılmıştı.

“Sen de buradasın?” diye fısıldadım. Nefessiz, acı ve kargaşa içinde. “Neden?”

“Fazla zamanımız yok,” dedi sonunda aklını toplayıp. Odaya bakındı, kapıya ve sonra tekrar bana baktı. Bana doğru iki adım

attı ve ellerini yüzümün iki yanına koyup, gözlerimin içine baktı. “Buradan çıkman gerek. Hemen.”

Ellerini üstümden attım. Hayretler içinde göründü.

“Sana ne oldu?” diye fısıldadım. Elimin silahıma doğru inmesinden nefret ettim. Sadece kontrol ediyor, yerinde durduğundan emin oluyordum. Ama korku gerçek bir varlık gibiydi. O hareketim Kole’un da gözünden kaçmamıştı, geriye doğru bilinçsiz bir adım attı.

“Quincy, durum karışık...”

“O da ne demek? Niye buradasın?”

“Altı ay içinde bir sürü şey oldu demek,” diye tersledi. Elimde olmadan gözlerimle odayı tarayıp mevzi almak için en uygun konumu aradım. Sonra kendimi durdurdum: Karşımdaki Kole, diye bağırdı zihnim bana.

İşte yine oradalar. İki farklı resim, birbiriyle iç içe geçmiş, titreşiyor. Güvendiğim Kole ile güvenmediğim Kole.

Avuçlarını gözlerini bastırdı ve iç çekti. “Üzgünüm. Sana her şeyi anlatmak istiyorum ama zamanım yok. Açıklayabilirim, ama şu an sadece seni buradan çıkarmamız gerek.”

“Bir yere gitmiyorum.” Başımı yana salladım. “Gidemem.”

“O da ne demek?”

Çenemi sıktım ve milyon farklı duygunun ortaya çıkmaması için onları bastırmaya çalıştım. Fakat onun beni izlediğini görüyordum. Gerçekte ne hissettiğimi anlama konusunda hep çok başarılıydı.

“Sana söyleyemem,” diye fısıldadım. Ona söylemek istiyordum aslında. Kolezyum’u ve oradan kaçışımı, Genesis’i ve Mark’ı. Ama yapamazdım. Bu türden bilgiler konusunda ona güvenemezdim. Olmazdı.

“Neden?” Cevabı zaten biliyordu. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Ama sesindeki acı ifadesi başka bir şey söylüyor, kafamdaki iki farklı karakterin resmini birbirine karıştırıyordu.

Ona güvenmek istiyordum.

“Quincy,” dedi yalvararak. “Neler oluyor, anlat bana lütfen.”

“Sana hiçbir şey anlatamam.” Geriye bir adım atarak kararımı perçinledim. “Şu anda kimin tarafında olduğunu bilmiyorum.”

Kole’un gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sonra şok ve ardından dehşete benzer bir ifade belirdi. Ama bir şey demesine vakit kalmadan, kapı yana sürülerek açıldı.

Noah.

Onun da gözleri irileşti. Ama şoktan değil, korku ve kafa karışıklığından.

“Efendim,” diye mırıldandı Kole’a selam verirken. Ama gözleri hemen bana döndü ve yüksek sesle söylemeksizin bana bir şeyler anlatmaya çalıştı.

DB’nin oğlu ne söylemeye çalıştığını anlar diye korkudan kanımın donduğunu fark ettim.

“Görevli Myers’a buranın güvenlik analinizi yaptırıyorum,” dedi Kole rahatça. “Haftaya burada bir etkinlik düzenlenecek, kaç görevli getirtmem gerektiğine karar veremedim. Siz ne dersiniz, Görevli Phillips?”

“İki nöbetçiden daha fazlasının gerekmeyeceğine eminim, efendim,” diye cevap verdi Noah sakince. Soğukkanlılığını koruyordu.

“Tabii,” dedi Kole. Sonra yanımdan geçip kapıdan çıktı ve koridorda gideceği yere doğru devam etti. Biz de onun peşinden yürüdük ve hiçbir şey olmamış gibi, üst kattaki toplantısına kadar ona eşlik ettik.

Kole bana bir saniye bile bakmadı. Eğer insanları İçeride bu kadar kolay kandırabiliyorsa, acaba dışarıda da bizi mi kandırıyordu? Toplantı odasında Noah ve ben, kapının önünde nöbet tutan görevlilerin görevini devraldık. Ben dikkatimi karşımdaki duvara yöneltmeye çalışsam da düşüncelerim kafamın içinde fırtınalar koparıyordu.

Noah bir kez öksürdü, ona göz attığımda da sonrasında benden bir açıklama beklediğini ima eden bir bakış gördüm. Başımı salladım ve tekrar karşımdaki duvara döndüm.

Bir açıklama duyacaktı, o kesindi. Ama duyduğu şeyden hoşlanacak mıydı, onu bilmiyordum.

Programımız o gece geç saatlere kadar devam etti. Kole'un katıldığı toplantı neredeyse beş saat sürmüştü, nihayet toplantı odasından çıktıklarında Kole benim olduğum tarafa hiç bakmamıştı. Arkasında tanımadığım iki görevli ile birlikte yürüdü ve hemen dönüp gitti. Koridorda uzun adımlar atarak gözden kayboldu.

Buraya geldiğimden beri DB hakkında ne bir şey görmüş ne de duymuştum. Bu durum beni endişelendirmeye başlıyordu. Ona bu kadar yakındım oysa, sadece Oasis'te ya da İç Mıntıka'da da değil, Selyan şehrinin içindeki kulelerdeydin. Şu an için dünyadaki en tehlikeli yer burasıydı.

Ama eğer onu en azından görmüş olsam ya da nerede olduğunu bilsem, şimdikinden daha iyi olabilirdi. Omzumun üstünden bakıp onun her an bir yerden çıkivermesini bekliyordum.

Tüm bunların en rahatsız edici tarafı da babasının yokluğunda oğlu Kole'un onun yerini dolduruyor görünmesiydi.

Kole'un babası. Bunu kafamın içinde normal bir şeymiş gibi görmeye çalıştım. Anlam verebilmeyi denedim ama olmadı. Asla olmayacaktı. Onunla Oasis Devlet Başkanı arasındaki uçurumu mantıklı bir şekilde kapatmak mümkün değildi.

Kole burada pek çok şeye katlanmıştı. Eğer içeri gizlice girdiğimiz zaman buraya verdiği tepkisinden biliyor olmasaydım bile, bugün gözlerindeki ifade gözümünden kaçmamıştı. Sanki duvarlar bile ona karşı bir tehditmiş gibi.

Ama bu tepkisinin, burada olmayı seçmesiyle bağlantısı neydi? Seçmiş miydi ki? Eski hayatına kendi rızasıyla mı dönmüştü?

Bir anlam veremiyordum.

“Myers,” dedi Noah. Bana hitap ettiğini anlamam bir saniye mi aldı. Ve tüm hayatımın burada kırılğan ve canımı tehlikeye atan bir sırra bağlı olduğunu... “Gidelim.”

DB’nin danışmanlarından birini toplantıdan toplantıya takip edip durarak üç saat daha geçirdik. Gecenin sonunda serbest kaldığımızda, önümü görececek halim yoktu. Noah’yı takip ederek alt kattaki görevliler ordugâhına indim.

Dalgın dalgın yemeğimi yedim. Yiyecekleri ağızıma tıkar-ken zihnim sürekli Kole’un bana söylediklerini tekrar tekrar gösteriyordu. Sanki bu şekilde, Noah yanımıza gelmeden önce onunla paylaşabildiğim birkaç cümleden, neler olduğuna dair ipucu bulabilecektim.

Sıranın sonuna tepsilerimizi bıraktık, ben daha kendimi toplayamadan, Noah beni kolumdan tutup yatakhane bölümüne götürdü. Görevlilerin çoğu daha kafeterya kısmında olduğu için burası neredeyse boştu.

“Orada neler oluyordu?” diye sordu bana dönüp.

Derhâl paranoyak duygularım ortaya çıktı ve ondan uzaklaşıp çılgınca etrafa bakındım. “Sesini yükseltme,” diye fısıldadım.

“Eğer açıklamaya başlamazsan, Silas’la irtibat kurup seni görevden çekiyorum.”

“Beni tehdit etme.”

“Neler olduğunu anlat bana.”

Bir an sessiz kaldım. Benim geçmişim ve Kole ile ilişkim hakkında hiçbir şey bilmiyor gibi davranıyordu. Bu da Silas’ın sadece benden değil, Noah’dan da bir şeyler sakladığı anlamına geliyordu.

Kendi halkından bilgi gizliyordu.

“Onu tanıyorum.” Şüphe toplamamak için onu ranzalardan birini arkasına çektim. “Kole’u tanıyorum.”

“Kole Johnson’ı tanıyor musun?”

“Dışarı’dan tanıyorum, evet.”

Noah bir an gözlerini kırptırarak baktı. Sanki ağzımdan çıkanları algılamaktan tamamen aciz gibiydi.

“Kolezyum’a girmeden önce de dışarıda olduğumu biliyorsun.”

“Ama Kole Johnson’la mı?”

Dişlerimi sıktım, sinirlerime hâkim olmaya çalışarak zemine bakıyordum. Bu durum zaten yeterince zordu. Noah’nın beni Kole’u nasıl tanıdığımı dair sorguya çekmesine gerek olmadan da zordu; Kole’u burada görmek, sesini duymak, onunla konuşmak...

“Evet, Kole Johnson. Benim hayatımı kurtardı.” İşte şimdiden onu savunmaya başlamıştım.

Oasis’te otuzdan fazla asiye suikast düzenleyen Kole Johnson mı? Oasis’in emriyle onlarca masum kişiyi öldüren Kole Johnson mı? Aynı Kole Johnson mı?”

“Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Noah.” Aslında ben de bilmiyordum.

“Onun azılı bir suikastçı olduğunu biliyorum. Genesis’in ondan çok korktuğunu biliyorum. Herkesin ondan korktuğunu, çünkü onun kim olduğuna bakmadan öldürdüğünü biliyorum.”

“O işleri bıraktı!” dedim sesimi yükselterek. Ve hemen pişman oldum. Sakinleşince tekrar denedim. “O işleri bıraktı. Oasis’ten ayrıldı. O hayatı bıraktı.”

“Belli ki bırakmamış!” dedi Noah. Kole orada durup bizi izliyormuş gibi kapıyı işaret etti. “Eğer o kadar değişmişse burada ne işi var şimdi? Neden Oasis’te, Selyan şehrinde, Kurucu

Kuleler'in içinde? Onlardan biri gibi görünüyor, onlardan biri gibi davranıyor, onlardan biri olmak için doğmuş zaten. Daha ne kadar kanıta ihtiyacın var, Quincy? Gelmeden önce bunu Silas'a söylememiş olduğuna inanamıyorum. Hepimizi tehlikeye atıyorsun. Gece uykumuzda bile bizi öldürebilir o," dedi, kendi yatağına doğru korkuyla bakıp. "Bize her şeyi yapabilir. Her şeyi tehlikeye attın sen."

Yatağa çöküp yüzümü ellerimle örttüm. "Artık hiçbir şey bilmiyorum. Onu tanıdığımı sanıyordum ama bunun için yapabileceğim bir açıklama yok. Eğer... Eğer o gizli bir görevde değilse."

"Neden? Neden gizlensin ki? Hem ne olarak? Kim için?"

"O bizim tarafımızda. En azından öyleydi. Belki hâlâ öyle..." Sinirimden bağırmamak için kendimi tuttum. "Bilmiyorum. Ben de neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ama o Oasis'ten kaçtı, tıpkı diğer herkes gibi. Neden tekrar babasının izinden gitme riskine girsin, bilmiyorum."

Benim şüphemi itiraf etmem üzerine, Noah'nın harareti biraz yatışmıştı. Yatakta yanıma oturdu.

"Ya sürekli kovalanmaktan bıktıysa?" diye sordu Noah. "Ya gerçekten Oasis'e döndüyse?"

O düşüncenin benim gücümü kesmesine izin vermemeye çalıştım ama engellemesi zordu. Sanki elimizde iki seçenek vardı; ya ölmek ya da yozlaşmak. Ama ben Kole için ikisini de istemiyordum. Şimdi bile, korku ve kuşku içimde paniği beslerken dahi, ona dair anılarım daha güçlüydü. Umutlanmadan edemiyordum.

"Eğer bir kaçaksa," dedim yavaşça, "o zaman ben onu koruyamam. Eğer bize ihanet ettiyse, onu korumam."

Noah başını salladı ve elini omzuma koydu. “Zor bir durum,” dedi, “güvendiğin birinden böyle şüphe etmek... Ama sen doğru olanı yapıyorsun. Hepimiz için.”

Suçluluk duygusuyla ağzım ekşirken ve diğer görevliler odaya damlamaya başlarken, tek yapabildiğim şey başımı sallamak ve yutkunmaya çalışmak oldu.

Ertesi gece, daha önceden anlaştığımız üzere her birimizin Silas'a rapor göndermesi gerekiyordu. Bunun için de görevli koğuşlarından gizlice sıvışıp kameraların bizi göremeyeceği bir yer bulmalıydık. Noah telefonu yatak ile döşek arasına saklamıştı. Bu yüzden onunla yer altındaki atlama noktasında, gece saat ikide buluşmam gerekiyordu. Ne geç ne erken.

Nöbetimin son birkaç saati bulanıp birbirine karışmış gibiydi. Selyan duvarlarının dışından gelen ışık kayıp giderken, sadece o ışıktan zamanın farkına varabiliyordum. Çoğunlukla etrafta in cin top oynuyordu. İkinci kat genelde tamamen boş olurdu. Bu yüzden geçen gün Kole'un buradan geçmiş olması çok saçma geliyordu.

Nihayet görevli koğuşlarına geri dönüp ranzama uzandığımda, uykuya dalmamak zor oldu. Yorgunluktan göz kapaklarım ağırlaşıyor, kollarım ve bacaklarım yatağa yığılmış hâlde bekliyordum. En azından odada saatler asılıydı. Toplam on iki tane vardı ve bir tanesi yatağımdan görebileceğim kadar yakındı.

Saniyelerin geçişini izledim. Aynı anda hem çok hızlı, hem çok yavaş geliyordu. Sadece uyumak istiyordum. Sadece bu işin bitmesini istiyordum. Ama saat 1.50'de, Noah'nın yatağından kalkıp kapıdan sıvıştığını gördüğümde, ben de kalkıp sessiz sessiz yürüdüm ve bir yandan da kimsenin beni duymaması için dua ettim.

Kapıyı yavaşça yana kaydırıp açtım ve sessizce kafeteryaya yürüdüm. Noah burada kapının yanında duruyordu. Kalbim kafamın içinde şiddetle atıyor, kafatasımda sanki davul çalı-

yordu. Başımın ağrımaya başladığını hissederken, Noah acil çıkış kapısına uzandı.

“Dur,” diye fısıldadım ama çok geçti. “Yangın çıkışları alarmlı.”

“Salak değiliz herhâlde,” diye homurdandı ve başıyla odanın köşelerini işaret etti. “Kameralar geceleri döngüye giriyor, o yüzden bizi göremezler. Bize lazım olan çıkışlardaki alarmlar da devre dışı bırakıldı.”

“Nasıl?” Noah’yı takip ettim ve kapıyı arkamdan kapadım. Atlama noktasına inen merdivenler, kalabalık bir grup hemen ineilsin diye geniş yapılmıştı. Ama ışık yoktu. O yüzden duvara sıkıca tutundum. Burada kayıp merdivenlerden düşersem ne olur diye düşünmemeye çalıştım.

“Jay,” dedi Noah ileriden. Noah’yı göremiyor ama fısıltısından ayırt edebiliyordum. Binanın geri kalanı tamamen sessizdi.

Kalbim tuhaf bir şekilde atıyordu. Oasis’e geldiğimizden beri Jay’i görmemiştim, Clarke’ı da. Farklı yerlerde görevlendirilmiştik. Aradan sadece iki gün geçmiş olsa da, burada çok daha uzun süre gibi geliyordu.

Noah beni merdivenlerin sonunda sol tarafa doğru çekti. Bir duvarın arkasındaki köşeden indik. Karşımıza biri çıkınca neredeyse kalp krizi geçirecektim.

Jay sırtıttı ve Clarke onun karnına dirseğiyle vurdu.

“Nasıl gidiyor, evlat?” diye sordu Jay. Onca zaman kötüden başka hiçbir şey olmamışken, şimdi iyi gibi görünüyordu.

“Herkes bizi öldürmek istiyor,” diye homurdandım.

“Her zamanki gibi yani,” diyerek sırtıttı. Ustura gibi keskin gülüşü yüzünde belirdi. Ama gülümsemesi yarım kaldı ve bir an yüzünde bir tereddüt fark ettim. Gözleri odaksız, dikkati dağınıktı. Burada olmak ona ağır geliyor olmalıydı.

Noah yanımdan yürüdü, üniformasının içinden telefonunu çıkardı, ben de gözlerimi Jay'den uzaklaştırdım.

"Acele etmeliyiz." Noah telefonun üstündeki bir tuşa bastı ve telefon bir cızırtı çıkardıktan sonra açıldı. Birkaç saniye sonra, saat tam ikiye vurduğunda bir arama geldi ve Noah yanıtladı.

Silas ve Wilke kontrol odasında ayakta duruyordu. Yukarı doğru bakan Silas'ın elleri belindeydi. Wilke bizi görünce sırtıttı.

"Noah," dedi Silas hemen. "Konuşma güvenli mi?" Gözleri her birimize tek tek baktı. Burada olan her şeyi bildirmek için birkaç günde bir onunla görüşmemiz için ısrar eden kendisiydi. Emrine uyup uymadığımızı kontrol ettiğini de gizlemiyordu.

"Şimdilik evet." Noah etrafa bakındı. Selyan şehrinin paraşüt atlama sahasında bir köşede toplanmış iken, 'güvenli' demek abartılı bir kelimeydi.

"O zaman çabuk olalım. Güncel bilgiler ne?"

"Kulelere yerleştirildik," dedim herkesin dikkatini çekip. "Nakil sırasında bir sorun oldu."

Silas'ın kaşları çatılıp birbirine bitişti. "DB'ye bu kadar yakın olmamanız gerekiyordu? Neler oldu?"

"Duvardan geçtikten sonra bizi doğruca kulelere naklettikler," diye araya girdi Noah. "Quincy ve ben Adalet Kulesi'nde görevlendirildik." Clarke ve Jay'e baktı.

"Bizi de Barış Kulesi'ne verdiler," dedi Clarke. "Ama Jay'i gündüzleri sürekli dışarı gönderiyorlar."

Hemen araya girdim. "Nereye?"

"İç Mıntıka'daki hastaneleri korumaya. Bir tedavi bulabilmiş gibi görünmüyorlar. Ama sağlık merkezleri dolu, insanlar muayene olmak için birbiriyle kavga ediyor."

Bir Oasis kurumunun baskı altında olduğu gözümde tasavvur etmek bana zor geliyordu.

Silas dalgın ve düşünceli göründü. Wilke de etrafa bakınıyor, yüzündeki endişe belli oluyordu.

“Ben bununla ilgileneceğim,” dedi Silas bir sessizlikten sonra. “Bana birkaç gün ver. Başka bir bilgi var mı? Geldiğinizden beri ne öğrendiniz?”

“Safkanların hastalığa yakalandığını söylerken haklıymışsın,” dedi Noah konuyu değiştirip.

“Bunu zaten biliyorduk, Noah,” dedi Silas soğuk bir sesle. “Başka?”

Noah olduğu yerde kıpırdanıp, “henüz başka bir şey yok,” dedi.

“Ya diğerleri? Onlar bir şey buldu mu?”

Noah başını yana salladı. “Tepki vermiyor gibi görünüyorlar. İlk yayından beri panzehirle ilgili bir konuşma geçmedi. İnsanlar hastanelere taşınmaya devam ediyor ama hiçbir şey olmuyor.”

“Panzehire ihtiyacımız yok,” dedi Silas. “Plan değişti.”

“Ne?” Noah şaşırmıştı.

“Oasis kurulduğundan beri hiç bu kadar zayıf düşmemişti. Bu bizim yönetimi ele geçirmek için fırsatımız.”

“Ama Silas,” diye başladı Noah. “İnsanlar ölüyor-“

“Safkanlar!” dedi Silas. “Safkanlar ölüyor. Bu bizim işimize gelir. Johnson koltuğundan indirildiğinde, ölümleri kontrol altına almanın bir yolunu buluruz.”

“Bu iğrenç bir şey.” Telefonu Noah’nın elinden aldım. “Ciddi olamazsın. Bu tam da Johnson’ın yapacağı türden bir iş.”

“Bazen düşmanların taktiklerini onlara karşı kullanmak gerekir.”

“Binlerce hayatı kurban etmek mi gerekir? Yeni bir dünyayı bu şekilde mi kurmak istiyorsun? Ölümlerle mi?”

“Her halükârda ölümle başlayacak zaten,” dedi Silas. “Ama bu şekilde gücü ele geçirmeyi gerçekten başarabiliriz. Nelerin tehlikede olduğunu unutmayın, Bayan Emerson. Herkesin koruması gereken kişiler var.”

“Senin kendinden başkasını koruduğunu görmüyorum.”

Telefonu Noah’nın eline tutuşturdum. Silas’ın suratına bir saniye daha bakamazdım. Burnumdan soluyarak uzaklaştım. Noah’nın konuşmaya devam edip Silas’la planlar yapmasını dinlerken kalbim hızlanıyordu. Sanki demin bize, Oasis’in kontrolünü geri almak için binlerce hayatı feda etmekten bahsetmemiş gibi rahatlardı.

Arkamdan gelen ayak sesleri duydum. Jay elini omzuma koymuştu, aniden arkamı dönüp elimi tehditkâr şekilde kaldırdım. O da bileğimi tuttu ve bana yaklaştı.

“Dur,” dedi. “Ben düşmanın değilim.”

Bileğimi ondan kurtardım. Nefes nefeseydim. “Ne dediğini duydun mu onun? Duydun mu?”

“Toparla kendini,” dedi tersçe. “Eğer her kötü şey olduğunda kendini kaybedeceksen, kimseye bir faydan olmaz. Sophi’ye ya da yurttaşlara bir yararın dokunmaz.”

Nefesimi yatıştırmaya çalışırken, yumruklarımı sıkıp tırnaklarımı avuçlarıma bastırdım.

“İyiyim ben,” dedim nefes alırken. Başımı yana salladım. “İyiyim. İyiğim.”

“Halledeceğiz bunu,” dedi. “Söz veriyorum.”

“Tamam.” Başımla onayladım. Ona inanıyordum. “Ama Silas sırf Johnson’ın yerine yerleşsin diye insanların ölmesine izin verecek değilim.”

Jay başıyla onayladı, sonra geriye çekildi. Anlıyordu. Silas'ın yaptığı şeyi böyle gören sadece ben değildim. Onda tehlikeli bir şey vardı. Gözlerinden ağgözlülüğü okunuyordu. Tek endişe etmemiz gereken kişi Johnson olmayabilirdi.

11

Silas her kırk sekiz saatte bir Noah'tan rapor istiyordu. Ama anlaşılan, çok tehlikeli olduğu için, tamamımızın orada olmasına ihtiyaç duymuyordu. Çünkü biz ona sorun çıkarmış, karşı gelmiştik ama Noah bunları yapmazdı. Görünen o ki, bu da bizim irtibattan koparılmamıza yol açmıştı.

Ayrıca bizden Adalet Kulesi'ndeki tüm katları taramamızı istemişti. Böylece neyle karşı karşıya olduğumuzu daha iyi anlayacaktık. Fakat bu dikkatimizi dağıtmaktan başka bir şey değildi. Noah emri yerine getirirken, on üçüncü katta yakalanmış, yolu karıştırdığına dair bahaneyle paçayı zor kurtarmıştı.

Ben ise nöbet yerimden bile ayrılmıyordum.

Sonunda Noah beni bulduğunda günün son yemeğinin vaktiydi. Tepsisini önüme sertçe vurdu.

“Benden kaçmayı bırak,” dedi. Kızgındı ama umurumda değildi bu. Niye olsundu ki? Eğer Silas'a hak ettiği cevabı veremiyorsa, benim saygımı da hak etmiyordu. “Neredeydin?”

“Fark etmez,” dedim sessizce, yemeğime bakarak.

“Beni ektin!” dedi sesini yükseltmemeye çalışarak. “O görev ikimize birden verilmişti.”

“Görev falan değildi o, boşa kürek çekmekti sadece.”

“O da ne demek?”

“Bu kadar kör müsün sen?” Doğrudum ve doğruca ona baktım. “Kulelerin şemasını zaten bilmiyor mu sanıyorsun?”

“Sabırlı olmalıyız-“

“Hayır,” dedim hırlayarak. “Sen ne istersen onu yapabilirsin ama ben sabırlı olmaktan bıktım. Bizim niçin buraya geldiğimizi unuttu, artık sadece vaktimizi boşa harcıyor. Bizi aradan çıkarmak için, kendi kuyruğumuzu kovalatıyor.”

“Niye böyle bir şey yapsın?” Noah’nın gerçekten kafası karışmıştı. O kadar derine batmıştı ki, burnunun dibinde olan şeyi bile göremiyordu.

“Birisini koruyor. Ya kendini, ya da...”

“Ya da kim?” Noah’nın sesi ölümcül bir fısıltı halini aldı.

“Ya da Johnson’ı.”

“Johnson’ı neden korusun? Quincy, Silas bizim tarafımızda. Johnson’ın düşmesini en az bizim kadar istiyor.”

“Öyle mi dersin, Noah?” Tabaklarımı alıp masadan kalktım. “Onun düşmesini mi istiyor, yoksa ona dönüşmek mi istiyor? Aradaki çizgi artık benim için hiç net görünmüyor.”

Noah elini saçlarının arasından geçirdi. “O isyanı başlatmak için yıllarca çalıştı. Oasis’i devirecek bir kuvvet oluşturmak için yıllarca mücadele etti.”

“İsyan başlatmak ile ordu kurmak, başlangıçta çok benziyor.”

“Onun bu isyan hakkında nasıl konuştuğunu hiç duymadın. Kimse bunun mümkün olduğuna inanmıyorken sen orada değildin. Henüz her şey imkânsızken sen daha yoktun.”

“Sen de yoktun, Noah. O sizi kendisine borçlu olduğunuza ikna etti. Gerçekte olmadığı bir şey olduğuna inandırdı.”

Noah’nın yüzü kızardı, tüm kasları hınç ve öfkeyle kasılmıştı. “Ben aptal değilim, Quincy. Sen öyle düşünsen bile... Ben onun kim olduğunu biliyorum.”

“Aptal olduğunu düşünmüyorum.” Arkamıza bir göz attım ve huzursuzca ayaklarımı hareket ettirdim: Köşedeki bir nöbetçi bizi

fark etmişti ve beni geriyordu. “Ben de neler olduğunu bildiğimi iddia etmiyorum. Ama ona senin gibi güvenemem.”

“Eğer seni ona ihbar edip görevden aldırmamı istemiyorsan, güvenmeyi öğrensen iyi olur,” dedi ölümcül bir sesle.

Başımı yana salladım, arkadaki nöbetçiye omzumun üstünden son bir bakış attıktan sonra kalkıp tepsimi bırakmaya gittim.

Kafamdan Noah, Silas, Genesis, Oasis ve Kole ile ilgili yüzlerce düşünce dönüyordu. Hepsi birbirine karışıp kulağımda uğulduyorlardı.

Nöbet yerine gidene kadar bekledim ve orada kafamı göğsüme indirip net düşünebilmek için kendimi zorladım. Ağzımı açtığımda bu kadar kesin konuşabilirken, kafamın içi nasıl bu kadar karışık olabiliyordu?

Bir şey söylüyordum ama başka bir şey düşünüyordum. Ama duygu aynıydı. Kemiklerimi sızlatan bir yanlıklık sancısı... Bir şeyler ters gidiyordu ve ne olduğunu bilemesem de, bunu yok sayamazdım.

Aklıma güvenmiyordum ama sezgilerime güveniyordum.

12

Yan odadan gelen yüksek sesle konuşmalara uyandım. Bir an kafam karıştı, kendimi başka bir yerde, Koğuşlarda ya da Üs'te zannettim. Ama sonra uykum açılmaya başladı ve gri odayı gördüm. Selyan şehri, Adalet Kulesi'nde, görevliler ordugâhı, 7. gün.

Yataktan fırladım ve gürültülerin geldiği tarafa gittim. Kafeteryada gözlerim hemen bir ekran başında toplanmış kalabalığa takıldı: Odanın köşesinde en az elli görevli yüksek sesle konuşuyordu.

Kalabalığın arasında kendime yol açarak öne geldim, sonunda neler olduğunu anladım. Gördüğüm şeyin ne olduğuna anlamam biraz zaman almıştı.

Sokaklar. Gri ve pis, moloz yığınlarıyla, kenarda köşede çöp dağlarıyla dolu sokaklar...

Dış Mıntıka.

Görüntü değişti. Yüzlerini kara maskelerle kapatmış insanlar sokaklarda isyan ediyordu.

Görüntü yine değişti. Bir yangın çıkmış, bir bina alevler içinde kalmış, insanlar sokaklarda çığlıklar atıyordu.

Görüntü bir daha değişti. Bir grup maskeli şahıs, bir görevli aracının camlarını parçalıyordu.

Görüntü gene değişti. Başka ve daha küçük bir grup, bir grup görevli birimine saldırmak üzere hazırlanıyordu.

Karşımda gördüklerime inanamıyordum. İşte oluyordu. İşte başlıyordu!

Biz nefessiz izlerken odaya başka görevliler daldı. Çift kanatlı kapılar açıldı ve mavi üniformalı adamlar ile kadınlar içeri doluşmaya başladı. Karşı duvara sıra halinde dizildiler.

Üniformaları bizimkilerle aynıydı ama hiçbirini tanıımıyordum. Her ne kadar diğer görevlilerle vakit geçirmekten kaçınınsam da aynı odada uyuyup sürekli birlikte yemek yiyince, ister istemez yüzlerine aşına olunuyordu.

Ama bunların hiçbirini daha önce görmemiştim. Başka bir bölgeden getirtilmiş olmalıydılar. Çünkü herkes onların varlığından rahatsız olmuş gibiydi. Etrafıma bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştım. Ama bir an sonra kapılar tekrar açıldı. Bu kez gelen, başka bir görevli değildi.

İki yanında muhafızlarıyla birlikte, Kole Johnson gelmişti.

Herkes derhâl hizaya geçti. Ben de sırada düzgün durmaya çalıştım ve yanımdaki görevli ile aramdaki mesafeyi korumaya kendimi zorladım. Kole gelip karşımıza geçtiğinde pot kırmak istemiyordum.

Kole'un gözleri üzerimizde gezerken gözlerimi kaçırmamaya gayret ettim. Bu ortama çok iyi uymuştu, sakın, kararlı ve kendinden fazlaca emin görünüyordu. DB'nin oğlu olsa da olmasa da bu odada mutlak hakimiyeti vardı.

Üs'te iken bu yönünün nasıl olup ortaya çıkmadığına şaşıyordum. Asilerle birlikteyken zorla lider yapılmıştı ve bu durumdan nefret ediyordu. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Belki de nefret ediyor numarası yapıyordu. Şu an ise o kadar kendinden

emin duruyordu ki o zamanki hatıralarını anımsayamıyordum bile.

Ardı sıra gelmiş olan görevliler onun iki yanında durdu. Kole elini kaldırdı ve görevlilerden birini işaret etti. Parmağını şıklatarak o görevliyi yanına çağırdı. O da hemen itaat etti. Kole'un yanında iki görevli de öne çıkıp bu seçilen görevliyi sol tarafa gönderdi. Görevlinin bakışları endişe içinde, sırada kalan diğerlerinin üzerinde geziyordu.

Kole bir görevliyi daha işaret etti, sonra birini daha. Kalabalıkta gezinen gözleri hiçbir yerde durmuyor, her birimizi analiz edip seçimini yapıyordu. Niçin seçtiğini ben bilmiyordum; ama solda toplanan görevliler de benden daha iyi biliyor gibi görünmüyordu.

Beni işaret etti ve öne çağırdı. İçgüdülerime karşı koyup bacaklarımı yürümeye zorlayabilmem birkaç saniyemi aldı. Diğerleriyle birlikte sıraya geçtim ve Kole bana bir daha bakmadı.

Bir düzineden fazla kişiyi ayırıp sıraya dizdikten sonra Kole, nihayet başını sallayıp işini tamamladığını bildirdi. Görevlilerden birine fısıltıyla emir verdi. Sonra yürüyüp uzaklaştı ve beraberinde gelenler muhafızlardan biri hariç, diğerleri de onun peşinden gitti.

Odanın başında ayakta duruyor, ne yapacağımızı, nereye gitmemiz gerektiğini bilmiyorduk. Herkes ağzını açıp ne olduğunu sormaya korkuyordu. Bu yüzden Kole'un bıraktığı görevli, geriye kalan herkesi görevlerine devam etmek üzere gönderene kadar, tamamen sessiz bekledik.

Sonra o görevli gelip karşımızda dikildi. Bir an hepimizi analiz eder gibi tepeden tırnağa inceledi. Başını yana salladı ve bize yürümemizi söyledi.

Yürüme emri, asansöre bin demek gibiydi. Çünkü diğer görevliler böyle yapıyordu. Ben de onların peşinden devam ettim, başka bir seçeneğim yoktu.

Kole bizi her neyin içine sürüklüyorsa su götürmez bir mesele olduğu kesindi.

Daha önceden tanıdığım bir görevli, asansöre binmeden önce gelip kolumdan tuttu ve beni durdurdu. Neredeyse silkelenip kolunu üzerimden atacakken kendimi tuttum. Ama zaten kolayca kurtulamayacak kadar sağlam tutuyordu.

“Dışarıda nasıl kıyamet koparacaksınız hiç bilmiyorum,” dedi gülümseyerek. Dudaklarının gergin duruşu, gülümsemeden çok sinsi bir hırlamayı andırıyordu. “Ama sizi kıskanıyorum. Herkes o Durağanlara hak ettiği dersi bu kadar... şiddetle verme fırsatı elde etmiyor.” Bunun düşüncesi bile salyalarını akıtıyordu. Kolumu bırakmadan önce bana başını sallarken midem kalkmıştı.

İniş bölümüne vardığımızda, iki kamyonete dağıtıldık ve derhâl yola çıkmak üzere araçlara bindik. Oyalanıp durumun daha da kötüleşmesine müsaade etmek istemiyorlardı. Ben ise nefesimi toplamak için bir an da olsa zamanı durdurmak istiyordum.

Ne yaptığımı ya da benden ne yapmam beklendiğini bilmiyordum. Durağanları öldüremezdim. Protesto ettikleri için onlara saldırmayacaktım. Bunu reddediyordum. Ama dikkati üzerime çekmeden, bu kadar doğrudan bir emre nasıl itaatsizlik edebilirdim ki?

Kole neden beni böyle bir göreve getirmişti? Beni aslında tam olarak bunun için seçmiş olabileceğini düşününce kanım dondu: Belki de dikkat çekip öldürülmemi istiyordu.

Ben tam bunu düşünürken, Kole da gelip bizim kamyonete atladı. O bindikten sonra da kapı yana sürülerek kapandı. Şo-

före aracı sürmesi işareti verdi. Ona yer açmak için çekinerek kıpırdandık ve o da gelip benim karşıma oturdu. Bacaklarının arasında tüfeği duruyordu. Bir kez bile bana bakmadı, gözlerini kamyonetin tabanında kilitlendiği yerden bir an bile ayırmadı. Ama herkes ona bakıyordu.

Kole onların gözünde bir efsaneydi. Ona nasıl baktıklarından anlıyordum bunu. Efsane olmak üzere yetiştirilmişti Kole zaten, sonra da ölmüş ve tekrar hayata dönmüş; bu da onun şöhretini daha da artırmıştı.

Tepki göstermemek için kendimi tutuyordum ama öfkeliydim. Bu Kole'a hayran oldukları için onlara kızıyordum. Ondan korkmalarını anlıyordum ama aynı zamanda onu seviyorlardı da. Bu halini seviyorlardı. Silahlı ve öldürmeye hazır halini.

Bunu görmek istemiyordum. Tarafını değiştirmiş olsa da olmasa da onu bu hâlde görmeyi hiç istemezdim. Onların Kole'u bu hâlde görmesi, benim aklımdaki Kole'u, böyle bir şeyi yapmaktansa ölmeyi tercih edecek olan Kole'u silip yok ediyordu.

Kamyonet sallanarak durdu. Kole'un gözleri yukarı fırlayıp benim gözlerimle buluştu. Ben gözlerimi kaçırırken kamyonet tekrar hareketlendi ve Mıntıka Duvarını geçerek Dış Mıntıka'ya çıktı.

Kamyonet yanaştıktan sonra kapılar açıldı. Hepimiz inip aracın yanında yine sıraya girdik. Dış Mıntıka ile Mıntıka Duvarı arasında bir güvenlik noktasındaydık. Buradaki tek görevliler de biz değildik. Her tarafta birlik vardı, bazıları takımlar halinde hizalanmış, bazıları girişte nöbet tutuyor, ama herkes gergin görünüyordu.

"Bu ses ne?" diye sordu arkamdaki bir görevli. Kole o sırada komutanlardan biriyle konuşuyordu. Ben de kulağımı açıp etrafımdaki motor seslerinin, konuşmaların, kamyon kapılarının

açılıp kapanmasının arasında, uzaklarda bir yerlerden gelen inlemeyi duydum.

Başta bunun sadece bir alarm olduğunu sandım. Ama alarm olabilecek kadar net bir ses değildi. Karışık bir kakofonik sesler bütünüydü, Dış Mıntıka'dan yükselen bir senfoni gibiydi. Yangınlar, çığlıklar, sirenler... Tüylerim ürperdi. Soruyu soran görevliye de kimse cevap vermedi. Herkesin benzi sararmıştı. Bugün neler olacağına dair tahminleri, karşılıklarına çıkan bu gerçeklik karşısında çöküşe uğramıştı.

Kole bir anda ortaya çıkıp karşımızda belirdi. Ya da ben kendi düşüncelerime öyle dalmıştım ki onun yaklaştığını fark etmedim. Ama dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Şimdi, burada olmazdı.

“Durumlarda değişiklik olmuş görünüyor,” dedi Kole. Göreve başladığımızdan beri ilk kez doğrudan bize konuşuyordu. “Daha fazla bilgi edinene kadar hepinizden burada kalmanızı istiyorum.”

Herkesin hali ve tavrındaki değişikliği görüyordum; o sözler ağzından çıktığı anda herkes rahatlayarak omuzlarını indirmişti.

“Görevli Myers, sen ve görevli Janko bana eşlik edin,” dedi. Ama daha benim tepki vermeme kalmadan, Janko'ya ters yöne gitmek üzere emir vermeye başlamıştı bile. Sonra arkasını döndü ve barikatların olduğu alanda kalan binalardan birine doğru yürüdü.

Mangada fısıldaşmalar başladı. Kalbim küt küt atarken Kole'un arkasından koşar adım yetiştim. Böyle üzerime dikkatleri çekerek ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum ama böyle giderse beni öldürtecekti.

Binadan içeri girdi, ben de onu takip ettim. Odalardan birinde geçici bir karargâh kurmuşlardı. Masalar duvar dibine toplanmış, haritalar yayılmıştı. Onun dışında oda boştu.

“Al bunları,” dedi Kole, elime bir yığın kıyafet verip.

“Ne? Niye?”

“Dış Mıntıka’ya bu kılıkla çıkamazsın,” dedi üniformamı işaret ederek.

Bir görevli kılığındaydım. Buna alışmak bile zordu. Kule’de iken göze battığımı düşünüyor, rolümü iyi yapamadığımı sanıyordum. Ama kim olduğum, düşündüğüm kadar ayan beyan ortada değildi. Şimdi Durağanlar beni bu şekilde, görevli kılığında görseler buradan sağ çıkarmazlardı.

Tereddüdümü görüp bir an duraksadı ve iç çekti. “Eğer benimle gelersen, aklına takılan tüm sorulara cevap vereceğim,” dedi. Bugün bana karşı en nazik konuştuğu andı bu. “Her şeyi anlatacağım ama önce sana göstermem gerek.”

Kabul etmeyen halim daha fazla direnemedi. Bilmek istiyordum, dahası, bilmeye ihtiyacım vardı. Eğer gerçekten sorularıma cevap verecekse, o zaman o cevaplar ölüm ve yaşam arasında farkı getirebilirdi.

Clarke’ın yaşamı ya da ölümü. Veya Jay’in.

Başımla onayladım ve Kole rahatlamış göründü. Beni başka bir odaya yönlendirdi. Bina eskiden her ne için kullanılıyorsa, uzun zamandır bakımsız kalmıştı. İçeride mobilya yoktu ve tüm pencereler tahtalarla kapatılmıştı. Toz ve moloz yığınları boş odaların köşelerinde toplanıyordu.

Burada, Dış Mıntıka’daki hava Selyan şehrinden daha farklıydı, kasvetli ve ağırdu. Bunun gibi yıllardır terk edilmiş duran binalarda, beton tozunun kesif konusu her odayı sarmıştı. Bir dakika içinde ciğerlerim bunlarla kaplanmıştı sanki.

Eskiden beri bildiğim her yer, işte böyle kokuyordu. Rahatsız edici şekilde huzurlu geliyordu bana.

Görevli üniformasını çıkardım ve Kole'un bana verdiği kıyafetleri üstüme geçirirken rahatladığımı hissettim. Üzerime biraz büyüktü ve pantolonun ayak bileklerini kıvrırmam gerekti ama en azından, tekrar kendim gibi hissetmişim.

Kendim olmaktan çıktığımın farkına varmamışım.

Odaya, Kole'un yanına geri döndüm. İkimizde tamamen siyah giyinmiştik ama siyah onun üstünde, bende durduğundan farklı durmuştu. Farkında mıydı bunun bilmiyorum ama böyle de göze batabilirdi. Kole ince yapılıydı ama sıska, solgun ya da harap görünümlü bir hali yoktu. Durağanların her günkü hayatlarında yaşadıkları eziyetleri çekmediği belliydi. Ona baktıkları anda bunun farkına varacaklardı.

Kole masadan iki tane kurşun geçirmez yelek aldı. "Bunu giy."

"Ama daha şimdi demedin mi-" diye konuşmaya başlarken sustum. Kelimeleri bastırıp dişlerimi sıktım. "Durağanlar gibi giyinmemiz gerekmiyor muydu? Genelde üzerlerinde zırhla gezmez onlar."

"Evet, ama senin vurulmana göz yumacak da değilim," diye mırıldandı. Hâlâ benimle göz teması kurmuyordu. Ben ise ona neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyordum.

Sessiz iken her şey daha kolaydı benim için. Kafamın içinde onun iki farklı halini savaştırmak daha rahattı. Ama yine de, bir yanım onun konuşmasını ve açıklamasını istiyordu.

Ona güvenmek istiyordum. Gerçekten güvenip güvenmediğim ise başka bir meseleydi.

Yeleği başımdan geçirdim ve yanlardaki kayışları bağladım. Giydiğim andan itibaren hissettiğim, güven veren ağırlığından memnundum.

Kole başka bir odaya girip ortadan kayboldu ve iki ceketle döndü. Kurşungeçirmez yelekleri içimizde gizleyecek büyüklükte

ceketlerdi. Binadan çıkıp açıklığa dönerken ona yetişebilmek için koşar adım gitmem gerekti. Ama doğruca karşıya yürüyüp en yakın çıkışa gitmek yerine, Mıntıka Duvarı çevresinde yürümeye devam etti.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum onun peşi sıra gelirken.

“İsyanlar şiddetlendi,” dedi. “Eğer buradan geçerse,” görevlilerin muhtemelen ilk geldiklerinde açtıkları geçidi işaret etti, “Başarmamız mümkün değil. Bizi fark etmeyecekleri bir yerden kaçmamız gerek. Eğer Oasis’ten olduğumuzu anlarsa bittik demektir.”

Bu düşünceye gülmemek için kendimi tuttum. Oasis tarafından değil de Oasis lehine çalışıyorum sanıldığı için öldürülmek...

Mıntıka Duvarı’ndan geçerek geldiğimiz yerin birkaç yüz metre ilerisinde, barikatların sonuna varana kadar yürümeye devam ettik. Eğer dışarıda bu kulağıma gelen sesler kadar çok kişi varsa, bizi kimse görmeden nasıl buradan çıkabilecektik, bilmiyordum.

“Önünü kapat,” dedi başıyla ceketimi işaret ederek. “Ön kapıya odaklanmış durumdalar. Ama ben şimdi dediğimde başını eğip sadece koşmanı istiyorum, tamam mı?”

“Tamam.” Başımı salladım ve yutkundum. Birden niye böyle telaşa kapılmıştım, bilmiyordum.

Çitlerdeki tahta perdeyi kaldırdı, bir anahtar çıkardı ve kapıdaki asma kilidi açtı.

“Üç deyince,” dedi. Çiti açan kapıya iki elini koymuş, gözlerimin içine bakıyordu. “Bir, iki, üç!”

Dış Mıntıkâ'daki binalar birbiriyle dip dibe inşa edilmişti. O yüzden, ilk gördüğüm ara sokağa doğru koştum. Ana caddelerden ve bu caddeleri işgal eden isyancı güruhunun yanından geçip gittim. Onlara bakmadım ya da peşimden geliyor mu diye görmek için Kole'a doğru dönmedim. İki binanın arasına dalıp koşmayı sürdürdüm. Ayaklanmanın sesi sağır edici bir gürleme olmaktan çıkıp, yüksek sesli bir patırtı halini alana kadar durmadım.

Ben yavaşlarken Kole'un arkadan yetiştiğini duydum. Doğruca eski bir fabrika bölgesine koşmuştuk. Bu fabrikaların çoğu yıllar önce terk edilmişti. Şu an hâlâ çalışır durumda olan fabrikalar da, isyan nedeniyle boşaltılmıştı.

"Hadi," dedi Kole. Binanın etrafından dolaşabilelim diye bizi sağa döndürdü. "Bizi öldürmelerini istemiyorum ama neler olduğunu sana göstermem lazım."

Nihayet yaklaşılmaya başladığımızda, asilerin seslerinin giderek arttığını duydum. Kole beni başka bir caddeye çekti, sonra da bir binaya girdik.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. O ise çoktan odanın karşısına geçmişti. Bir saniye içinde, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak üst kata tırmandı ve ikinci katta gözden kayboldu.

Bina terk edilmiş görünüyordu. Ama onun bunu nereden bildiğini merak ettim. Ya daha önce burada zaman geçirmişti, ya da Dış Mıntıkâ'da rastgele dolaşma alışkanlığı vardı. Böylece ne yaptığından emin görünerek gezebiliyordu.

Ona yetişmek için koştum. Ama üst kat, odanın karşı ucundaki başka bir merdiven haricinde boştu. Benim onu takip edip etmediğime bakmaya bile tenezzül etmiyordu.

Ama takip ettim. On üç kat yukarı tırmanırken, onunla aynı odada olduğumu sadece basamakları çıkan ayak seslerinden anlayarak onu izledim. Sonunda başka merdiven kalmadı ve beni getirdiği çatıdan, Dış Mıntıka altımızda uzanır hâlde görünüyordu. Çatıya çıkınca onun kenarda durduğunu ve karşıdaki binalara doğru baktığını gördüm. Fakat cesaretimi topladığımda bile hareket etmedim; istemiyordum. İsyancıları duymuştum, binaların arasında koşarken etrafta bazı serseriler görmüştüm ama bunu izlemek istemiyordum.

İsyancıların bir anlamı vardı. Kole'un anladığından daha fazlası olduğunu, bir şeylerin değiştiği anlamına geldiğini düşünüyordum.

Sonunda aralığı geçip Kole'un yanına geldiğimde, aşağıdan bakanlar bizi göremesin diye çömelerek beni de yanına çekti.

"Tam bir kargaşa," diye mırıldandı bana bakmadan. Buradan barikatları görebiliyorduk, etrafında da hayatımda hiç görmediğim çok sayıda Durağan, bir yerde toplanmıştı.

Yıllar önce enerji santralinde çalışmaya başladığımda, giriş katında toplanan işçilerin çok büyük bir kalabalık olduğunu sanırdım. Aynı anda o kadar çok insanın bir yerde toplandığını hiç görmemiştim.

Orada bin kişi vardı. Burada ise onun otuz katı olmalıydı.

Kalabalık, İç Mıntıka'nın ana kapısının etrafına doğru, onları uzak tutmak için kurulmuş barikatların hemen dışına toplanmıştı. Ama etraftaki bütün sokaklara da yayılmış hâldeydiler. Bu mesafeden, insandan çok karıncalara benziyorlardı. Binlercesi

itişip kakışarak ve boğuşarak barikatlara, içerdeki görevlilere ulaşmaya çalışıyordu.

İç Mıntık'a girmeye çalışıyorlardı.

"Fazla sürmeyecek," dedi Kole, hâlâ kısmen kendine konuşur gibi. Elini yüzünün üstünden geçirdi. "Bu barikatlar böylesi bir ayaklanmaya dayanacak şekilde yapılmadı."

Ayaklanma... Haklıydı, tam bir ayaklanmaydı bu. Bütün Dış Mıntık'a'nın birleşip böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Hep birlikte böylesi bir şiddetle ayaklanmalarına bakılırsa bir şey onları tetiklemiş olmalıydı. Ve yakın zamanda pes etmeyi düşünecek gibi gelmiyorlardı bana.

"Nihayet," diye fısıldadım içimden. Bunu kendime söylemiştim ama o da duydu.

"Her şeyi yok ediyorlar."

"Karşılık veriyorlar sadece."

"Oasis açısından bakınca, ikisi aynı şey."

"Ya senin açımdan? Artık senin için de mi öyle? Sadece küçük bir rahatsızlık mı?" Dönüp ona baktım. Buranın ne kadar rüzgârlı olduğunu yeni fark ediyordum. Yerden bu kadar yüksekte, çatının kenarına böyle yakın dururken birden dengemi kaybeder gibi hissettim ve kalkıp geriye doğru titrek bir adım attım.

Ben bunu yaparken Kole'un gözleri de beni takip etti ama kendisi hareket etmedi. "Eğer virüs ile ilgili bir şey yapmak istiyor olsalardı yalnızca isyan ediyor olmazlardı."

"Ya ne yapsalardı? Onlar Durağan, Kole. Her şeyden mahrum bırakılmışlar. İmkânları yok, söz hakları yok."

"Etrafı yakıp çığlık atınca söz hakları mı olacak sence?"

"Hayır," diye homurdandım. Kızgınlığım artıyordu. "Olmayacak ama Johnson'ın dikkatini çekecek. Eğer çekmiyor olsaydı,

sen burada olmazdın. Demek ki son birkaç günde, son bir asırdır başardıklarından daha fazlasını gerçekleştirmişler.”

“Ya şimdi ne olacak?” diye sordu ayağa kalkıp bana doğru gelerek. “Johnson ağır silahlarını çıkarıp tüm nüfusu ortadan kaldıracak mı? Bunu mu istiyorsun?”

“Şu anda tek hastalanmayanlar, Durağanlar! Bunu yaparsa pek de iyi olmaz. Hem artık onları öldürmek için bir bahaneye ihtiyacı yok.”

“Sence bunu umursuyor mu? Çok öfkeli. Safkanların hastalanmasına öfkeli, kontrolü kaybettiğine öfkeli, bir anda kendi hayatının tehlikeye girmesine öfkeli... Şimdi bir de Durağanlar çıktı başımıza. O kan dökmeye gelecek. Eğer seni bulursa da ilk hedefi sen olacaksın.”

“Dur.” Elimi önüme kaldırıp onun ağız kalabalığını dururdum. “Mesele bu mu yani?”

“Mesele senin güvende olman...”

“Eğer birilerinin güvenliğini umursuyor olsaydın, Johnson’a geri dönmездin!”

“Tek seçeneğim buydu!” diye bağırdı birden bana dönerek. İlk kez kalabalığa sırtını dönmüştü. “Ben zamanı geldiğinde görebilmiştim, şimdi senin de aynısını yapman gerek. Git, Quincy, artık burada olmana gerek yok.”

“Gitmemi niye bu kadar çok istiyorsun? Bir şey mi saklıyorsun? Mesele bu mu? Artık yeniden Oasis için çalışmaya başladığın için, neler yaptığını görmemi istemiyor musun?”

“Lanet olsun, Quincy!” diye hırladı ve ağzımı kapadım. Elini saçlarının arasından geçirdi ve derin bir nefes aldı. Tekrar konuştuğunda sesini alçaltmış, ses tonu yumuşamıştı. Ama sözlerinde hâlâ gerginlik vardı. “Onun seni incittiğini görmek istemediğime inanamıyor musun? Bunu anlayamıyor musun?”

Aşağı doğru bakıp acıyla yutkundum. İçimden bir ses, evet dememi söylüyordu. İnandığımı söylüyordu. Ama inanmamalıydım. İnanmak aptallık olurdu, bunu yüksek sesle söylemek ise daha da aptalca.

Kole ile ilgili sorun şuydu ki, bu tür şeyler söylemeye başladığında ve bana şu an baktığı gibi baktığında; ona gerçekten güvenmiyor muydum, yoksa kendimi korumak adına güvenmiyor gibi mi yapıyordum, bilemiyordum.

Böylece, beni aldattığında, bunun olmasını hiç ummadığımı kendime itiraf etmek zorunda kalmayacaktım.

“Zaten dışarıdasın. Tek yapman gereken gitmek. Git ve buraya geri dönme. Güvende ol,” dedi. İfadesindeki bir şey, gözlerindeki umut... Karnıma sancı vurdu.

Benim gerçekten kabul edeceğimi düşünüyordu. Özellikle böyle bir zamanda, neler olduğunu gördükten sonra, benim gidebileceğimi düşünüyordu.

En başından beri planı buydu. Dışarıda neler olduğunu göstermek. Bunun beni korkutup kaçıracağını düşünmüştü.

“Kole...” diye söze başladım ama lafımı böldü.

“Hayır, beni dinle. Ben diğer her şeyi halledeceğim. Güvenle dışarı çıkmanı sağlayacağım. Sen çoktan buralardan uzaklaşana kadar kimse hiçbir soru sormayacak. Diğerlerini de çıkaracağım, biliyorsun yapacağımı. Ama o seni tanıyor, seni hedef aldı. Eğer seni burada bulursa, ben seni ondan koruyamam. Ama şimdi gidersen seni koruyabilirim.”

“Bunları gördükten sonra mı?” diye sordum gerçekten hayret ederek. “Kole, Durağanlar bütün ömürleri boyunca Oasis tarafından ezildiler, süründürüldüler. Ben de hayatımın çoğunu aynı şekilde geçirdim! Nihayet karşı koyuyorlar ama sen benim şimdi gitmemi istiyorsun, öyle mi?”

“Quincy, bu bir savaş. Savaşta ölümler olur.”

“Ve de askerler,” dedim. “Birilerinin kalıp mücadele etmesi gerek, bu iş böyle olur.”

“Mücadele eden sen olmak zorunda değilsin.”

“Anlamıyor musun? Ben olmak zorundayım. Bu olanları düzeltmek için, en azından içinde yaşadığımız dünyayı düzeltmek için bir fırsatı hak ediyorum. Daha önce Oasis’ten kaçtım Kole. Ve bu sadece durumu daha kötüyü götürdü. Bir daha yapmayacağım.”

“Niye hep bu kadar inatçı olmak zorundasın?”

“Seni mutlu etmek için bir şey yapmayacağım; doğrusu bu olduğu için yapacağım.”

“Hayır, bu çok tedbirsizce.”

“Yapılması gereken bu! Sırf tehlikeli diye, tedbirsizce olduğu anlamına gelmez. İkisi aynı şey değil.”

“Sürekli ateşe doğru yürümek zorunda değilsin, Quincy,” dedi. Sesi acı çekiyor gibiydi.

“Sen de sürekli herkesi korumaya çalışmak zorunda değilsin.”

Kole bana arkasını dönüp elini saçlarının arasından geçirerek, bir daire çizerek şekilde yürümeye başladı. Bir çözüm bulmaya çalışıyordu. Çözümün bu olduğunu nasıl göremediğine anlam veremiyordum. Önemli olan ve bizim güvenliğimizi temin eden tek çözümün olduğunu...

“Oasis benden yeterince şey aldı,” dedim. Botumun ucuyla altımızdaki beton çatıya bir tekme attım. “Karşılığında ben de ondan bir şey almayı hak ediyorum.”

“Ya o iş öyle olmuyorsa? İlk itaatsizlik belirtisinde seni vurup işini bitirirlerse, hayatını böyle çöpe atmış olursan?”

“Bir şeyleri değiştirmeye çalıştım demektir. Bir şeyi değiştirmeye çalışmak, hayatını çöpe atmak demek değil.”

Dişlerini sıkarak bana bakıyordu. “Ya ölmeni kabullenemeyeceğimi söylersem?”

“Benim ölüp ölmeyeceğimi umursamak sana düşmez, derim ben de. Senin işin beni korumak değil. Kimseye karşı böyle bir hakkın yok.”

“Niye olmasın?” diye sordu. “Kulelere geri döndüm diye mi? Artık seni koruyamam çünkü buraya geri döndüğümde o hakkımdan vazgeçtim, öyle mi?” Sesi sinirli, acılı ve Kole’vari olmayan birçok şeydi. Ama yanıldığını ona söyleyemezdim.

Fakat Kole’a yaraşan ya da yaraşmayan şeylerin sınırları artık benim için net değildi. Bana insanları öldürmekten nefret ettiğini söylediğini hatırlıyordu, ama bu dediği gerçek mi, bilmiyordum. Eğer gerçekse bile, ya öleceğin ya da öldürüleceğin o kader anında, yüreğini susturup tetiği nasıl tereddütsüz çektiğini anlamıyordum. Eninde sonunda, başkalarının ölmesi ya da yaşaması üzerine karar verme yeteneğimize bağlı olarak kendimiz yaşıyor ya da ölüyorduk. Kole bu dünyada hayatta kalması en olası kişiydi. O bir katildi, hatırladığıma göre bunun düşünce-sinden bile nefret etse de, kendi kalbimin atmaya devam etmesi, başkasını öldürmeye bağlı olduğunda, Kole tartışmasız şekilde ustası olduğu şeyden nasıl çarpık bir haz almazdı?

“Evet,” dedim ve sesim bana bile çok soğuk geldi.

Ondan sonra aramızda başka tek kelime geçmedi. Birkaç saniye daha Dış Mıntıka'ya doğru baktık. Daha fazla bakamaz olduğumuzda, Kole ve ben aynı anda arkamızı dönüp çıkışa doğru yürüdük.

Merdivenlerden indik ve tekrar caddeye çıktık.

Her şeyin ne kadar da boş geldiğine bir anlam veremiyordum şimdi. Nüfusun tamamı bir tek şeye odaklanmışken, nasıl umursamayabilirdim? Boş binalar arasında tekrar dolanırken, bu kez daha fazla dikkat ettim.

İsyanlar başlayınca görevliler kaçmış olmalıydı. Çünkü buraya geldiğimizden beri bir tek görevli görmemiştim. Ya da çoktan ölmüşlerdi. Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. Hurda ve moloz yığınları arasından yürürken boğazım kuruyordu.

Tüm yolu tekrar geri yürüdük. Kalabalıklardan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıp barikatlara güvenliği altına kaçma koşusunu bu kez iki kat daha hızlı yaptık.

Çıkış, tel örgülerin tuğla bir duvara doğru sıkıştığı bir yere gizlenmişti. Çıkış da bu yapının arka tarafındaydı, tüm binanın etrafından dolaşıp başka bir ara sokağa girerek ancak oraya çıkılabiliyordu. Yoksa orada olduğunu bilmek bile imkansızdı.

Ama fazla sürmeyecekti. Güvenlikteki tüm açıkları bulup görevlilere karşı kullanmaları fazla zaman almazdı. Tabii öncesinde barikatları kırmazlarsa...

İçeri döndüğümüzde Kole o çıkışın güvenle kapatıldığından emin oldu. Sonra açıklıkla uzun adımlarla yürüyüp binada gözden kayboldu.

O geri dönmeden önce, görevli üniformamı tekrar giyecek vakti zor bulmuştum. Onun olduğu kamyonete binme emri aldık. Çoğumuz buradan gidecek olmaktan, Kulelere dönüp bu delilikten olabildiğince uzaklaşmaktan memnunduk. Ama herkes geri dönemiyordu. Yirmi görevli seçilip geride bırakılmış, bir sonraki hamleye karar verilene kadar kalenin korunmasına yardım etmekle görevlendirilmişti. Bu kez ben onlardan biri değildim.

Kulelere dönüş yolculuğu sessiz geçti. Sadece Kole ve ben Dış Mıntıka'ya adımızı atıp ne olduğunu kendi gözlerimizle görmüştük. Ama herkes aynı derecede sarsılmış görünüyordu. En başından beri görevliler bizi küçük görmek üzere yetiştirilmişti; biz Durağanlardık, bir tehdit ve baş belasıydık. Hayatımızı bunlar için onlardan özür diler gibi yaşamamız bekleniyordu. Ama isyanların özür diler bir yanı yoktu. Tüm Dış Mıntıka'ya yeni bir duygu aşıyor, yeni bir tehdit ortaya çıkıyordu. Duyarsızlık yerini kararlılığa bırakmıştı ve nihayet bu bir şeyleri değiştirmemizin tek yolu olacaktı.

Yolculuk boyunca Kole'a hiç bakmadım. Onunla konuştukça daha çok kafam karışıyor, sinirim bozuluyor, öfkeleniyordum. Ona baktıkça da onunla konuşmamak daha da zorlaşıyordu. Çünkü hâlâ sormak istediğim bir sürü sorum vardı. Bu yüzden iki sorunu birden çözüp Adalet Kulesi'ne dönüş yolculuğu boyunca ona yüzümü bile dönmedim.

İniş noktasına yanaştığımızda kamyonetin kapıları açıldı ve Kole'u beklemekte olan iki görevli karşımıza çıktı. Kole arkasına bakmadan, onlarla birlikte asansöre binip gözden kayboldu. Biraz da Johnson'la konuşacaktı. Ona isyanları anlatacaktı. Ben her

ne kadar kendimi buna ikna etmeye çalışsam da, bunun umurumda olmadığına yemin etsem de bu konuşmanın düşüncesi bile beni ürpertiyordu.

Johnson hakkında çok az şey biliyor olsam bile, onun kaybetmekten nefret ettiğinden emindim ve bu olanları bir yenilgi sayacağını da. Daha da kötüsü, kendisi için yenilgi, Dış Mıntıka ve Durağanlar için bir zafer olmasıydı. Çünkü onlar kalabalık ve güçlüydü. Kole da onu, güçlerini geri çekmesi için ikna edecekti. Geri çekilmek, Johnson'ın ortaya koymaya çalıştığı imaja pek uymuyordu ve bunun acısını Kole'dan çıkaracaktı.

Kole gidince, benimle birlikte dört görevliyle araçtan inip asansörlere bindik. Hava kararıyordu ve benim her zamanki vardiyamda çalışan herkes, ben döndüğümde çoktan koğuşlara çekilmişti.

Bize dinlenme emri verilmişti, normal programımız yarın sabah tekrar başlayacaktı. Yatağıma yığıldım, bedenim çok yorgundu ama zihnim hâlâ hızla çalışıyordu. Bugün olan her şeyi bir kez daha kafamın içinde yaşadım. Kole'un dediklerini tekrar tekrar düşünmeden edemiyordum. Eğer onun isteğini kabul etseydim şu an burada olmayacaktım. Yine Oasis'in merkezinde, yine en tehlikeli yerde olmayacaktım. Ama gidemezdim, biliyordum bunu. Başladığım işi bitirmek zorundaydım. Her neye bulaştıysam...

Ne yaptığımın tam olarak farkında bile değildim. Elimde kalan tek pusula Oasis'ti: Ona karşı mücadele ettiğim, onunla savaştığım sürece doğru şeyi yapıyorum demekti.

Kafamda bu düşüncelerle, kısa sürede uykuya daldım. Elimizde kalan şey sadece tek bir düşünce, tek bir kavramdı; yumruğunu sıkıkmaktan beyazlamış eklemelerin arasında sıkılıydı ve çölde son bir su damlası gibi kıymetliydi:

Direniş.

Ertesi sabah kafeteryada tek başıma kahvaltı ediyordum ve isteyeceğim en son şey buydu. Ben bir şey yapmak istiyordum ama Noah'nın gözlerini sürekli ensemde hissediyordum. Benim tek başıma hareket ederek bir şeyler yapmama izin vermemeye kararlıydı. Eğer bir teşebbüste bulunursam, "daha büyük bir iyilik adına" beni harcardı, bundan hiç şüphem yoktu.

Onun haberi olmadan geri dönmemin bir yolu olmalıydı. Noah'nın görev vardiyaları bu hafta benimkilerle aynı saatlerdeydi. Bu yüzden aynı saatler yemek yiyip uyuyorduk. Bu da, Noah'nın haberi olmadan bir iki saatten fazla ortadan kaybolamayacağım anlamına geliyordu.

Vardiya saatlerinde bir yerlere sıvışmanın ne kadar zor olduğundan bahsetmiyorum bile. Geceleri benim nerede olduğumu kimsenin umursamadığı bir uyku faslı vardı. Ama gündüz her dakikanın hesabı sorulabilirdi, yani bir yere kaybolamazdım. Bir şey yapamamak ise beni öldürüyordu. Genesis'in benim arkamda olması, bunun da işimi kolaylaştırması gerekiyordu. Aksine, beni köşeye sıkıştırmıştı ve artık kaçmadan önce olduğumdan daha büyük bir baskı altındaydım.

Odanın karşı ucundaki çift kanatlı kapılar itilip açıldı ve bizim oryantasyon sürecimizle ilgilenen görevli, yanında iki muhafızla birlikte içeri girdi. Oda derhâl sessizliğe büründü ve herkes onun ne söyleyeceğini duyabilmek için nefesini tuttu.

"Görevliler," dedi gelip odanın başında durup. Herkes ona dönmüştü, yere iğne düşse sesini duyabilirdiniz. "Oasis Devlet Başkanı Leroy Johnson'la ilgili bir duyurum var."

Alçak sesli bir fısıltı etrafa yayıldı ve sonra, sanki O çoktan odaya girmiş gibi, herkes duruşunu düzeltti. Kulağımdaki uğultular arasında duyurunun geri kalanını duyabilmek için çabaladım.

Johnson geliyordu.

Johnson geliyordu.

Johnson geliyordu.

“Bu akşam bir görevliler buluşması olacak,” diye devam etti görevlilerin başı. Mırıldanmalar tekrar başladı ama onun sert bakışıyla hemen kesildi. “Bu bir Oasis kutlaması olacak. Her zamanki cesaretimiz, zekâmız ve adilliğimizle zor zamanlardan geçiyoruz. DB de bu niteliklerimizi takdir etmek istiyor. Buluşma Barış Kulesi’nden yapılacak. Bu akşam saat sekizde. Çoğunuzun orada önemli kişilerin koruma ekibine dâhil olarak bulunması gerekiyor. Bu gecenin sorunsuz geçmesi DB için son derece önemli. Eğer katılımınız istenirse, sorun çıkmamasını sağlayın.”

Bunun Oasis için bir kutlama falan olmadığını, halka belli bir imaj sunmak için yapıldığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. DB’nin halkını yüceltecek bir lider olarak görünmesi içindi. Her şeyin hâlâ Oasis’in kontrolünde olduğunu, yenilmeyeceğini göstermek için. Tabii eğer durum gerçekten öyle olsaydı, Oasis seçkinlerin sırf bir partiye katılmak için yanlarında görevliler gezdirmesine gerek kalmazdı. “Oryantasyon iki saat içinde başlayacak. O zamana dek, her zamanki görevlerinize devam edin.”

Son sözünü söyleyip bizi serbest bırakmıştı. Saat de molamızın sona erdiğini gösteriyordu, bu yüzden herkes aynı anda ayaklandı. Ben hiçbir şey olmamış gibi devam etmeye çalışıyordum ama dizimi yanımdaki masaya çarptım; dikkatim çoktan dağılmıştı. Daha şimdiden odaklanamıyordum.

Çünkü bugün her şeyin darmadağın olduğu gün olabilirdi.

Yemekhanenin duvarına bir not asılmış, üstüne siyah kalemle onlarca isim düzgünce yazılmıştı. İsmi listede olup olmadığını görmeye çalışan bir tek ben değildim. Ama adını görünce kalbi yerinde fırlar gibi olan herhâlde bir tek bendim.

Görevli Myers.

Benim adımın altındaki tanımadığım birkaç isimden sonra, Noah'nın adını da gördüm. Sonra başkaları beni itip öne geçti ve sendeleyerek kenara geldim. Arada dururken, hissettiğim sarsıntıyı belli etmeye çalışıyordum. Clarke'ın kalabalığı ittirerek öne geldiğini gördüm. Günlerdir onu görmüyordum, mesailerimiz hep çakışıyordu. Ama bana baktığında, ismimi orada gördüğümü anlaması sadece bir saniyesini aldı.

"Halledeceksin," dedi. Ağzından çıkan ilk söz bu olmuştu. "Halledersin. Başın yerde olsun, dikkat çekme, yeter."

İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyorduk ama yine de başımla onayladım. Onun adı listede yoktu. Olsa bile tehlikede olmayacağını biliyordum. Johnson onu değil, beni tanıyordu.

Ve beni gördüğünde, her şey kendi elimizde patlayacaktı.

Etkinlik için listeye alınmış olanlarımız, oryantasyon eğitimi için kocaman bir toplantı salonuna getirildik. Burada her birimize farklı bir yetkiliyi koruma görevi verildi. Bazı yetkililere birden fazla görevli atanmış, bazılarına bir tane, bazılarına ise hiç atamamıştı. Selyan şehrinde rütbeniz ne kadar güvende olmanız gerektiğini belirliyordu.

Bana bir kişiyi tek koruma görevi verildi, başka bir görevliyle beraber çalışmayacaktım. Daniel Ring adlı bir avukatı korumakla görevlendirilmiştim. Ekranda adamın resmi gösterilmiş ve kapının yanında hizaya geçmiştim.

Konuk listesi dolmaya başladıkça görevliler sıradan ayrılıp tüm akşam korumakla mükellef oldukları kişinin sessizce peşine takıldılar.

Avukatın yüzünü hatırlayıp bulabilmek için iyice konsantre oldum ve gelen tüm misafirlerin yüzlerini inceledim. Tek düşünebildiğim şey, yakalanmaya ne kadar yakın olduğumdu. Bir yerde hata yapmam bile gerekmiyordu. Yanlış bir şey yapmasam da yakalanabilirdim.

DB ile aynı oda saatlerce vakit geçirecektim. En son onunla aynı odada olduğumuzda, onun kafasına silah doğrultmuştum. Oğlunu vurmadan hemen önceydi bu. O buzhane hücrelerine tekrar gönderilebilecek olmanın düşüncesi, neredeyse arkamı dönüp kaçmama neden olacaktı. Ama yapamazdım, buradan çıkış yoktu.

Avukatın geldiğini görünce, irkilerek düşüncelerimden sıyrıldım. Asansörden çıkıp girişe doğru gelen avukatın ağzı ince bir çizgi halinde büzülmüştü. Olabildiğince dikkat çekmeden, o yanımdan geçtiği anda sıradan çıkıp peşine takıldım. Kapılardan geçen avukata, misafirleri karşılamak için görevlendirilmiş personel tarafından refakat edildi.

Ve sonra kendimi bir rüyanın içinde buldum. Ya da en azından bana öyle geliyordu.

Salon devasa büyüklükteydi, Kulelerde gördüğüm diğer tüm odalardan daha genişti. Biri hariç tüm duvarlar soluk altın renginde, şehre bakan selyan duvar ise tamamen saydamdı. Böylece buradan bakınca karanlık gökyüzü görülebiliyordu.

Dikkatimin dağıldığı o anda, garsonlardan biriyle çarpışacakken son anda sıyrıldım ve derin bir nefes aldım. Avukat benden bir iki metre öne geçmişti, ben de onu takip edebilmek için kendimi ona odaklanmaya zorladım.

Fakat baktığımda onu neredeyse bulamayacaktım. Biraz kısa boyluydu, irikiyımdı, kırışan bakımlı sakalı ve siyah gözleri vardı. Ama bu adamı daha bir saniye önce koridordan yürürken haşın bakışlı gördüğüm hâlde, şimdi sıcakkanlı duruyordu. Kapıdan içeri girdiği anda, insanları selamlamaya başlamasıyla birlikte, suratına bir gülümseme yapıştırılmıştı.

Odadaki herkesi tanıyor gibiydi.

Gözlerim karşı duvar dibinde masalara doğru kaydı. Masaların üstüne bir köyü doyurabilecek kadar çok yiyecek dizilmişti. Bize söylendiği kadarıyla bu akşam sadece iki yüz kadar misafir geliyordu. Ama bu kadar yemeği küçük bir ordu bile bitiremeyebilirdi.

Avukat belli ki tüm yetkilileri selamlamaya kararlı şekilde, durmak bilmeden kalabalığın arasında süzülürken, oda giderek daha da doluyordu. Her şey mükemmel biçimde zamanlanmıştı:

Yeni bir yetkili kapıdan içeri girdiğinde, kendisinden önceki konuğun geçmesi için yeterli zaman bırakmış oluyordu. Böylece hepsi önemli biri gibi giriş yapıyorlardı.

Benim gözlerimse sürekli Johnson'ın ortaya çıkmasını bekliyordu. Onun beni görmesini ve her şeyin mahvolmasını... Böyle durmadan tetikte olmamın, görevimi titizlikle yapıyor görünmemi sağlayacağını düşünsem de, aslında alnımda suçumun itirafı yazıyormuş gibi hissediyordum.

Avukat, yemeklerle dolu masalardan birinde bir süre durdu ve kırmızı elbiseli bir kadınla konuşmaya başladı. Ona Senatör Lynn diye hitap etti, kadının gülümsemesi ise neredeyse boyundaki elmaslar kadar ışıltılıydı.

Kolezyumdayken de ara sıra bu tarz insanlar görüyorduk. Hatta son haftalarımnda daha çok görmeye başlamıştım. Fazla açgözlülük yapmaya başlayıp Johnson'ı rahatsız eden ya da sormaması gereken sorular soran zengin politikacılar, sonunda Kolezyum'da çürümeye terk ediliyordu. Bazen tam da böyle bir görüntüyle geliyorlardı hapse: Giyinip kuşanmış, bakımlı, makyajlı... Bir anda kendilerini buldukları o gezegene tamamen yabancı ve alakasız dururlardı.

Tao'nun yordakçıları en çok bu tiplerle eğlenirlerdi. Hayatta kalabilecek yetenekler bir yana, etraflarında neler olduğunu bile anlayamayanlar ile. Bunların üzerindeki süslü şeylerle, incileri, elmasları, saatleriyle tek ilgilenen kişi Tao'ydu. Diğer buldukları şeyler ise, elde etmek için en çok mücadele eden kimse ona aitti.

Senatör Lynn'e bakarken, onun içerideki ayak takımıyla nasıl başa çıkacağını, elimde olmadan merak ettim. Siyasi suistimalin o cehennem çukurunda kendisine fayda getirmediğini anladığında, acaba çenesi böyle vakarlı durabilecek miydi?

Fakat sonra, benim ona gözlerimi diktiğimi fark etti ve ters baktı. Ona bakacak cesaretimin olmasına içerlemişti. Ben de

mecburen bakışlarımı tekrar parti salonuna çevirdim. Ve o anda kapıların açıldığını ve personelin oraya koşturduğunu gördüm. Kalbim çarptı. Johnson içeri adımını atmıştı, hemen ardından da Kole vardı. Odadaki tüm hava çekilmiş gibi hissettim.

Herkesin dikkati derhâl onların giriş yaptığı noktaya çekildi. Odadaki gerginliğe neredeyse elimle dokunabilirdim. Çünkü herkesin istediği bir şey vardı ve her şeyin sahibi olan Johnson'dı.

Çıkışa doğru koşmamak için kendimi tuttum. Ayaklarımı olduğu yerde tutmaya gayret ederken, tırnaklarımı el bileklerimi bastırıyordum. Avukat da Johnson ile konuşmak isteyecekti ve o nereye giderse ben de gitmek zorundaydım. Böylece bir kez daha DB'nin karşısına çıkmam gerekecekti.

Oğlunuzu öldüren kızın yüzünü unutacak değildiniz.

Johnson insanları selamlamaya başladı. Tebaasını görme-ye gelen iyi yürekli bir kral gibi, onlara gülümsüyordu. Onlar da zorlama gülümsemeleriyle karşılık veriyorlardı. Aslında Johnson'dan nefret ettiklerini şaşkınlıkla fark ettim. Odadaki herkes ondan nefret ediyordu ve o da bunun farkındaydı. Ama umurunda değildi.

Selyan şehrinde işler böyle yürüyordu. Herkes bu koca odada en güzel kıyafetleriyle dikiliyordu, masalar harika yemekler doluydu ve herkes açtı... Ama daha fazla paraya açtı, daha fazla saygıya, daha fazla güce...

Yiyecek için birbirleriyle didişen sıçanlar gibiydiler. Gülmek mi, yoksa kusmak mı istediğime karar veremedim.

Mutlu olmaları gerekiyordu aslında. Selyan şehrinin içindeydiler, ütopya, cennettediler. Kusursuz bir mutluluk içinde kusursuz hayatlar yaşıyor olmaları gerekiyordu. Ama çaresizlerdi ve ben buna karşı bir çılgılık atmak istiyordum.

Hep bizim Dış Mıntık'a'da hayvanlar gibi yaşadığımızı, bu sayede de Safkanların içerde krallar gibi ve mükemmel bir saadet içinde yaşabildiğini sanırdım. Ama yine de mutlu değillerdi. Onlar da başka şeylere muhtaçlardı.

Avukat müsaade isteyip Senatör Lynn'in yanından ayrılınca, ben de içimdeki kargaşadan kendimi çıkardım. Avukat Johnson'ı karşılamaya gidecekti ve kalbim küt küt atmaya başlamıştı.

Duvarlar üstüme üstüme geliyor gibi hissettim. Buradan çıkmanın bir yolunu düşünmeye çalıştım ama zihnimi kaplayan korku sisinin ardını bile düşünemiyordum.

Gözlerim odada hızla gezindi, çıkışların yerlerine baktım. Ama bunun bana bir yararı olamazdı. Eğer avukatın yanından ayrılırsam zaten bir rezalet çıkacaktı ve önünde sonunda Johnson beni bulurdu.

Mavi kravatlı bir adam, avukatı durdurdu. Üst rütbeli bir görevliydi bu. Odanın ortasında bir süre durduk. Güvenlik o kadar yoğundu ki içerde yetkililerin sayısı kadar da görevli vardı. Belki, bir umut, mavilik denizi içinde kaynayabilirdim ve Johnson beni fark etmezdi. Belki...

"Affedersiniz." Arkamdan bir ses duyuldu. Neredeyse yerimden sıçrayarak arkama baktım. Avukat da benimle birlikte dönerken, elim ister istemez tabancama gitmişti. Ama başımı kaldırınca sesin Johnson'dan değil, Kole'dan geldiğini gördüm.

"Rahatsız etmek istemezdim, Sayın Avukat Ring; fakat acaba korumanızı bir dakika ödünç alabilir miyim? Dışarı çıkmam gerekiyor ve babam tek başıma gitmemem için ısrarcı." Kole sıcakkanlı bir tavırla gülümsüyordu, gözleri iri ve masumdu ama ses tonunda alttan alta sezilen bir zorlama vardı.

Avukat dili dolaşarak, onaylayan sözler söyledi. O kadar farklı nezaket sözleri mırıldandı ki dediklerini pek anlamadım. Öyle

hazırlıksız yakalanmış ve saygın birini karşısında görünce öyle heyecanlanmıştı ki bunun ne kadar saçma bir rica olduğunu anlamamıştı bile. Sonuçta Kole'un yanında her zaman en az iki tane görevli oluyordu.

Ama Kole çoktan arkasını dönüp kalabalık arasından hızla yürümeye başlamıştı. Çıkışa giderken yanından geçtiği yetkililere gülümsüyor ve başını sallıyor ama hiçbiri için durmuyordu. Çıkış diğer tarafta, Johnson'un olduğu yerin zıt yönündeydi.

Sonsuz gibi gelen bir süre sonunda salondan çıktık ama Kole asansörlere varmamıza kadar durmama izin vermedi. Beni koridorlarda peşinde gezdirdi, asansöre bindi, kapıları kapadı ve asansörü olduğu yerde sabit tutan düğmeye bastı.

"Nasıl-" Bastığı tuşa boş boş bakıyordum. Aylar önce burada asansörü kullanırken, zeminin korkutucu şekilde yaklaştığını hatırlıyordum.

"Bina şu an güvenlik alarmında değil." İç çekti. Sesi olduğundan daha yaşlı çıkmıştı.

Sırtımı asansörün duvarına yasladım. Kısa bir süre de olsa meselelerimi erteleyebilecek alanım olduğunu fark edince, derin nefes almaya kendimi zorladım. Gözlerimi açtığımda Kole'un elleri yüzünde ve kendiyle boğuşur gibi görünüyordu.

"Kole," dedim. Sesimin bu kadar üzülmüş çıkmasını istememiştim.

"Lütfen," diye fısıldadı sonunda başını bana kaldırıp. "Lütfen."

Rahatsız hâlde yerimde kıpırdandım, burada Kole ile kilitli kalmıştım kalbimin yavaşlama şansı var mı bilmiyordum.

"Lütfen ne?"

"Lütfen git," dedi. "Git sadece. Buradan çık. Dış Mıntıka'ya dön ya da Oasis'ten tamamen çık veya tamamen başka bir yer bul. Nereye gidersen git, yeter ki onun olmadığı bir yer olsun."

“Bunu yapamayacağımı çoktan söyledim sana.”

“Biliyorum. Ve bana nedenini anlatamayacağını söyledin, çünkü bana güvenmiyormuşsun,” dedi. “Ama eğer yakalanırsan burada kalmanın ne faydası olacak? Bu akşam seni neredeyse yakalıyordu. Ona bu kadar yaklaştın.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım, elimi yüzümün üstünden geçirirken. “Biliyorum zaten. Ama gidemem işte.”

“Neden?”

“Çünkü gidemem!” diye çıkıştım. “Gidemem ve nedenini sana söylemeyeceğim. Cevabını veremeyeceğim sorular sormayı bırakmalısın.”

Bir an benim kim olduğumu çıkarmaya çalışırcasına bana baktı.

“Eğer gidersen, ben gerisini hallederim. Ortadan kaybolman için bir bahane bulurum. Kimse seni aramadan...”

“Kole!”

“Ne var?!” dedi. Artık daha fazla katlanamıyor gibiydi. “Gitmen gerek. Öldürteceksin kendini. Ve benim bununla tek yapabileceğim, seni olabildiğince buradan uzaklaştırmak. Ama sen buna yapmama bile izin vermiyorsun! Çıldıracağım.”

Bana yalvarır gibi baktı ve göğsümde beni ezen, çekiştiren, yakan bir sancı oldu. Onu dinlemek istiyor ama tüm gerçeği anlatıp anlatmadığımı bilmiyordum.

Bu dehşet ifadesini onun yüzünden silecek bir şey yapmak istiyor ama yapamıyordum.

“Kole,” dedim, sesim kendi güvenliğimden çok, onunki için kısılmıştı. Çünkü alçak sesle konuşmazsam, önümde dağılacakmış gibi hissediyordum. “Yalnızca yukarı çık ve bunu unutalım. Lütfen. Beni oradan kurtardığın için teşekkür ederim ama bir daha bunu yapmana gerek yok. Sen o yukarıdakilere aitsin, aşağı-

daki bana değil.” şu noktada artık ne dediğimi bilmiyordum. Bu sözleri gerçekten inandığımdan mı, yoksa bu ‘aşağısının’ tehlikeli olduğunu bildiğimden mi söylediğimi bilmiyordum. Aşağısı, insanların canlarının yandığı, öldüğü yerdı ve ben eğer tehlikede olacaksadı, onun benimle aşağıda olmasını istemişyordum.

“Seni korumak istiyorum sadece,” dedi. “Güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Ama yüz üstü bırakmayacağıma bile güvenmiyorsan, seni koruyamam.”

“Haklısın,” dedim ve boğazımdaki yumruşu yutkundum. Onun etrafından geçip asansörü tekrar çalıştırmak için düğmeye bastım. “Koruyamazsın.”

Asansör aşağı inerken bir daha Kole’a bakmayı reddettim. Ama onun yakıcı bakışlarının sürekli üstümde olduğunu hissediyordum.

Sonunda kapı açıldığında, kafeteryanın boş olduğunu gördüm. Bu akşam çok fazla nöbet görevi olduğundan herkes bir yerlerde meşguldü.

“Gittiğini kimsenin fark etmemesini sağlayacağım,” dedi Kole donuk bir sesle. Başımı salladım. Asansörden indim ve kapı kapanmadan önce son bir kez ona bakmak için arkamı döndüm.

“Teşekkür ederim,” dedim sessizce ama kapı kapanmadan beni duyabildi mi bilemedim çünkü bir tepki vermedi.

Kalbim çarparak uyandım ve kötü bir şeyler olduğunu hemen hissettim. Çok kötü bir şey olmuştu. Kalkıp ne yapacağıma dair plan düşünmeden, doğruca yataktan fırladım. O anda banyolar-dan sert bir çarpma sesi geldiğini duydum ve içeri koştuğumda, banyo zemininde yüz üstü yatan Jay'ı gördüm.

Dizlerim üstüne çöktüm, onu yan çevirdim. Teninin ölüm beyazını ve gözlerinin arkaya devrilmiş aklarının görünüyor olmasını hazmetmeye çalışırken zaman parçalanıp çok hızlı ve çok yavaş kısımlara ayrıldı.

Lütfen lütfen lütfen lütfen lütfen lütfen lütfen ölmüş olma lüt-fen ölmüş olma ölemezsin sen ölemezsin ölmene izin veremem!

Ellerim o kadar titriyordu ki, nabzını bulmak bir dakikamı aldı. Ama cılız ve yavaş da olsa işte oradaydı, nabızı atıyordu. Yaşıyordu.

"Jay!" Kalbim tek bir heceyle attı ve sesim bana ait değil gibiydi. "Jay, lütfen uyan. Uyan lütfen uyan."

Başını kucağıma koydum ve bir an sonra vücudu hareket etti ve gözleri yuvalarında dönüp yerlerini buldu, doğruca karşıya baktı. Bedeni titremeye başladı ve elime uzanıp sıkıca tuttu.

"İyisin," diye fısıldadım. "Sorun yok, iyisin. İyisin."

Onunla konuşmadığımı biliyordum çünkü beni duyamıyordu. Ama dediklerim, hem bir dua, hem de Jay'e bir emir gibiydi.

Birkaç dakika sonra tekrar kendine geldi ve sanki yeni uyan-mış gibi gözlerini kırıştırdı.

“Quincy?” dedi çatallı sesle. “Ne oldu?”

“Bilmiyorum.” Sesim kırılmak üzere gibi çıkıyordu, böyle konuşmamak için kendini fazlaca zorladım. “Galiba yere düştün.”

Tavana bakarak gözlerini tekrar kırıştırdı ve sadece nefes alıp verdi. “Ölüyorum değil mi?” diye fısıldadı.

“Hayır,” dedim başımı ciddiyletmeyle yana sallayıp. “Hayır ölmüyorsun, iyisin.”

Gülmeye çalıştı ama gülüşü bir iniltiyle kesildi. Bir acı dalgası onu vururken, elleri titriyordu. Sorun ne, bilmiyordum. Ne olduğunu anlayamamıştım. Ne yapmam gerektiğini de bilmiyordum.

“Sanırım... Sanırım oturabilirim.”

Yavaşça başımı sallayıp, duvara yaslanmasına yardım ettim. Gözlerini bir an kapattı. Yanaklarına renk geri gelmeye başlamasına rağmen, nefesi hâlâ dengesiz, tuhaf ve düzensizdi.

“Burada olmamalısın,” diye fısıldadı bir an sessizlikten sonra.

“O niyeymiş?”

Gözlerini aniden açtı, bitkin görünüyordu. “Sana da bulaştırmak istemiyorum.”

Bir an neden bahsettiğini anlamadım. Bir an sadece gözlerimi kırıştırdım. Bir an sadece nefes alıp vererek onu izledim ve bunu neden söylediğini çözebilmeye çalıştım.

Çözdüğümde, arka üstü devrilmemek için kendimi tuttum.

“Hayır,” dedim kızarak. “İyisin sen.”

“Odak kaybı,” diye fısıldadı. “Güç kaybı, denge kaybı-“

“Jay, kes şunu.”

“Halsizlik, baş dönmesi, kusma, bilinç kaybı.”

“Jay, sus.”

“Devamı ne zaman gelecek?” diye sordu. “Kan kusmak. Sanrılar görmek. Histeri krizleri.”

“Belirtilerin ne olduğunu sen nereden biliyorsun ki?”

Kendimi fena hissediyordum, kusacak gibiydim. Tüm hayatım boyunca hiç yaşamadığım bir dehşet duygusuna kapılmışım. Çünkü daha önce insanların öldüğünü görmüştüm, tanımadığım insanların ölümüne şahit olmuşum, çok az tanıdığım insanların ölümüne tanık olmuşum, kıymet verdiğim insanların ölümünü görmüştüm.

Ama sevdiğim birinin ölmesini hiç izlememiştim.

“Çalıştığım hastanenin duvarlarında asılı,” dedi yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

İçimde bir boşluk hissettim. “Ne zamandır?” diye fısıldadım. “Ne zamandır biliyordun?”

“Epeydir,” diye fısıldadı ve kafasını arkasındaki kapıya yasladı. “Silas bize panzehiri aramayacağımızı söylediği günden beri biliyorum.”

Tüm vücudum titriyor, dehşet ve öfke birlikte içimde fokurduyordu. “İyileşeceksin,” dedim hararetle. “Panzehiri bulacağım. İyi olacaksın.”

“Sana inanıyorum,” dedi ve çok hafif bir gülümseme yüzünde belirdi. “Şimdi kendimi daha güçlü hissediyorum. Birileri gelmeden önce buradan çıksak iyi olur.”

“Ayağa kalkabileceğinden emin misin?”

“Bir gelip bir gidiyor,” dedi başını yana sallayıp. Yavaş yavaş ayağa kalkmasına yardım ettim. Şimdi deminkine kıyasla o kadar iyi görünüyordu ki, az önce onun öldüğünü düşünmüş olmam tuhaf geldi. Ama bir açıklaması vardı. ‘Gelip gidiyordu.’

Şimdilik...

Ranzasına kadar kendi başına yürüdü ama iyi hissettiğine dair bana yemin etti. Fakat kendi yatağıma döndüğümde çok sonra bile, o kelimeler hâlâ havada asılı duruyordu.

Uzanıp tepemde duran tahtalara dört saat boyunca baktıktan sonra, artık kalkma zamanım geldi.

Şimdilik. Şimdilik iyi. Şimdilik iyi olması benim için yeterli değildi.

Yemek masasının altındaki elimin başparmak tırnağını, işaret parmağıma batırıp duruyor, göğsümde yükselen huzursuzluğu bastırmaya çalışıyordum.

O tesise dönmem gerekiyordu. Jay'in ihtiyacı olan... Neydi? Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordum. Ama ona faydası olacak şey ne ise onu bulmalıydık. Geçen her saniye, Adalet Kulesi'nin emir ve kurallarının beni zorladığı her angarya iş, sinirlerime kesik atan bir bıçak gibiydi.

Tırnağım başparmağımın üstünde ileri geri oynarken tabağımdaki yemeğe bakıp duruyor, biraz olsun yiyebilmek için irademi toplamaya çalışıyordum. Aç görevlilerle dolu bir salonda oturup bir şey yememek tuhaftı.

Tuhaftı, bu yüzden göze batıyordum. Göze batmamam lazımdı.

Ama yiyemiyordum da. Jay hastayken boğazımdan geçmiyordu. Ona yardım edecek bir şey yapamazken boğazımdan geçmiyordu.

Sabahtan beri onu görmek için etrafa bakınıyordum ama kahvaltıya gelmedi. Henüz ondan bir iz görebilmiş değildim. Programı değişmiş, benden farklı bir vardiyaya alınmış olmalıydı.

İkinci mesaim boyunca zombi gibi dolandım. Boşluğa doğru anlamsızca bakıyordum, yanımdaki görevliyi tamamen yok sayıyor ve etrafımdaki hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Jay'in yerde yatarkenki hali gözümün önünden gitmiyor, sürekli o gözleri geriye devrilmiş solgun yüzünü görüyordum.

Uyanmasa neler olurdu diye düşünmek bile istemiyordum. Uyanmayacağı zaman da gelene kadar, elimde daha ne kadar vakit olduğunu düşünmeden duramıyordum.

Öğle yemeğinde, görevli kantininde Clarke gelip karşıma oturdu.

“Sorun ne?”

“Jay.” Aslından söylemek istememiştim. En azından bu şekilde değil. Hatta hiç anlatmak istememiş de olabilirim.

“Ne?”

“Ona da bulaşmış. Ölüyor.”

“Ne?” Yüz ifadesi çaktırmasa da, sesindeki paniği duydum.

“Ben çözeceğim bunu,” dedim. Gerçekte olduğumdan nasıl bu denli daha emin konuştuğumu bilmiyordum.

“Nasıl?”

“Bir planım var.”

O gece uyumadım, gözüme uyku girmedi. Diğer herkes uykuya daldıktan sonra battaniyeleri üstümden attım ve sessizce kapıya gittim.

Aslında saçma olduğunu, anlamsızlığını biliyordum. Planım, tedaviyi ilk kez gördüğüm o odaya girmek ve panzehir üzerinde çalıştıkları yerin de orada olmasını umut etmektir.

Sorun 1: Görevli koğuşlarından çıktığım andan itibaren her yerde kameralar vardı.

Sorun 2: Güvenliği atlatsam bile hangi odaya gideceğimi hiç bilmiyordum.

Sorun 3: Diğer her şey düzgün gitse bile, panzehir orada olmayabilirdi. Hatta belki hiçbir yerde mevcut değildi.

Tüm bunları bildiğim hâlde kendime engel olamadım. Clarke bana bunun ahmakça olduğunu söyledikten sonra bile, mani olamadım.

Bir şeyler yapmalıyım.

Kafeteryadan dışarı süzıldüm, kapıyı arkamdan sessizce kapamaya dikkat ettim. O an çok tanıdık bir ses duydum.

“Quincy.”

Donup kaldım. Gözlerimi kapayıp kapının kolunu tutan elimi yavaşça bırakırken, kalbim bir an durur gibi olmuştu.

Arkamı döndüğümde, kafeteryanın ortasında durmuş bana bakan Kole’u gördüm.

Oda boyunca yürüyüp tam karşıma, yüzünü iyice görebileceğim kadar yakınımaya geldi.

İlk içimden gelen: Titreyen elimi uzatıp yüzünün yanına dokun, daha iyi görmek için yüzünü yana çevir. Patlak bir dudak, sıyrık bir yanak, morarık bir çene. İçim acıdı.

Sonra içimden gelen: Geri çekil, aramıza bir iki metre mesafe koy. Güvenemem, güvenmiyorum, güvenmeyeceğim. Dengemi yitirir gibi hissediyordum, yüzündeki ifade başımı ağrıtıyordu.

Dünya kendi içine doğru patlıyormuş, gerçeklik bir yanılsamaymış ve benim gerçekliğe tutunmama yetecek kadar yavaşlamayacakmış gibiydi.

“Ne oldu?” diye sordum. Sesim çok yanılttı; fazla incinmiş ve duyarlıydı.

“Hiç. İyiyim ben.”

“Kim yaptı bunu sana?” Gözleri benden geri çekilmemi, bırakmamı istiyordu ama bunu yapamazdım. Göğsümde kükreyen koruyucu bir duygu vardı. Böyle hissetmeli ya da değil, bundan

bağımsız olarak, en azından Kole'a bunu kimin yaptığını bilmek istiyordum.

“Önemli etkinliklerin ortasında ortadan kaybolmanın sonuçları vardır,” dedi sakince, sabit ve kendisine ait gibi gelmeyen bir sesle. Başka birinin sesinin yankısı gibi, papağan vari tekrarlanmıştı. Babasının sesinin yankısı.

“Geri dön,” diye fısıldadım. “Lütfen. Sadece git, beni rahat bırak.”

Uyuşuk bir şaşkınlık hali içinde, ondan endişe etmekten çok, onun için endişelendiğimi fark ettim. Gözlerim onun sıyrık ve morartılılarıyla ilgili tüm detayları incelerken, umursamamayı bu kadar istediğim birine karşı olmaması gerektiğini kadar göğsüm sıkışıyordu.

Arkasını dönüp gitmesini, böylece daha güvende olmasını istiyordum. Çünkü onun daha fazla canının yanmasını, yansa bile benim elimden olmasını istemiyordum.

“Yapamam,” dedi. “Clarke bana yapacağını anlattı.”

“Ne?” Bir an hareketsiz durdum ve beynim bu dediğini algılamaya çalıştı. “Sana mı anlattı?”

“Seni hayatta tutmaya çalışıyor sadece,” dedi, beklemediğim kadar sertçe. “Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Bu hareketin seni öldürecek.”

“Ne kadarını anlattı sana?” diye fısıldadım. Sesimdeki ihanete uğramışlık duygusunu kendim duyabiliyordum. Arkamdan bunları yaptığina inanamıyordum.

“Yeterince anlattı.” Duruşunu değiştirdi, bir an odayı gözleriyle hızlıca taradı. “Eğer Jay’e yardım etmek istiyorsan sana yardım etmeye çalışırım ama benimle gelmelisin.”

“Nereye? Geçen sene tedaviyi bulduğum yere geri dönerek başarma şansı çok düşüktü, biliyordum. Ama elimdeki tek ipucu buydu.

“Burada bir yere değil,” dedi. “Selyan şehrinde değil. Seni oraya götürebilirim ama şimdi gitmeliyiz.” Bir daha gözlerime bakmadı ama bunun yalan söylediği için mi, yoksa kaygılı olduğu için mi olduğunu bilemedim.

Adalet Kulesi’nin gözleri vardı ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Ona güvenmek istiyordum. Ona güvenmeyi çok istiyordum. Kafamın içinde haykıran bir ses, gvenmemenin aptallık olduğunu söylüyor; ama bizi ne kadar kolay satabileceğini aklımdan çıkaramıyordum.

“Peki,” diye fısıldadım.

Ona güvenip gvenmemem önemli değildi. Ona ihtiyacım vardı.

Kole beni iniş noktasına geri götürdü, Adalet Kulesi'nden ve Selyan şehrinden çıkardı. Tüm bu yol boyunca da birbirimize tek kelime etmedik. İç Mıntıka'da onu takip ederken verdiğim nefesler soğukta buğu halinde çıkıyordu.

Bir ara, birisinin yaklaştığını duydum ve hiç düşünmeden gölgelere daldım ve Kole'la birlikte iki binanın arasına sığıştım. Elini omzuma koyup beni yatıştırdı ve görevli geçerken beni bir adım daha geriye gitti.

Burada eskiden hiç görevli olmazdı. İç Mıntıka saat gibi işlerdi. O kadar uzun sürede işlemişti ki, kimse sistemi sorgulamaz olmuştu. Burada uyanır, okula ya da işe gider, sonra eve döner, yemek yer, size verilen faaliyetleri yerine getirir ve yatardınız.

Sokağa çıkma yasağı saati gelip kapıları kilitlendiğinde kimse dışarı çıkmazdı. Dış Mıntıka'daki isyanlara ve İç Mıntıka'da hastalığın yayılmasına rağmen, burada etrafta kimse yoktu. Sokaklar sessiz ve sakindi.

Ama Oasis farkındaydı. Bir şeylerin değiştiği anlamına geldiğini biliyordu. Ellerine sunulmuş sınırsız güvenin sarsılmaya başladığını biliyordu. Eğer Oasis vaat ettiği gibi Safkanları koruyamıyorsa, acaba başka ne yalanlar söylemişti?

Durumlar değişiyordu. Sakince bile olsa her şey değişiyordu.

Vatandaşlar artık Oasis'e güvenmiyor, bu yüzden Oasis de vatandaşlara güvenmiyordu. Gece boyu in cin top oynayan sokaklarda artık az sayıda bile olsa görevliler vardı. Devriye geziyor, izliyor, gözlüyorlardı.

Görevli yoluna devam edip gidince Kole arkamda derin bir nefes verdi. Yutkundum, ondan uzaklaşıp tekrar yola döndüm. İlerlemeye devam ettiğim, düşünmediğim ve odağımı bozmadığım sürece, her şey yolunda gidecekti. İyiyim, iyiyim, iyiyim...

Bir araştırma tesisinin boş ve sahipsiz görünüşüne sahip, uzun, beyaz bir binada durduk.

“Emin misin?” diye sordum istemsizce. Sistemime yerleştirilmiş ve silemediğim bir program gibiydi bu. Ama ona güvenebileceğimden emin olmadığım sürece, böyle düşünemez, böyle konuşamazdım.

“Evet.” Başını salladı ve gözleri binanın etrafında gezindi. Parçalarına ayırdı, analiz etti, planladı. “Beni takip et.” Arkasını döndü, binaya giden başka bir yola girdi ve farklı bir açıdan binaya yaklaştık. Elimi tutacakmış gibi elini arkaya doğru uzattı ama sonra sertçe tekrar kendine çekti. Binanın ışıklarıyla aydınlanan yüzüne, yandan baktım. Sonra, binanın etraftaki binaların gölgeleri ile o binanın gölgesi arasındaki kısa mesafeyi koşup geçti. İkimiz de karşıya geçtiğimizde yan tarafa döndük. Ön kapıdan uzaklaşıp, arka taraftaki ikinci bir kapıya yöneldik.

Üniformasının içinden bir kart çıkardı. Kapıdaki tarayıcının üstünden geçirdi ve kilidin açılma sesini bekledi. O kapıyı iterek açarken, ben rahatlayarak nefesimi verdim. Kapı itilince yana ve içe doğru açıldı, biz de içeri süzüldük.

Binanın bu kısmında aydınlatma yoktu. Ama laboratuvarın tertemiz ve düzenli halini seçebilecek kadar görüyordum. Odayı geçip karşıdaki kapıya vardım, bu kapı açıktı. Kole o sırada bana doğru ani bir hareket yaptı. Beni geriye ve göğsüne doğru çekip eliyle ağzımı kapatırken, kendi sırtını duvara vurarak bizi kapıdan uzaklaştırdı. Gümbürtüyle atan kalbini sırtımda hissettim. Bir görevli, kapının önünden yavaş yavaş geçti, koridorlarda devriye geziyordu.

Demek burası boş değildi.

Birkaç saniye geçince, Kole beni köşeye doğru itti, çoktan gitmiş olan görevlinin ardından koridora baktı.

Elimizden geldiğince sessiz olarak koridorda ilerledik. Her kapının yanında bir panel vardı ve üzerine bir isim basılmıştı.

32N Aşı

899 Aşı

Ti7 Tedavi

YSc Aşı

‘Quincy,’ diye fısıldadı Kole ileriden. Onu takip etmemi işaret etti, eliyle bir kapıyı gösterdi.

YD Panzehir

Panzehir araştırmasıyla ilgili özel bazı bilgilere erişebiliyor olmalıydı, çünkü kapıya doğru giderken kendinden çok emindi.

Ben arkamdaki koridora göz atarken, Kole belinden bir tabanca çıkardı ve kapıyı yavaşça ittirip açtı. Silahını önüne kaldırıp içeri girerek etrafa bakındı ama içerisi boştu.

“Tamam, şimdi sıra sende,” dedi. “Eğer varsa, buradadır.” O da etrafı aramaya, dolapların kapaklarını açıp şişelerin etiketlerine bakmaya başladı. Ben de en yakınimdaki masada bırakılmış kâğıt yığınını kurcalamaya başladım.

Bir dakika sonra, sıkıca bağlanıp destelenmiş bir kâğıt tomarı buldum ve Kole’u çağırdım.

“Şunları incelememe yardım et,” dedim ve bir kısmını eline verdim.

“Ne bunlar?”

“Notlar,” diye mırıldandım. Saçımı kulağım arkasına atıp sayfaları taramaya başladım. “Sanırım hastalıkla ilgili.”

Son sayfaya atladım ve gözlerim bu sayfaya basılmış kelimeler üstünde gezindi.

“XV2/62,” dedim kâğıtları bırakıp. Arka duvarda sıralanmış buzdolapları vardı ve içleri yüzlerce şişe ile doluydu. “XV2/62,” diye mırıldandım kendi kendime, tekrar tekrar.

Buzdolaplarından birinin sadece XV2 etiketine sahipti. Raf-ları taramaya başladım. Yarıları dolu olan en alttaki rafa geçtim, en arka sağdaki bir dize şişeciği çıkardım.

Parmaklarım camlara sürünürken titriyordu. Her etikette aynı yazıyı görünce içim eziliyordu.

Başarısız, başarısız, başarısız...

“Kole,” diye fısıldadım. O da araştırdığı notların arasından kafasını kaldırdı. Ama yüzündeki ifadeden, onun da benimle aynı sonuçları gördüğünü anladım.

“Hepsi başarısız olmuş,” dedi boğazım düğümlenmeye başlar-ken. Ölüme mahkûm edilmekti bu! Gözlerim tekrar etiketlere döndü, yapabileceğim tek şey buydu çünkü.

Ölüme mahkûmiyet.

“Quincy...” diye konuşmaya başladı ama bir anda her yanda bağırmaya başlayan alarm sesleri üzerine sustu.

Hemen ayağa fırladım, adrenalinim birden fırladı. “Bizi bul-dular.”

22

Kole elimi tuttu ve ön kapıya doğru koşturmaya başladı. Ama o taraftan çoktan bize yaklaşmışlardı bile. Arkasına dönen Kole, geldiğimiz arka kapıya koştu.

Döndüğü anda da o yönden büyük bir gümbürtü duydum.

İçeri girmişlerdi!

“Bir çıkış daha var!” diye seslendi Kole çığlık atan sirenler arasında. “Düşün!” Gözlerini sıkıca yumdu ve binanın haritasını zihninde canlandırabilmek için, gürültüyü duymamaya çalıştı.

“Üst kata!” diye bağırdım. Görevlilerin ön kapıdan içeri daldıklarını şimdiden görebiliyordum. O yüzden Kole’un bir cevap vermesini beklemeden onu koridordan peşimden sürükledim ve bir köşeyi dönüp merdivenleri çıkmaya başladım. “Buralarda bir yangın çıkışı var!”

Olması gerekiyordu. Dışarıda merdiveni fark etmiştim.

İlk gördüğüm kapıdan içeri daldık. Burada pencere yoktu, o yüzden dağılıp odaya ayrı ayrı aradık.

“BURADA!” diye bağırdım. Kanım o kadar hızlı pompalanıyordu ki kulaklarım çok az duyuyordu; ama uzaktaki merdivenlerden gelenin bot sesleri olduğuna emindim.

Kole hemen yanımda bitti ve pencereyi kaldırıp açmama yardım etti. Beni önde yolladı, ben de mümkün olduğunca hızla pencereden sığışıp geçtim ve dışarıdaki yangın çıkışına küt diye düştüm.

“Hadi hadi hadi!” Kole çıkar çıkmaz pencereyi arkamızdan çarpıp kapadım. Yangın çıkışından koşturarak indik ve patika yola çıktık. Tam da bütün gücümüzle koşmaya başlamıştık ki, bir grup görevli birden peyda oldu ve durmamız için bağırdı.

Binaların arasından akıp giderken, bacaklarımı olabileceği kadar hızlandırmaya çalışıyordum. Sessiz caddelerde hayal gibi süzülüyor, peşimizdeki görevlilere izimizi kaybettirmeye çalışıyorduk. Kole beni elimden tutup ileri çekti ve daha, daha, daha da hızlı koşmaya zorladı. Bacaklarımın artık tutmadığını, pes etmeye başladığını hissedene ve ciğerlerim nefes alamaz olana kadar...

Aniden Kole bizi sağa saptırdı ve iki bina arasındaki küçük bir açıklığa girdi. Bizi ana caddeden ve peşimizdeki görevlilerden uzağa, daha dibe ve derine doğru sızarken beni de peşinden götürdü. Arkasını döndü ve çömelip sessiz olmamı işaret etti. Boğuk nefesimin sesini bastırmak için elimi ağzımın üstüne kapadım.

Bekledik. Kalplerimiz göğsümüzde çekiç gibi vuruyor, görevlilerin daha da yaklaşmasını dinliyorduk. Eğer bizi bulurlarsa köşeye sıkışmış hâldeydik. Kaçış yolumuz yoktu.

Ayak sesleri giderek arttı, arttı ve nihayet yanıımızdan geçip gittiler. Görevliler birbirine mesaj yollayıp bizi en son kimin nerede gördüğünü bulmaya çalışırken, telsiz cızırtılarını duyuyorduk.

Onlar giderken Kole başını beton duvara dayadı. Rahatlayıp omuzlarını düşürdü. Ara sokakta ayakta durmuş, hızla nefes alarak, görevliler artık seslerini duyamayacağımız kadar uzaklaşana dek bekledim.

Kole elini elime uzattı. Bir an elimi vermekte tereddüt ettim. “Lütfen,” dedi yalvararak. “Seni kaybetmek istemiyorum.”

Bunun birbirine katman katman eklenen, birçok anlamı vardı. Ama şu anda ben de onu kaybetmek istemiyordum, o yüzden elini kavradım ve koştuk.

23

Artık gidebileceğimiz bir tek yer kalmıştı. Peşimizdelerdi, biz artık onlar için avdık. O yüzden av olanların gittiği yere, Dış Mıntıka'ya geri döndük.

Ama girişin doğusunda, Dış Mıntıka'nın bir girişi daha vardı. Kole da beni oraya götürüyordu. Burası genellikle malzeme geçişi için kullanılıyor, çok iyi korunmuyordu.

Kole kapıyı koruyan iki nöbetçiyi, geçmemize derhâl izin vermeye ikna etti. Alarm durumu henüz bu kapıya ulaşmamıştı, ya da belki mintıka duvarından geçeceğimizi düşünmemişlerdi bile. Sonuçta o Kole Johnson'dı.

Duvarın ardına geçtikten sonra bir an durup bekledik.

Bu anarşiydi.

İlk anda hemen algılamadım ama uzaklardan duyabiliyordum. Bağırışlar, çığlıklar ve sirenlerin inlemesinin karışımı. Kole elimi daha sıkı tuttu ve daha içlere, kalabalığın sıklaştığı yerlere girdik ve ayaklanmanın gerçekte ne demek olduğunu anlamaya başladım.

Kalabalık bizi sertçe itip kakıyor, sokaklarda yalpalayarak ilerlerken bizi ileri geri savuruyordu. Buraya hiç gelmemeliydik. Havada yanık kokusu vardı ve arkamızdaki Mıntıka Duvarı'na bakmak üzere duramadım.

"Quincy!" diye bağırdı Kole kalabalığın sesleri arasından. Maskeli bir grup yanımızda haykırırken, beni öne çekti. "Odaklan!"

Odaklanmak. Oysa nefes bile zor alıyordum. Havadaki du-man kokusu yoğunlaşmış ve önümdeki Kole'a ayak uydurmakta zorlanıyordum. Onun sırtına dikkatimi vermeye çalıştım ve ayaklarım bedenimi takip etsin diye çabaladım.

Bir ara sokaktan döndük ve karşımıza çıkan çete bizi nere-deyse eziyordu. Elllerinde lastik levyesi sallıyor, bela arıyorlardı. Ama bize doğru düzgün bakmalarına bile fırsat vermeden, biz aksi yönde koşup gittik.

Hızlanıp Kole'un kolunu tuttum ve onu iki bina arasındaki dar bir aralığa çektim.

"Ne yapıyorsun?"

"Güven bana," dedim. İlk bina bitince önüne geçip ona sola doğru sürükledim.

Tekrar sola döndük ve yüreğimiz ağzımızda, çevredeki bina-ların etrafından dolaşıp üç blok binayı daha geçtik. Bir sonraki sokağın ortasındayken boş olan sokakta yürüyüş yapan başka bir grubu gördüm.

Olduğumuz yerde kaldık. Ben tam da arkamı dönüp kaçmayı düşünüyordum ama daha dönmeden biri bileğimi tuttu ve geriye doğru sertçe çekildim. Birisine tosladım ve ciğerlerimdeki nefes kesildi. Birden beni bir kol sardı ve yanağıma bıçak dayandı.

Gözlerim, ellerini havaya kaldırmış hâlde duran Kole'un gözleriyle buluştu.

"Dokunma ona," dedi sakın bir sesle. "O görevli değil."

"Değil mi? Son gördüğümde görevli olmayanlar mavi üni-formayla ortalıkta gezmiyordu."

Adamın kalp atışını sırtımda hissedebiliyordum. Bıçağı tutan kendi olduğu hâlde, kalbi hızlı, panik içinde ve çılgın gibi atıyordu.

Kole ileri doğru yavaşça bir adım attı. Ellerini başının üstünde hafifçe sallıyordu. Adam da aynı şekilde geriye adım atıp beni sürükledi.

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun,” diye mırıldandı Kole. Tamamen sakin gibi konuşuyordu ama benim avuçlarım terden kayganlaşmıştı ve içimdeki tüm sesler bana kaçmamı haykırıyordu. Bu teşebbüsün benim ölümüne sebep olacağını bilsem de elinden kurtulup gitmeye çalışmak istiyordum.

Adam geriye bir adım daha attı ama sırtı duvara vurunca durdu ve beni daha sıkı tuttu.

“Daha fazla yaklaşma,” dedi ama hareketini durdurmadı. Boğazım kasılmış, Kole’a durmasını söylemek istiyordum ama dikkatini kendime çekemiyordum.

“Öldürürüm onu,” dedi ama Kole çoktan onun önüne gelmişti. Adam bıçağı yanağıma daha da bastırdı. Keskin ucun tenime battığını hissederken ani bir nefes aldım.

“Hayır, öldürmeyeceksin,” dedi Kole. Ve benim net olarak göremediğim kadar hızlıca, adamı bileğinden tuttu, bıçağı yüzümden çekti ve bileği büküp bıçağı aldı.

Ben fırlayıp ikisinden de uzaklaştım ve nefesimi toplamak için öne eğildim. Adam ise sendeleyerek ayağa kalktı ve biraz geri çekildi. Kole ona doğru hemen bir hamle yapmayınca, adam da ara sokakta basıp gitti ve birkaç saniye içinde gözden kayboldu.

Kole derhâl önüme geldi ve yüzüme bakabilmek için beni doğrulttu. Ben onun omzundan ileriye bakarken, o yüzümdeki saçları çekip yarama baktı.

Yere uzanmak ve bir süre sadece nefes almak istiyordum. Ama o anda ikimiz de, yakınlarda bir yerden gelen bir bağırtı duyduk ve Kole bana baktı.

“Buradan çıkmamız gerek,” diye mırıldandı. “Hemen.

Başımı salladım ve koşmaya başladık.

Kole kapıya vurdu ve yanıt beklerken tekrar tekrar arkasına baktı. Beni kapıya doğru çekip, benim sokağı görüş açımı kapattı ve kapıyı tekrar yumrukladı.

“Lanet olsun Nails,” diye homurdandı kapı kolunu zorlayıp. Bir dakika sonra hâlâ karşılık gelmediğinde, gözlerindeki kaygı bulutunu fark ettim.

“Geri çekil,” dedi. Açtığı koluyla beni geriye ittikten sonra, omzuyla kapıya yüklendi.

Arkamızdaki sokağa bir göz attım ama etrafta kimse yoktu. Kole bir daha omzuyla kapıya vurdu ve kapı açıldı. Arkamızdan kapıyı çarparak kapattı ve eskiyip kenara atılmış görünen bir kanepeyi kapının önüne barikat olarak çekti.

“Boş burası,” dedim ister istemez fısıltıyla. Ama gerçekten etrafta duyacak kimse yok gibi görünüyordu. Kapının şiddetle kapanmasıyla birlikte tavanda dökülen sıvalar yere düşünce beni irkiltti.

“Alt katta olmalılar,” diye ısrar etti Kole. Başını sağa sola salladı. Odanın karşı ucundaki kapıya yürüdü, çekip açtı ve dar, döküntü merdivenlerden inmeye başladı.

Fakat yanıldığını şimdiden biliyordum ben. İçeri adım attığım andan itibaren, buranın boş olduğunu anlamıştım. İçimde yaşam olan yer ile olmayan yer arasındaki fark belliydi ve bunun ses ya da hareket olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Burada atan bir kalp yoktu, iliklerime kadar hissediyordum bunu.

Yine de Kole'u takip ederek alt kata indim çünkü uzaklaşmak, sokaklardan, sorgulayıcı gözlerden ve Oasis tehdidinden olabildiğince uzaklaşmak istiyordum.

Onu ortada durmuş, boş odaya anlamsızca bakar hâlde buldum.

"Gitmişler," dedi kendine ya da bana konuştuğundan emin değildim. Yavaş yavaş odada yürümeye, raflarda, duvarlarda ve kanepenin arkasında parmaklarını gezdirmeye başladı. "Toplanmaya vakitleri olmuş," diye fısıldarken, rahatladığını omuzlarına bakarak anlayabiliyordum. Ama ben kök salmış gibi olduğum yerde kalmıştım.

Toplanmaya vakit olması demek, kendi istekleriyle çıkmışlar demekti. Birilerinden ya da bir şeyden kaçıyorlardı ama görüldükleri yerde katledilmemişlerdi. Sanırım bu da rahatlamak için yeterli bir sebepti.

Odanın geri kalanını araştırmaya devam etti ama ben onu takip edemedim. Vücudumdan adrenalini giderek çekiliyor, onunla birlikte enerjim de gidiyordu. Başımı ellerimin arasına koyup bir kanepeye çöktüm.

Parçaları bir araya getirip, bir plan yapmaya çalıştım. Bir sonraki adımı belirlemeye. Ama her denediğim parçalar dağılıyordu. Çok fazla ipucu, çok fazla birbirine karışmış hayat vardı. Eğer yanlış ipi çekersem, insanları öldürebilirdim; değer verdiğim ve sevdiğim insanları öldürebilirdim.

Ne zaman olmuştu bu? Gözlerimi kuvvetle ovup başımda oluşan baskıyı hissettim. Ben ne ara insanları bu kadar önemsemeye başlamıştım? İnsanları bu kadar sevmeye başlamıştım? Daha önce böyle yapmamak için bir sebebim yok muydu?

Sebebini hatırlamasam da artık hatırlamanın bir önemi olmadığını biliyordum. Güvende olmasını istediğim insanlar

vardı, nasıl başaracağımı bilmiyor olsam da, onların güvenliğini sağlamak tek umursadığım şeydi.

“Hey,” diye sessizce fısıldadı Kole. Onun oturmasıyla kane-
penin biraz çöktüğünü hissettim. Elini uzatıp kesik yanağımın
üstündeki saçları kenara çekti. Ben de gözlerimi kırpıştırarak
açtım. “İyi misin?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedim gözlerimi yine sıkıca yumarak. “Artık
hiçbir şey bilmiyorum.”

Parmak eklemlerimi şakaklarıma bastırdım ve içeride oluş-
tuğunu hissettiğim baş ağrısını geri püskürtmeye çalıştım.

“Sor hadi,” dedi Kole başımı kaldırdığımda. Yine gergin gö-
rünüyordu.

“Neyi sorayım?”

“Şu an kafanın içinde ne varsa onu. Ne olduğunu sen bili-
yorsun.”

“Kole-“

“Sadece sor.”

İstemiyordum. Keşke ona yalan söyleyebilseydim ama ya-
pamayacağımı biliyordum. Keşke kendime yalan söyleyebilip
kafamın içinde bağırان soruyu yok sayabilseydim. Ama yap-
mıyordum.

“Alarmları devreye sokan şey neydi?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Muhtemelen bizi bekliyorlardı.”

Sesim kısıktı ve ağızımdan çıkacak kelimeyle, kendimi ele
verecek gibi hissediyordum.

“Orada olacağımızı kim söylemiş olabilir?”

Kole acı içinde görünüyordu, gözlerinde karanlık bir ifade
vardı.

“Bilmek gerekiyor,” dedim çatallı bir sesle. Keşke o an gözlerimde yaşlar toplanıyor olmasaydı. Keşke kalbim patlayacak gibi hissediyor olmasaydım. Keşke sadece bana baksaydı: “Sana yine güvenmek istiyorum.”

Bağırarak istiyordum. Kızarak istiyordum. Ona, bu duruma, Oasis’e. Ama korkuyordum. Oasis’in benden bunu da alacağını korkuyordum.

Aşağıya, ayaklarına, yere baktı, bana bakmadı. Galiba fazla zorlamıştım kendimi. Yara izlerimi fazla açık etmiş; korkmuş ve ihanete uğramış o küçük kız olmaya hemen geri dönen yanımı ona göstermiştim.

Ona güvenmek için kanıtı ihtiyacı olan yanımı... Oysa tek istediğim, ona sadece “güvendiğim için güvenmekti.”

“Dehşet içindeydim,” dedi çok ama çok hafifçe.

“Ne?” dedim nefes alıp.

“Dehşet içindeydim. Uyumadım. Uyuyamadım. Senin iyi olup olmadığını, güvende olup olmadığını bilmeden... Seni bulmam gerekiyordu ve nasıl bulacağımın bir önemi yoktu. Fakat nerede olduğunu bilmiyordum. Tahmin edebilirdim, ettim de; ama tekrar tekrar yanıldığımı gördüm. Ve eğer geri dönersem, onun bana söyleyeceğini biliyordum. Senden çok beni istediğini biliyordum. Bu da benim çekinmeden yapacağım bir takas oldu.”

Kalbim davul gibi sert çarpıyor, onun gözleri ise, görmeyi hak etmediğim bir acı ifadesi taşıyordu. “Benim için mi geri döndün?” Hafiften başını salladı ama buna gerek yoktu. Doğru olduğunu biliyordum.

“Kole.” Hıçkırıkla birlikte sesim çatallandı, ayaklarımın altında parçalanan bir uçurumun kayaları gibi çatırdadı. Ne söyleyebilirdim. Hiçbir şey diyemedim. Şu an anlamsız gelmeyecek

hiçbir söz yoktu. Ama hakaret gibi gelse bile, bunun peşi sıra aklıma gelen soruyu sormadan edemedim.

“Niye bana daha önce söylemedin?”

“Bilmiyorum.” Ellerine doğru başını indirdi, sanki utanan oymuş gibi. “Sen öyle düşününce...” Titrek bir nefes aldı. “Sana ihanet ettiğimi düşüneneğini beklememiştim. Ne yapacağımı bilemedim. Ve eğer sana bir şey söylersem ve sen bana inanırsan, sonunda beni buradan çıkarmaya çalışacağını, o sırada da kendi ölümüne neden olacağını biliyordum.

Mantıklıydı. Tüm parçalar çabucak birbiriyle örtüşmeye başladı. Bulmacanın kayıp kısımları tamamlandı. Oasis görevlileri başka ne diye bizi Kolezyum’dan çıkarıp serbest bıraksındı? O günden beri kendime hep bu soruyu sorup durmuştum. Şimdi her şey aklıma yatıyordu. Beni anlayamamış olsa bile, o benim yanımdaydı.

Serbest bırakmalarının sebebinin, Johnson’ın onları bu emri vermiş olması olabileceğini hiç düşünmemiştim. Johnson beni bıraksın diye Kole’un kendini feda edeceği aklıma gelmemişti.

Ve ona güvenmemiştim. Güvenememiştim. Yıllar boyu mücadele edip, acı çekip fedakârlıklar yaparak babasından, Oasis’ten ve kendisine dayatılan hayattan kaçtıktan sonra, geri dönmüştü. Geri dönüp kendini şeytana satmıştı.

Sırf benim için.

En başından beri ona güvenimi kıran şeyler, aslında hep onun beni güvende tutmak için yaptıklarıydı.

Gardımın düşüp çözüldüğümü, Kole’un nazik parmakları yüzümü kendisine çevirene kadar anlamadım bile. Bir başparmağıyla gözümün altındaki yaşı sildi.

Başımı kaldırdığımda gözlerinin ışıldadığını gördüm. Ne söyleyeceğini daha o söylemeden anladım. Ama söylemesini

istemiyordum. Çünkü o çok iyiydi. Bu dünyadaki her şeyden çok daha iyiydi.

“Seni suçlu hissettirmek için söylemedim bunu,” dedi. “Sadece bilmeni istedim. Ben sana hiç ihanet etmedim. Asla yapmam bunu.”

Başım öne düştü. Bana o kadar yakın oturuyordu ki ön demek ona doğru demek, ona yaklaşmak demektir. Başım göğsünün üzerine düştü. Onun yüzüne bakamıyordum. Yüzüme bakmasına izin veremezdim.

Neden şok olduğumu da bilmiyordum. Oasis böyleydi işte. Şüphe etmemen gereken her şeyden şüphe ettirirdi sana. Güvenmemen gerekenlere güvendirirdi. Dünyanın tersini yüzüne çevirir, sen de artık kafanın içindeki düşüncelerin bile kendine ait olduğundan emin olamazdın.

“Üzgünüm,” dedim çatlayan bir sesle. Üzgündüm. Nefesini kesecek türden üzgündüm. Suçluluk duygusunu aklından alıp çıkaran ve somut bir şey haline getiren türde üzgündüm. Taşımak zorunda olduğum, acımasızca ağır bir yükü. Kızamıyordum bile.

Onu oraya ben getirmiştım.

“Senin hatan değil,” diye fısıldadı. Ama bu üç kelimede çok fazla ıstırap vardı. O acıyı oraya da ben koymuştım.

“Hayır, benim hatam. Sana güvenmeliydim.”

Beni kendine iyice çekti ve bir an hareketsiz kaldım.

“Hâlâ hayatta olmanın sebebi, aynı zamanda bana güvenmeme sebebin. O yüzden, üzgün olma. Sen temkinlisin, bu da seni hayatta tutuyor. Önemli olan tek şey bu. Sen iyi ol yeter.”

“Sana güveniyorum,” dedim kollarımı beline sararak. “Dünyadaki herkesten çok, sana güveniyordum. Ama burası...” İster istemez ürperdim. “...burası insanı çarpıtıyor işte. Ve sen

burada, bu düzenin ortasındasın. Seni de çarpıtıp bozmasını istemiyorum.”

“Merak etme. Daha önce de buradaydım. Ben hâlâ benim.”

Bu kadar yakınındayken, hâlâ dışarıda olduğu gibi kokuyordu. Hâlâ ağaçlar gibi, altı ay önceki o Kole gibi kokuyordu. Bana silahla ateş etmeyi öğreten ve karanlık koridorda beni  pen Kole gibi. Belki de hepsi sadece kafamın içindeydi. Belki bana bildiğim Kole gibi kokuyordu, çünkü öyle olduğunu biliyordum. Sessiz, gece geç saatlere kadar konuşup beraber sıcak çay içtiğimiz Kole... Artık tek umurumda olan, onun burada olması, gerçek olması ve güvende olmasıydı.

Birkaç dakika da olsa, ikimizin de öyle olmasıydı.

25

Konuştuk. Son aylarda, onun karşımda olmasını, onunla konuşabilmeyi, kim bilir kaç kere istemişimdir hatırlamıyordum. İşte şimdi buradaydı, kara gözleriyle beni dikkatle izliyordu ve ben ona her şeyi anlatmak istiyordum. Ama daha çok erkendi bunun için.

Nereye atıldığımı anlattım. Oradan sonra beni Kolezyum'a getirdiklerini, Clarke'ın benimle olduğunu, o bizi ıkarttırana kadar Clarke'la birlikte hayatta kaldığımızı, Noah ve Genesis'i, sonra da Oasis'e geri dönüşümüzü anlattım.

Kolezyum'dan önce orada olanları anlatmadım. Orada sağ kalabilmek için yaptıklarımı söylemedim. O da sormadı. Hikyemde bıraktığım boşlukların kasıtlı olduğunu bilecek kadar akıllıydı. Ben irkin hatıralardan kaçma teşebbüsüyle kelimeler arasında acemice sendelerken, onun yüzündeki anlayış ifadesini fark ediyordum.

Cevap veremeyeceğimi bildiği için soru sormuyordu. şimdilik. Henüz olmazdı. O başka bir gece konuşulurdu. Eğer o noktaya kadar varabilirsek, dünyanın güvende olmaya daha yaklaştığı bir zaman...

Ama asiler hakkında soru sordu. Mark, Walter ve tüm o kaçınılmaz cevaplar... Neler olduğunu ona anlatırken, Walter'dan bahsederken, Mark'tan bahsederken, kendimi o eli bıçaklı kız gibi hissettim.

Fakat konuşmayı sürdürdüm. Yaraları elimden geldiğince kelimelerle kapatmaya çalıştım. Ne ara uyuyakaldığımı bilmiyorum ama aniden uyanıp etrafıma baktığımda Kole yoktu.

Birkaç saniye sonra kollarında bir battaniyeyle geri döndü. Uyandığımı görünce şok olmuş gibiydi. Başını yana sallayıp geldi ve battaniyeyle üstümü örttü. Sonra, kendini tutamadığını fark edencesine tereddüt etti; kolunu dengesini sağlamak için kanepenin arkasına koydu ve eğilip alnıma bir öpücük kondurdu.

O yanı başımda oyalanırken ben hareketsiz kaldım. Kımıldarsam onu korkuturum diye çekiniyordum.

“Burada kalabilir miyim?” diye sordu sessizce ve dikkatle. Hâlâ sıkıca tutuyordu. “Henüz gitmeye hazır değilim.”

“Tabii ki,” dedim. Sesim fazla rahat ve savunmasız çıktı. “Yanımda kal,” diye fısıldadım. İşte yine oluyordu. Parça parça dağılmak ve birleşiyor, bir daha geri çekemeyeceğim yere çok yaklaşıyor diye endişe ediyordum. Onun ve benim parçalarımızın aynı olacağı bir yere...

Kanepeye oturup beni kendine çekti, derin bir nefes verirken onun yanında eridim.

Sadece bu gibi anlarda onu gerçekten doğru düzgün görebildiğimi ve düşünebildiğimi hissediyordum. Gökteki ışık sönüp, karanlık etrafımızı sardığında... O zaman, bu arada kalmış dakikalarda, biz ne yetişkin, ne de çocuktuk; ne kurbandık, ne asker; işte en çok bu anlarda seviyordum onu. Tam içimden geldiği şekilde, kendimden emin olarak biliyordum ki, yüz binlerce kırık, çürük ve başkalaşmış şeyin arasında, sadece bu şeye dokunmamıştı o, onlar. Bu seferlik sadece birbirine sığınan bir oğlan ve kız çocuğuyduk.

Alnımı omzuna bastırıp uzun zamandır yapmadığım bir şeyi yaparak, hayal kurdum. Nails’in kapısının ardındaki dünya

yokmuş gibi düşündüm. Eğer varsa bile, rahat bir sıradanlık ve basit şeylerin, basit sevgilerin olduğu bir dünya olduğunu canlandırdım. Kole’u sevmenin, nefes almak kadar basit bir şey olduğunu, ikimizi de tehlikeye sokmadığını hayal ettim.

Sanki katlanıp bir kenara kaldırılabilen bir şeymişim gibi, ona sokuldum. Elini tutup parmaklarımı parmakları üstünde gezdirdim. Ve ona söyleyebildiğimi hayal ettim. O iki kelimeyi kulağına fısıldayabildiğimi düşündüm. Sonra da onun gülümsemişliğini, çünkü bunu benden ilk defa duymadığını, son da olmayacağını. Onu sevmek beni suçlu hissettirmiyor gibi yaptım. Kafamın içinde bir ses bana, onu sevmenin iki kişiyi birden önemsemek anlamına geldiğini söylemiyormuş, Sophia’ya onun öncelikli olduğu sözü vermemişim gibi. Yıllar önce Koğuşlarda kalırken oluşturduğum hayatta kalma kuralları hâlâ mantıklı gelmiyormuş, aynı anda birden fazla kişinin güvenliğini sağlayabilirmişim numarası yaptım.

Kole’u sevmenin ve Sophi’yi korumanın birlikte mümkün olduğu, ikisini de sevebileceğim ve onları sevmek için önümde on binlerce yarın olan bir dünyada yaşadığımı hayal ettim.

Bir noktada da bu hayaller, düşlere dönüştü ve onun sabit nefesini kulağımda duyarak, parmakları ağır ağır saçlarımda gezerken uykuya daldım. Ve eğer istersem, onu sevmeyi bırakabilirmiş gibi yaptım.

Uyandığımda bir süre kafam karıştı, gözlerimi kırıştıtarak uykuyu üstümden attım ve etrafımdaki küçük, boş odaya bakındım.

Kapı yavaşça itilip açılırken başımı kaldırdım, Kole içeri girdi.

“Oh,” diye fısıldadı, sanki ben hâlâ uyuyormuşum, o da beni uyandırmamaya çalışıyormuş gibi. Başını yana salladı. “Selam.”

Bakışları gözümün yanındaki kesige takıldı ve daha yakından bakmak için önüme çömeldi.

“Bunu temizlememiz gerek,” dedi. “Dikiş atmak gerekebilir.”

“Ah,” diye inledim ve başımı geri çektim. Ama artık adrenalini geçtiği için, yüzümü dağlayan acıyı hissedebiliyordum. “Sadece duş alsam olmaz mı?” diye sordum. Duşa çok ihtiyacım vardı. Hâlâ beni yakalayan o elleri ve tenime değen bıçağı hissederek gibiydim, sanki onun hayaleti hâlâ üstümde geziyordu. Bundan sıyrılıp kurtulmalıyım.

Kole parmak uçlarıyla yaranın kenarına değdi. Sıyrığın gözüme en yakın yerindeki dokunuşu, tenimde kuş tüyü kadar hafifti. İncelerken yüzü konsantrasyondan kasılmıştı.

“Eğer mikrop kaparsa şişer ve yara izi kalır,” dedi. Ben iç çektim, onun ağzının kenarı neredeyse gülümser gibi yukarı kıvrıldı. “Emin olmak istedim sadece.”

Bir iki dakikalığına ortadan kayboldu ve muhtemelen Kerrin’in ardında bıraktığı gri tişörtü giymem için zaman bıraktı. Kole geri geldiğinde, derme çatma bir ilk yardım çantası getirip yere koydu ve yanına çöktü.

“Nails hep arka odadaki döşeme tahtalarının altında yedek bir çanta saklardı,” dedi. “Unutmuş olmalılar.”

Küçük bir havlu, kenarı kırık su kasesi ile bir şişe su ve ufak bir kutu getirmişti. Yanına oturmamı işaret etti, ben de bağdaş kurup oturdum ve su şişesini aldım. Çok susamıştım.

O kumaşı ıslatırken, ben şişenin kapağını açtım ve büyük bir yudum aldım.

Ve sonra ciğerlerim yandı.

Öne eğilip öksürdüm. O sırada ağızımdan mideme kadar yanmaya devam ederken nefes almaya çalıştım.

Kole ise sadece gülüyordu.

“Bu ne böyle?” dedim boğulurcasına. Kapağı kapatıp Kole’un eline geri verdim. O ise ben nefes nefeseyken hâlâ gülüyordu.

“Soda” dedi, bana salakmışım gibi başını sallayıp.

“Soda mı?” dedim hırıltıyla. Başıyla doğruladı ama hâlâ gülmeye devam ediyordu, ben de omzuna bir yumruk attım.

“Beğendin mi?” diye sordu.

Ona kötü kötü baktım, o ise daha çok güldü. O gülüşü duymak beni çok rahatlatıyor olmasa, gerçekten öfkelenirdim.

Sonunda kendine gelip yerine yerleşti ve kumaşın ucunu kıvrıp yaranın köşesine değdirdi. Dişlerimi sıktım. Gözlerim onun gözleriyle buluştu.

“Acıyor mu?”

“Hayır,” diye homurdandım. Acıyordu.

Gülümsedi. Yarayı temizlemeye devam ederken, biraz daha bastırdı.

“Kole?”

“Efendim?”

“İçeride’yken, Johnson’la birlikteyken neler düşündün?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu. Gözleri yarayı temizlemeye iyice odaklanmıştı.

“Ben Kolezyum’dayken, bir şeylere tutunup dayanmaya çalıştım. Tekrar görmek için can attığım şeyler sayesinde hayatta kaldım. Sen nelere tutundun, onu merak ediyorum.”

Kumaşın üstüne biraz daha alkol döktü ve yanağıma bastırdı. Acıyla tısladım ve o da istemsizce geri çekildi. Ama sonra Kole, elini enseme koyarak beni yerimde sabit tuttu.

Gözleri yüzüme, kumaşa, yaraya ve gözlerimden başka her yere bakıyordu. Fakat eli sıcaktı, beni yatıştırıyordu.

“Geceleri,” dedi sessizce, “kendimi odama kilitler, odanın ortasında yere oturur ve hatırlayabildiğim her ıvır zıvırı hatırlamaya çalışırdım.” Kumaşı yüzümden çekti, kasenin içine koydu ve yarayı dikkatlice sardı. Yüzümdeki parmakları hafif ve becerikliydi. “Jay’in botlarının mıcırlar üstündeki sesi gibi. Rob ölmeden önce Lacey’nin şarkı söyleyişi. Walter’ın saçma şakaları, Mark’ın ona büyük bir gururla bakması. Çorba kokusu.” Kendine güldü. Ellerini yüzümden indirdi ve ilkyardım malzemelerini toplamaya başladı. “Eskiden çorbanın kokusunun tam olarak nasıl olduğunu hatırlamaya çalışırdım. O zamanlar bana monoton gelirdi ama elimden alındığında, kokusu cennet kokusu gibi gelmeye başladı. Saldırıdan önce seni ormana götürmüştüm, hatırlıyor musun?” diye sordu ayağa kalkıp.

Başımı salladım ve onun ardından ben de yerden kalktım.

“Yüzünde o ifade, o yırtıcılık vardı. Aaron’ın seni yıllarca, aslında olduğun kadar güçlü olmadığına ikna etmeye çalıştığını söylemiştin bana. Ama bir zorlukla karşılaştığın anda, yüzündeki o ifade kırbaç gibi keskindi. Ben buna tutundum işte.” Ellerine doğru bakarak, kendiyile alay eder gibi güldü. “Çorba, şarkılar

ve kızgın bir yüz ifadesi. O günleri atlamamı sağlayan şeyler bunlardı.”

Onu öptüm.

Elim değildi. Göğsümde bir sıkışma vardı, en şiddetlisinden bir ıstırap gibi ve sadece ona bu kadar yakın olunca geçiyordu. Karşılık vermeden önce çok kısa bir saniye donup kaldı, sonra elini kaldırıp yüzümün sağlam olan yanına koydu.

Aynı anda hem yeni, hem de tanıdık gelen bir histi. Ben aklımda o anları tekrar tekrar yaşadıkça, hatıraları silinip gitmiş, tüm önemli detaylar unutulmuştu.

Örneğin kalbimin ne kadar hızlı çarptığını unutmuştum. Onun dikkatini çekmeye çalışıyor gibi göğsümde nasıl attığını... Benim tenimin onun tenine değdiği her noktanın, uyanır ve aydınlanır gibi hissettirdiğini...

O bu kadar yakınımda iken, birkaç saniyeliğine diğer her şeyi unuttum.

Kole biraz çekildi ve avuçları yüzümün iki yanına değerken, gözlerime baktı. Bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyordu ve her ne diyecekse duymak istiyordum. Her şeyden çok onu dinlemek istiyordum ama buna fırsatı kalmadan, Kole tamamen hareket-sizleşti ve gerildiğini hissettim.

“Ne oldu?” diye fısıldadım. “Sorun ne?”

Gözleri arkamızdaki kapıya çevrildi, ben de ondan uzaklaşıp arkamı dönerek baktım ama oradan hiçbir şey yoktu.

“Duyuyor musun?” diye sordu ve ikimiz de kımıldamadan, nefesimizi tuttuk ve dinledik.

O zaman duyabildim; uzaklardan gelen bir tür gümbürtü oldu. Bu sesin nereden tanıdık geldiğini hatırlamam biraz zaman aldı. Kole ile birbirimizin gözlerine kilitlenmiş hâldeyken, ikimiz de aynı anda anladık.

“Biri içeri girmeye çalışıyor,” dedim nefes nefese. Korku içimi sardı ve tüm sinirlerimi harekete geçirdi.

Kole parmağını dudağı üstüne koyup beni susturdu. Silahını bıraktığı köşeden aldı ve onun peşinden ben de koridora çıktım.

Çılgınca bir hızla merdivenleri tırmandık ama içeride olduğumuzu da belli edemezdik. Kole kapıya vardığında, bana diğer tarafta durmamı işaret etti.

Birkaç saniyeden fazla zamanım yoktu. Ama yine de istemiyordum. Onun o tarafta, benim bu tarafta olmam içime sinmiyordu fakat şimdi bunu tartışamazdık. İkimizi de tehlikeye atardı bu.

Tekrar parmaklarını dudaklarının üstüne koyup sessiz kalmamı hatırlattıktan sonra, gözlerini odağa çevirdi. Silahın namlusunu kapının kasasına yaslayıp, elini kapı koluna koydu.

Sonra aniden kapıyı çekip açtı ve silahıyla nişan aldı. Bir saniye sonra, iki suret balkondan gelmiş ve Nails'ın üst kattaki odasında karşımıza dikilmişti.

Clarke ve Wilke.

“Ne yapıyorsunuz burada?” diye sordum. Kelimeler böğrüme yumruk yemişim gibi çıkıyordu.

Clarke altüst olmuş görünüyordu, arkasındaki Wilke ise travma sonrası şoka girmiş gibiydi.

Sürekli arkasındaki kapıya bakıyor, sanki orada her var ise peşinden gelmesinden korkuyordu.

“Quincy,” dedi Clarke çatallı bir sesle. “Jay’i aldılar.”

“Ne? Kim? Kim aldı? Peşimizdeler mi?”

Clarke başını yana salladı. “Karantina bölgesine götürdüler onu.”

“Elimizdeki görüntülerin geldiği yer orası.” Wilke boğuluyor gibi konuşuyordu. “Kimse oradan çıkamıyor. İnsanları ölüme götürdükleri yer orası.”

Kalbim durur gibi oldu. “Olamaz.” Kelime ağzımdan daha yeni çıkıyordu ki, dehşet duygusu göğsümü parçalarken, boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Clarke’ın gözlerine yaşlar doluyordu. Benim içimi burkan, her şeyden çok bu oldu. Daha önce Clarke’ın ağladığını hiç görmemiştim. Onu tanıdığım süre boyunca bir kere bile gözyaşı dökmemişti.

Kole’a bir bakış attım, sonra da Wilke’ye. Wilke’nin burada olmaması gerekiyordu. Genesis’te, Silas’ın, Sophi’nin ve asilerin yanında olması gerekiyordu.

“Neler oluyor?”

“Silas,” dedi Wilke. “Oasis’te.”

“Neden? Eğer ilk başta bizimle birlikte gelmediyse, neden şimdi?”

“Beni yanında getirdi. Johnson ile bir görüşme ayarladı.”

“Neden?” diye sordum. Tenimin üstüne sarsak bir his yerleşiyordu. “Neler oluyor?”

“Quincy, hastalığı yayan kişi Silas’tı.”

Kalbim sanki düşüp yere çarptı.

Bir kez.

İki kez.

Üç kez ve sonra ürpererek nefes verdim.

“Nasıl olur?”

“Bilmiyorum,” dedi aciz görünerek. “Bunu aylardır planlıyor olmalı. Bilmiyorum, yemin ederim haberim yoktu.”

Bana söylediklerini anlamaya çalışırken gözlerimi kırptırtıyordum.

“Niye?” diye sordu Kole araya girerek. Omzuma elini koyarak, bana bakmaksızın benim iyi olup olmadığımı kontrol etti. “Niye yapıyor bunu?”

“Detayları bilmiyorum ama bunu yapmak zorunda olduğunu söyledi. Eğer Oasis’i zayıf düşürmezsek, yenmemizin mümkün olmadığını söyledi. Şimdi de anlaşma koşullarını görüşmek üzere Johnson ile buluşacak. Barış karşılığında panzehir. Ama yalan söylüyor. Johnson’ı öldürecek.”

“Bunu sana kendi mi söyledi?” diye sordu Kole.

Wilke başını yana salladı. “Kulak misafiri oldum. Oasis’e giderken yanından küçük bir ekibi de getirdi. Anlaşmayı görüştükleri sıradan benden Kule’deki elektriği kesmemi istiyor. Böylece Johnson’ın adamları birbiri ile iletişim kuramayacak.

Johnson'ın ona saldırmayacağından emin olmak için yapılmasını istediğini söyledi ama yalan bu.”

Wilke konuştuğuca giderek daha da yılgın bir hâl alıyordu.

“Sana ne yaptırdı, Wilke?” Küt küt atan kalbimin aksine, sesim nazikti.

“İstediği her şeyi ayarladım. Buluştukları zaman, Oasis'teki elektrik bir saatliğine kesilecek. Ama iletişim hatlarını engellemek için değil. Bombaları getirdiklerinde tarayıcı alarm vermesin diye.”

Bu dediğinin ne anlama geldiğini anladığımızda, ölümcül bir sessizlik oldu.

Wilke suçlu bir adamın delirmiş bakışlarıyla bize bakıyordu. “Kurucu Kuleleri bombalayacak.”

“Kaynakları elinde tutan Silas. Bu isyanı başlatan da o,” dedi Wilke.

Ortak salona geri dönmüştük ve Kole ile Wilke karşılıklı tartışıyordu.

“Ama onun ne planladığını kimse bilmiyor. Ve kimse bir diktatörlükten diğerine geçmek istemiyor. Eğer ne yaptığını öğrenirlerse, insanlar onun adına savaştırmaz,” diye belirtti Kole.

“Ama onlara nasıl bildireceğiz? Gidip tek tek kapılarını çalacak değiliz ya. Sokaklarda isyanlar var,” diye karşılık verdi Clarke.

“Evet,” dedim başımı sallayıp, “öyle yapamayız belki ama canlı yayınları kullanabiliriz.” Wilke aniden başını bana doğru kaldırdı. Ben de ona baktım. “Yayınları ele geçirebilir misin, Wilke? Mesajı tüm ekranlara verebilir misin?”

Kafasının içinde çarkların döndüğünü görebiliyordum. Çantasını omzundan indirdi ve içinden bir dizüstü bilgisayar çıkardı.

“Sistemlerine en son sızdığımdan beri ana işlem birimini güncellemediler ise, fazla zamanımı almasa gerek,” dedi ve yere oturup bilgisayarını açtı.

“Sisteme en son ne zaman sızmıştın?”

“İki, üç hafta önce,” dedi dalgınca. Dikkatini çoktan önündeki ekrana vermişti. “Ama şu kurulumu hallettiğimde, çok çabuk davranmamız gerek. Bağlantıyı bir iki dakikadan fazla sürdüremem. Söyleyeceğin şeyler hazır olsa iyi olur.”

“Benim söyleyeceğim şeyler mi?” Wilke’nin yanında dizlerim üstüne çöktüğüm yerde, huzurlandım. “Ya Kole? Neden o yapamıyor?”

“Çünkü ondan nefret ediyorlar,” dedi Wilke. Başını kaldırıp kapının yanında kollarını bağlamış hâlde duran Kole’a bakış atıyordu. “Nefret ettikleri her şeyin simgesi o. Ve son günlerde isyanı durdurmak için, doğrudan onlara karşı çalışan kişi Kole. Bunun bir tuzak olduğunu sanırlar.”

Dişlerimi sıktım. “Pekâlâ.”

“Onlara sadece gerçeği söylemen gerekiyor,” dedi Kole arkama gelip. “Gerçeği söyle ve hayatlarını geri alma gücünü onlara ver.”

“Enerji kesintisi olduğunda, kapılar açılacak,” dedi Wilke. “Böylece asiler Oasis’in içine akacaklar. Silas’ın planının parçasıydı bu zaten.”

“Şimdi de bizim planımızın parçası.” Kole başını salladı; ben de ona bakıp kendimi zorlayarak da olsa başımla onayladım.

Wilke ekranı bana doğru çevirdi.

“On saniyeye canlıdayız.”

“Saniye mi?” Sesim tizleşerek çıkmıştı.

Bilgisayarın arkasından bana başını salladı. Bilgisayarın üstündeki küçük kamera üç kez ışığını yanıp söndürdü ve çalışmaya başladı.

Göğsümden parmak uçlarıma kadar yayılan sıcaklığı hissediyordum. Tırnaklarımı avuç içlerime bastırırken, kendimi doğruca kameranın merceğine bakmaya zorladım.

Benim adım Quincy Emerson, dedim, hissettiğimden daha güçlü çıkan bir sesle. Ben bir Durağan’ım, Oasis kaçağıyım ve asiyim. Bu gece Oasis Devlet Başkanı ile Genesis adıyla tanınan meşhur isyancı ittifakın elebaşı, bir barış anlaşması imzalayacaklar.

Panzehrin ona verilmesi karşılığında, ayaklanma da hemen biterse, Johnson asilerle barış yapacağına söz verdi. Fakat Genesis'in lideri Silas, isyanı bitirmeyi düşünmüyor. Hastalığı yayan da oydu ve Oasis'i kendi eline geçirmek isteyen de o. Bu gece Başkan'ı öldürecek ve Kurucu Kuleleri yerle bir edecek, böylece gücü kendi eline geçirecek. Gücün Oasis'e hâkim olmaktan geldiğini zannettiği için bunu yapıyor. Başkan Johnson da şimdiye kadar Oasis'i yönetebildi, çünkü o da gücün Oasis'ten geldiğini sanıyor.

Ama bu tehlikeli bir yalan; biz de bu yalana uzun süre inandık. Gücün sahibi aslında bizleriz. Oasis güvenliğini, bizim korkularımız ile sağlıyor. Oasis'i korumayı bırakıp, kendi geleceğimizi korumaya başlayalım diyorum.

Bir saat içinde, enerji kesintisi olacak ve kapılar açılacak. Oasis'i geri almak için son fırsatımız bu. Bu kafeste bir gün daha yaşamaktansa, özgürlük için mücadele ederek ölmeyi yeğlerim. Bir saat var, dedim bir kez daha ve sonra bilgisayar bağlantısı koptu, kamera ışığı söndü ve konuşmam kesildi.

İş tamamdı.

“Nefret ediyorum bundan,” diye homurdandı Clarke.

Ortak salonda oturuyorduk ve herkes tedirgindi. Clarke benim karşımdaki kanepeye oturmuş, ayağını yere vurup durmayı kesmiyordu. Kole odanın köşesinde başını eğmiş, volta atıyor, gerginliği her adımından okunuyordu. Ben de çok iyi sayılmazdım, dişlerimi sıkarak, sinir bozukluğundan patlamamak için kendimi tutuyordum.

“Yapabileceğimiz başka bir şey yok,” dedim ona. “Beklemek zorundayız.”

“Beklemekten nefret ediyorum.”

“Ee, başka ne yapabiliriz ki? Enerji kesilmezse, kapılar açılmaz. Kapılar açılmazsa da, Oasis güçlerine karşı koyacak kadar insanı içeri sokamayız.”

“Kesilecek,” dedi Wilke. Tüm gece boyunca hiç bu kadar kendinden emin konuşmamıştı. “Sistemi ben kurdum. Elektrik gidecek.”

Eğer elektrik sahiden giderse, Wilke burada kalacaktı. Bombaları etkisiz hale getirmek için en iyi şansımız Wilke’ydi. O uzaktan bombalar ile bağlantı kurabileceğini düşünüyordu. Etkisiz hale getirme kısmı ise bambaşka bir meseleydi. Ama bu konu sorun olduğunda, çoktan binaları tahliye ettirmiş olmayı umuyorduk.

Kole’un ileri geri volta atışı giderek daha telaşlı bir hal alıyor gibiydi. Sonunda kalkıp yanına gittim ve önüne çıktım.

“İyi misin?” dedim sessizce.

“Çok fazla şey var,” dedi başını yana sallayıp. “Ters gidebilecek çok fazla şey var.”

“Başka bir seçeneğimiz yok. Son şansımız bu bizim. Son şansımız.”

“Biliyorum.” Dudağını ısırды. Odaya ve bize bakınırken gözleri odaksızdı. “Ama keşke bu şekilde bitmesini önlemenin bir yolu olsaydı.”

“Ne gibi?”

“Kanlı bitmesini önlemenin... Bu insanlar, tüm hayatlarını korku ve acı içinde yaşadı zaten. Şimdi de aslında hiç parçası olmamaları gereken bir savaşı çıkarmalarını istiyoruz onlardan.”

“Çaresiz olduklarında insanların neler yapmaya tenezzül ettiğine şaşarsın,” dedim. “Ve biz onları bir şey yapmaya zorlamıyoruz. Eğer bu savaş başlatırlarsa, kendileri için başlatacaklar. Pek çoğu için, yönetimi geri almak için yaptıkları ilk şey bu olacak.”

Kole başını bir kez, onaylar gibi salladı, gözleri karanlıktı.

“Son bir direniş,” diye fısıldadım, “sonra hepsi bitecek. Öyle ya da böyle...”

Kole bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama buna fırsatı kalmadan, Wilke kapıdan içeri girdi. Telaşlı görünüyordu.

“Zamanı geldi,” dedi. “Elektrik kesildi.”

Aynı anda, gördüğüm hem en yavaş hem de en hızlı şey olarak başladı. Çok tanıdık geliyordu. Sanki bunları daha önce yapmış gibiydim, sanki sonumu, düşüşümü sondan başa doğru izliyordum. Silahım vardı, göğüs kafesimin içinde yüreğim vardı ve başka da pek bir şeyim yoktu. Oasis'in her yanında güç kesilirken, kapılar yana sürülerek açıldı ve biz ya ölümümüze, ya da hayatımızın başlangıcına doğru yürüdük.

Başladığı anda, hangisine doğru gittiğimizi bilemiyordum.

Sokaklar Dış Mıntıkali sivillerle doldu taşı. Günlerce süren isyanlarında başarısız olmuşlardı ama nihayet karşı koymak için gerçek bir fırsat verildiğinde de, mücadeleye hazır hâldeydiler.

Beni tanı mıyorlardı. Kalabalığın arasından Mıntık Duvarlarına doğru ilerlerken, beni bir kez bile tanımadılar. Bir insan denizi içinde yüzüyordum ve onlar benim insanlarımdı; istedikleri kadar hınçlı ve intikam dolu olsunlar, benim birer yansı mam gibiydiler. Göğsümde çarpan kalp atışlarının yankısı onlardaydı. Güç ve bu işin zafer kazanmadan bitmesini reddetme iradesi ortadaydı. Omuzlarımızı dikleştirip çenemizi sık mış hâlde, daha önce hiçbir şey istemediğimiz dünyadan, bu isteklerimizi talep ediyorduk şimdi.

Yalnız da değ illerdi. Mıntık Kapısına baktığım sırada, arkamdan gelen Kole'u gördüm. Etrafımda hissettiğim öfkenin aynısı benim içimde de yanıyor ve kanımı kaynatıyordu.

Hazırdım. Hepimiz hazır dık. Kapılar, etrafımızdaki bağırış ve çığlıklara eşlik eder gibi gürültüyle açıldı. İşte başlamıştı.

Karşımıza belki bin tane görevli çıktı. Mavilere bürünmüş bedenlerden oluşan bir duvara doğru itilirken, bana böyle geliyordu. Ya da belki de gerçekten bin kişi varlardı. Mavi üniformaları içinde, sert bakışlı hâlde bizi bekliyorlardı ve kapıdan içeri daldığımız anda bize ateş etmeye başladılar.

“YERE YAT!” diye bağırdı Kole kulağıma doğru. Durağanlar görevlilerin üzerine arı sürüsü gibi üşüşürken, ben yere çömelmiştim. İnsanlar düşüyor, birbirinin üstüne yığılıyordu. Çığlık sesleri silah seslerinin gümbürtüsüne karışırken, sola doğru koşarak çatışmanın şiddetli olduğu yerden uzaklaştım.

Nişan aldım, bir görevliye doğru tetiği çektim ve yere düşmesini izledim.

Odaklan! diye kafamın içinde haykırıyordum. Bir, iki, üç görevliyi daha vurup yere sererken, Dış Mıntıka asilerinden birinin üç kez göğsünden vuruluşunu sanki ağır çekimde izledim.

Kole kolumu kavradı, beni o hengâmenin içinden çekip aldı ve en yakındaki binaların ardına doğru siper almaya götürdü. Clarke da hemen arkamızdaydı.

Durağanlar saldırıp ilerlemeye ve etrafa yayılmaya devam ediyor, karşılarındaki görevli ordusunun çevresini kuşatmaya çalışıyordu. Fakat görevliler de aynı sertlikte saldırarak karşılık veriyordu. Görevlilerin Durağanların hattını ortadan yardığını gördüm, ama o zaman bile asiler geri çekilmedi. İleri atılmaya, sürekli ileri, ileri, daha ileri gitmeye, vurulana kadar devam ediyorlardı.

Çoğu da vuruluyordu. Onlarca Durağan yere seriliyor ancak görevliler de aynı hızla gidiyordu.

Kole beni ileri ittirerek gerçekliğe dönmemi sağladı. Plan buydu: Selyan şehrine girerek bombaları patlatmasına fırsat vermeden Silas'ı bulmaktı. Fakat isyancı kuvvetlerin ileriye zorlayışını ve Oasis'in ilk savunma hattının geri çekilişini seyrederken, ben de orada olmak istiyordum.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum ama şimdi buradan gitmek ihanet gibi geliyordu bana. Acizlik gibi, korkaklık gibi...

"Quincy," diye hırladı Clarke. "Daha büyük bir meselemiz var."

Başımı şiddetle iki yana salladım, silahımın kabzasını sıktım. Clarke haklıydı.

İç Mıntıka caddelerinde koşarken, etraf hâlâ donuk ve tenhaydı. Ama perdelerin kenarını kıvrıp bize dehşet dolu gözlerle bakanları fark etmeden edemiyordum. Onların gözünde biz düşmandık. Korkmaları gerektiğini öğrendikleri kişilerdik biz. Çünkü Oasis'in elindeki tek güç buydu. Bizi ne kadar birbirimize düşürürse, kendisi o kadar güçleniyordu. Yoksa geriye sadece bir duvar, bir şehir ve başarısız olmuş bir fikirden başka bir şey kalmıyordu.

Selyan şehrine yaklaştıkça hızımızı azalttık, girişe doğru gelirken tenimin her noktası gerginlikten karıncalanıyordu. Görevliler şehir duvarının tepesine dizilmişti. Bunu gördüğüm anda, onları alaşağı etmemizin mümkün olmadığını anladım.

Kole bizi kapılardan uzaklaştırdı ve İç Mıntıka'ya doğru bir u dönüşü yaptırdı. Caddelerden hızla ilerledi ve bizi henüz bir saat önce geçtiğimiz duvarın diğer tarafına döndürdü. Bize sessiz olmamızı işaret etti. Kapılara varana kadar duvara yaslanarak gittik.

Kole üç parmağını kaldırdı.

Sonra iki parmağını.

Ve bir: Köşeyi sessizce döndük. Burada sadece dört görevli nöbet tutuyordu ve ben daha nişan bile alamadan Kole ve Clarke ateş etmişti. Kole, önümüze yığılmış bedenlere koştu ve silahları tekmeleyerek, ellerinden uzaklaştırdı.

Selyan şehrine girip sokaklarında koşmaya başlayana kadar, durup düşünecek vaktimiz yoktu. Şehrin eteklerinde bir dönüş yaparak, ana girişe dizilmiş görevlilerden olabildiği kadar uzaklaşmıştık. Şimdi de Selyan şehri içinde aynı dönüşü yaparak Adalet Kulesi'ne gidiyorduk.

Yeraltındaki teslimat noktasına varmak üzereydik ki Kole onları fark etti: Girişin her iki yanına konumlanmışlardı. Kole beni sola doğru itti ve atış menziline çıkardı. Clarke da bir tanesini vurdu ve diğeri duvarın ardına saklandı.

“Başını kaldırma,” diye bağırdı Kole kulağıma. Beni depoya doğru ittirdi.

Clarke saat yönünde etraflarından dönerek diğer yana gitti, silahı omzunda sallanarak gözden kayboldu. Bir süre sonra bir silah patladı ve kalbim bir an tekledi.

Çömeldiğim yerden fırlayıp girişe doğru koştum ve Clarke'ın peşinden gittim. Onu gördüğümde nefesimin düzenini bozmaya ve ilerlemeye devam etmeye çalıştım.

Dikkatimi dağıtamazdım.

Hızlanıp İç Mintıka'yı Adalet Kulesi'ne bağlayan tünelden koştuk. Sola döndük ve yangın çıkışı merdivenlerinden yukarı tırmandık. Botlarımızın tangirtisi basamaklarda kalp atışlarımız kadar şiddetle vururken, içeri girdik ve boş görevli koğuşlarına vardık.

Kole bizi yeraltı görevli karakolundan çıkarmak için asansör düğmesine vurdu, ama asansör yanıt vermiyordu.

“Elektrik yok,” diye hatırlattım ve asansörün yanındaki kapıları itip merdivenlere giden koridora daldım.

Clarke çoktan önümüzden basıp gitmiş, merdivenleri çıkıp giriş salonuna varmıştı. Bu kez salon bomboştu, İç Mıntika gibi terk edilmişti. Gün ortasında sanki herkes bir anda ortadan kaybolmuştu.

“Saklanıyorlar,” dedi Clarke. “Korkaklar.”

Asansör boşluğunun zıt tarafında kalan merdivenlere koştuk ve Clarke’ı takip ettik. Katları tek tek çıktık. Attığım adımlar o kadar seriydi ki ayaklarım birbirine karışmaya başlamış gibi görünüyordu. On üçüncü kata ulaştığımızda tökezlemeden zor durabildim.

Kole tek elini kaldırdı ve merdivende hepimiz donup kaldık.

“Geliyorlar,” dedi. Bir an zihnini toparlamaya çalışır gibi etrafa bakındı. “Gidin. Ben onları oyalarım.”

“Hayır.” Başımı yana salladım. “Tek başına olmaz.”

“Daha önce sen benim için bunu yapmıştın. Şimdi benim de senin için yapmama izin ver.”

Merdivenlerden çıktıklarını duyunca içim ezildi, en az altı çift bot olmalıydı.

“Tamam. Ama ölme,” dedim, “sakın öleyim deme.”

Gülümsedi, sonra beni iterek kendinden uzaklaştırdı ve merdivenlere yönlendirdi. Clarke kolumdan tuttu ve tüm gücümüzle koşturmaya başladık.

Arkama bakmadım.

On kat daha yukarıda, resepsiyon salonunun ortasında durdum, kalbim göğüs kafesimde acı verici şekilde atıyordu. Birisinin bağırıldığını duydum ve kapıları tekmelemeye başladım.

Tekmeyi basıp girdiğim beşinci odada karşıma Johnson ve Silas çıkmıştı. İkisi de silahlarını çekmiş, karşılıklı birbirlerine doğrultmuş hâlde duruyorlardı.

Clarke benden daha hızlı hareket etti ve ben daha karşımda gördüklerimi kavramaya bile anca fırsat bulmuşken, o fırlayıp odaya ve Johnson'ın üzerine atıldı.

Bundan sonraki birkaç saniyeyi, kesik kesik resimler olarak algılayabildim. Johnson daha ona doğru dönmeden, Clarke onun önünde bitivermiş, bileğini büküp silahını elinden düşürmeye çalışıyordu. Ama Johnson da çabuk tepki verdi ve onu boğazından yakaladı. Silahını parmaklarının arasından aldı ve onun şakağına dayadı.

Clarke onunla mücadele ederken, Johnson silahı daha da bastırdı.

“Kımıldamayı kes,” diye hırladı.

Benim silahım Johnson'a doğrultulmuştu, Silas'ınki de. Ama Johnson, Clarke'ı kendine kalkan olarak kullanıyordu ve köşeye doğru çekildi.

“Vur onu,” dedi Clarke sertçe. Bunu derken ciddiydi. Eğer Johnson da ölecekse kendisinin ölmesini umursamıyordu.

“Kes sesini Clarke,” diyerek odanın içine bir adım daha attım, sonra bir adım daha. Gözlerim Silas'ı çok kısa bir süre süzdü, çünkü onun buradaki asıl tehdit olduğunu düşünmüyordum. Ta ki yüzündeki ifadeyi görene kadar...

“Silas. Kımıldama.”

Gözlerini Johnson'dan bir an bile ayırmıyordu.

“On yıldan fazla oldu,” diye mırıldandı. Johnson'a mı, yoksa kendi kendine mi konuşuyor, belli değildi. “Bekledim, tasarladım, çalıştım ve işte nihayet burada, karşımdasın. Tam istediğim yerde...”

“Silas, yemin ederim ki...” Kalbim saatte bin kilometre hızla atıyordu sanki. İleri adım atmaya devam ettim ama silahımı kime doğrultmam gerektiği konusunda kararsızdım. Nişanım

Johnson'dan Silas'a, sonra tekrar Johnson'a dönüp duruyor, o sırada Clarke'ı giderek daha fazla sıkıyordu.

"Olduğun yerde kal, yoksa onu vururum," diye hırladı Johnson. Bu onun bambaşka bir yanıydı, "görevli" tarafıydı. Eğitilmiş bir katil olan yanıydı.

Durup kaldım ama Silas aldırmıyordu bile. Sanki bizi hiç duymuyor gibiydi.

"Bayan Emerson," dedi. Odaya girdiğimden beri varlığımı daha yeni fark etmişti. "Bazı fedakârlıklar yapılması gerekiyor."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, üzerine atladım. Kafamın içinde iki ayrı yol vardı; biri onun elinden silahı almak için çabaladığım kısım, diğeri de çok geç kaldığım... Silah sesleri çoktan kulağımda uğuldamaya başlamış, Johnson yere düşmüştü.

Ve onunla birlikte Clarke da...

Tüm gördüğüm buydu. Düşüş ve yerde kıvrılış. Yavaş çekimde olmuş gibiydi ve bir an Clarke'ın bir şeyi yokken, bir sonraki anda kanlar vardı.

"Clarke!" Çığlık ciğerlerimi yırtarak çıktı. Nasıl, ne ara geldim bilmiyorum ama onun karşısındaydım. Johnson hareket etmiyordu, Clarke da. Ve göğsünden kan akıyordu.

Kanın nereden geldiğini göremedim. Çok fazla kan olduğu için, yarayı göremiyordum. Bir şarjörün yarısını onların üstüne boşalttığı için, her yerdeydi. Kan her yerdeydi.

"İş tamam." Silas'ın arkamdan gelen sesi rahatlamış gibiydi. Silahım hâlâ elimdeydi ve ona doğru savurdum.

"Ne yaptın sen?" diye kükredim, öfke ve acı artık birbirinden farklı şeyler değildi. Aynı duygu olmuşlar ve içimden akıyorlardı, ben olmuşlar, beni ele geçirmişlerdi.

"Yapılması gerekeni yaptım." Üzgün gibi görünüyordu şimdi ama sahte bir tavırdı bu. Çok sahteydi. Bunların hepsinin onun gözündeki anlamı buydu, bir rolden ibaretti.

Başına nişan almak için silahımı kaldırdım ama elim o kadar titriyordu ki hedef alamıyordum. Yine de onu vuracaktım. Bin tane mermi gerekse bile onu vuracaktım.

“Beni vuracak değilsin.” Fazla rahat bir şekilde iç çekti. “Yapamazsın.”

“Onu öldürdün!”

“O Genesis için öldü!”

“Senin açgözlülüğün yüzünden öldü!”

“Bu işin bu gece bitmesi gerektiğini, benim kadar sen de biliyorsun. Bir hayata karşılık binlercesi... Ben Oasis’i kurtardım.”

“Hiçbir şeyi kurtarmadın. Sen de ondan farklı değilsin. Aynı Johnson gibisin.” Kekeliyordum, kalbim hızla atıyor, gözlerim odaklı kalmakta zorlanıyordu. “Binlerce Safkan’ı sırf Oasis’i zayıf düşürmek adına, Oasis’in sahibi olmak adına öldürdün! Sen de aynı onun gibisin!”

“Onun gibi falan değilim!” diye bağırdı. Damarına bastığını, hatta o damarı yırtıp açtığını fark ettim. “Ben olmasaydım bunların hiçbiri gerçek olmayacaktı. Hiçbiri.”

“Kapa çeneni,” diye hırladım. Ellerim artık titremiyordu. Ona doğru ilerledim ve gözlerindeki korkuyu gördüm. Çünkü biliyordu, onu öldüreceğimin farkındaydı. “Kapa çeneni, kapa çeneni!”

“Bomba var,” dedi gözlerini kocaman açarak. Gözlerindeki korkunun ardında gizlenen ifadeyi gördüm. Parıltılı ve kendini beğenmiş bir ifade. Keyifli bir şey.

Ona baktım ve hiçbir şey söylemedim.

“Yedek bir planım olmayacağını mi sandın? İşin bu noktaya gelebileceğini düşünmedim mi sandın? Öyleyse salaksın,” dedi tükürürcesine. “Eğer bir saat içinde imha etmezsem buranın tamamını havaya uçuracak şekilde düzenek yerleştirdim.”

“Bombalardan haberimiz var,” diye tısladım. “Binalar şu anda tahliye ediliyor zaten. Birkaç dakika sonra, sadece sen ve ben kalmış olacağız.”

Kısa bir süre hareketsiz kaldıktan sonra, gülmeye başladı. “Blöf yapıyorsun,” dedi. “Ama işe yaramayacak.” Yanımdan geçip gitmeye çalıştı. Sanki ona izin verecekmişim gibi, sanki onu durdurmayı hiç düşünmeyecekmişim gibi...

“Kımıldama,” dedim, silahımı elimde sıkarak.

Bana sabırsızca baktı. “Oyun oynamıyoruz, Bayan Emerson.”

“Bunun bir oyun olmadığını anlamayan ben değilim, sensin, Silas.” Ona doğru yaklaştım, o ise gözünü bile kırpmadı, yalnızca o donuk gri gözleriyle beni seyretti. “İnsanların hayatıyla oynuyorsun.”

“Oynamıyorum. Ne yapılması gerekiyorsa sadece onu yapıyorum. Lider olmak bunu gerektirir.”

“Lider mi?” diye güldüm. “Neyin lideri? Genesis’in mi? Oasis’in mi? Ne istiyorsun artık? Neler yaptığını öğrendiklerinde, seni kabullenecekler mi sanıyorsun?”

Başını yana salladı. “Bilmelerine gerek yok. Bizi ileriye taşımak için feda edilmesi gerekenleri feda ettim ben. Bizi geleceği taşıdım, Bayan Emerson. Ve eğer sizin ya da o ayaktakımı asilerinizin bensiz bunları başarabileceğini düşünüyorsun, feci şekilde yanılıyorsun. Bunu yapabilecek olan sadece ben...”

“Masumları katleden sadece sensin. Safkanların üzerine hastalığı sen yaydın!”

“Panzehire sahip olan da benim. Hepsi iyileşecek ve yolumuza devam edeceğiz.”

“Sen varken hayır,” dedim başımı yana sallayıp. Silahı biraz daha kaldırıp alnına doğrultur ve sabit tutmaya çalışırken, sesim titriyordu.

“Eğer bunu yaparsan, bedelini, yükünü taşıyamazsın,” dedi. Hâlâ fazlasıyla sakindi. Hâlâ korkmuyordu. “Oasis’i tamir edebilecek olan sadece benim. Bunu sen de ben de biliyoruz. Eğer bu hatayı yaparsan, ömrünün geri kalanı boyunca başına bela olacak.”

“Kes sesini.” Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, parmak uçlarımda bile nabzımı hissediyordum. Demin sabit durabilen ellerim şimdi titriyordu.

Bir an o tamamen hareketsiz dururken, bir sonraki anda birdenbire silahına davrandı.

Ve ben

Tetiği

Çektim.

Bir saniye içinde olan oldu. Karara zorlanmış, kararımı vermiş ve tamamlamıştım. Orada demin bir hayat vardı ama artık yoktu.

Kalbim kesik kesik atıyordu. Vuruyor, çarpıyor ve aynı anda kırılıyordu ama acı çekiyordu. Onun bedeninin yanında dizlerim üstüne düştüm, gümüş bir tabanca, bir kan birikintisi ve mürekkep karası gökler. Şaşkınlık içindeyken donup kalmıştı. Gözleri ve ağzı kocaman açıldı. Ben ise doğru şeyi yaptığıma kendimi inandırmak zorundaydım. Doğru şeyi yapmıştım.

Her durumda, artık bitmişti.

SONSÖZ

Hayatta bazı şeylerin tedavisi mümkün değildi. Bazen sadece öyle olması gerekiyordu ve oluyordu.

Odama döndüğüm sırada, koridorun ortasında bir saniyeliğine durdum.

İç ile Dış Mıntikalar arasındaki kapıların kırılıp yıkıldığı ve Kurucu Kulelerin ele geçirildiği günden bu yana dört gün olmuştu. Silas'ı vurmanın üzerinden dört gün geçmişti.

Clarke öldüğünden beri dört gün...

Bunun, bir şekilde her şeyin sonu anlamına geleceğini düşünürdüm. Bu saflığımın ne zaman biteceğini merak ettim. Bir tek hamle ile dünyanın tamamını tamir edeceğimi hayal etmeyi ne zaman bırakacağımı...

Zaferin getirdiği adrenalin ve heyecan sönünce, ortaya çıkan ilk mesele hastalık oldu. Oasis'e karşı zafer kazanmış olsalar da, insanlar hâlâ ölüyorlardı.

Silas yalan söylememişti, yani en azından panzehir konusunda. Bombalar etkisiz hale getirilip Selyan şehri ele geçirildikten sonra, Genesis saklandığı yerden çıktı ve panzehir de bir barış hediyesi olarak sunuldu. Yaralı bir şehrin yapabileceği kadar süratle, panzehir ile tedavi için çalışıldı.

İsyanlar da hasarsız atlatılmamış ve bir anda o hasarın yükü bizim omzumıza kalmıştı.

Oasis artık bize aitti ve bu da Oasis'in yaralarının da bize ait olması anlamına geliyordu.

Johnson'ın ölüm haberi yayılır yayılmaz, görevlilerin çoğu iktidar değişimini kabul etti. Etmeyenler de, Silas'ın hastalığı yaymasına yardım eden Genesis üyeleriyle birlikte cezaevine atılmış, yargılanmayı bekliyordu.

Artık şehri sükûnete döndürmeye ve istediğimizi elde etmek için nelere ihtiyacımız olduğunu bulmaya çalışıyorduk: Tüm hayatlarını sefalet içinde yaşamış ailelerin, düzgün evlere yerleştirilmesi gerekiyordu. Açlar için yiyecek. Yaralı ve hastalar için tıbbi müdahale. Sonuçta yüz binlerce insanın hayatını, bir çırpıda tamamen değiştirmiştik. Belki iyiye doğru bir değişimdi ama eskiden bir sorumluluğumuz yokken, artık bizim sorumluluğumuz altındalardı.

Kaynak ve imkânlarımızın, denge ve düzeni oturtana kadar herkesi hayatta tutmaya harcanması gerekmediğinde, Duvar da yıkılacaktı. Hâlâ geceleri uyuyamıyordum ama artık iyi bir sebepleydi. Çünkü gün boyu on sekiz saat çalışıyordum. Fakat buna değiyordu.

Başımı sağa sola salladım. Uykusuzluk beni böylesi hallere daha meyilli yapıyordu. Koridorlarda, merdivenlerde kendimi uyku ve hatıraların arasında bir yerde buluyordum.

Kapısını itip açtım. Uyuyamadığımda geldiğim yer burasıydı.

Bir hastane odasında, yastıklara yaslanmış hâlde uzanıyordu. Bileğine ve boynuna bağlı borular vardı. Uyuyordu. Yanındaki sandalyeye oturdum, elimi avucunun içine aldım. Parmakları seğirdi ve hafifçe inledi.

“Kim o?” Doğrulup oturmaya çalıştı ama ben onu nazikçe yerine ittim.

“Benim, Jay, Quincy.”

“Oh,” dedi biraz rahatlayıp. “Saat kaç?” Sesinde uyku sersemliği vardı.”

“Bilmiyorum,” diyerek güldüm. Son günlerde bu cevabı ne kadar çok veriyordum. “Gecenin ikisi mi? Üçü mü? Haberim yok.”

“Neredeler? Kole nerede? Clarke nerede?”

O böyle dediğinde, içim burkuldu. Kalbim burkuldu, burkuldu ve tamamen duracağına yemin edebilirdim ama durmadı.

İnatla, inatla çalışmaya devam etti.

Jay hareketsiz kaldı, sonra da olanları hatırlayıp, yatak örtülerinin üstüne geri bıraktı kendini. Bazen böyle oluyordu; çok fazla ilaç aldığı ve yorgun olduğu için, gerçekleri düşlerden ayırt edemiyor, geçmiş ile bugünü karıştırıyordu.

“Niye uyumuyorsun sen?” diye sordu bir süre sonra.

“Yorgun değilim çünkü.”

“Ben yorgunum,” dedi. “Sürekli yorgunum. Şunlardan...” diğer eliyle çarşafın arasından boruları arayıp buldu, “bana ne halt veriyorlarsa, artık hiç uyanık kalamıyorum.”

“Şimdi uyanıksın işte.” Gülümsemeye ve sesimde bunu duyurmaya çalıştım ama sonuçta gözyaşları içinde titrek bir sesle konuşmuş oldum.

Keşke ağlamadan durabilseydim. Keşke buraya her geldiğimde ağlamasaydım.

Bandajlı gözleri arasından sanki görebiliyormuş gibi, başını bana doğru çevirdi. Sanki bandajlar çıkarılsa bile görebilecekmiş gibi her şeyi.

“Evet,” dedi, “çünkü uyandırdın beni de ondan.”

Bu sefer gerçektir, sahiden güldüm. Onun gülümsemesi de geri geldi. Muzip, kurnaz gülümseyişi yine de, eskiden hatırladığım o bıçak gibi keskin gülüş değildi artık.

“Çocuk geri döndü mü?” diye sordu. Ben ise sessizleştim.

“Hayır,” diye fısıldadım. Genesis elemanlarının geri kalanını da getirmek için, korugana bir ekip göndermiştim. Sophi’yi dâhil. Ama henüz dönmemişlerdi. Ben onlarla gitmemiştim.

Jay iç çekti.

“Yakında dönerler,” dedim.

Alay eder gibi güldü, ama uykuya yavaştan geri döndüğünü görebiliyordum.

“Ne?”

“Her gün bunu söylüyorsun,” diye mırıldandı ve sonra gerçekten uyudu.

İki saat daha onunla birlikte kaldım. Yapacak daha iyi bir işim yoktu. Odada dolanıp düzeltilmesi gerekmeyen şeyleri düzelttim, yatağının yanındaki bardağa su doldurdum.

Ayakucunda duran notları aldım ve neler yazdığını zaten bildiğim hâlde sayfaları karıştırdım. Hastalık çoktan vücudunu harap etmişti. Panzehir onun Jay’i öldürmesine izin vermeden hastalığı öldürmüştü belki, ama Jay’i onarmamıştı. İki gözü de kör olmuş ve dev irisler gibi kapkara görünüyordu. İç organları etkilenmişti ama doktorlar etkilerin çoğunu geri çevireceklerini inanıyorlardı. Belden aşağısı da felçliydi.

Hayatta olduğu için şanslıydı.

Hayatta olduğu için şanslı...

Jay’in hayatta olduğu için şanslı olduğunu biliyordum bilmesine ve buna deli gibi seviniyordum ama aklımın bir yanında bunun ne kadar gelişigüzel ve nedensiz olduğunu düşünüyordu, aklım almıyordu: Hastalıklı olanlar yaşamış, Safkanlar ölmüştü.

Varlardı ve şimdi gitmişlerdi.

Kalabalık koridorlardan geçip ön kapıdan çıkarak hastaneyi terk ettim ve İç Mıntıka’ya geri döndüm. İçeride düşündüğüm-

den daha uzun kalmış olmalıydım; gökyüzü gün doğumunun ilk pembeliğine bürünmeye başlamıştı.

Dışarı çıktığımda hâlâ, hem bu kadar tanıdık hem de bu kadar farklı gelmesine hayret ediyordum. İç Mıntıka'da meydana gelen hasar yavaş yavaş tamir ediliyordu ama farklı görünmesine neden olan şey bu tamir değildi. Daha dipte, Oasis'in teninin altında bir şey, bir daha asla eskisi gibi olmayacak bir şeyden kaynaklanıyordu.

O güne kadar olduğumuz kişilerden farklıydık artık ve bu değiştirebileceğimiz bir şey değildi.

Clarke dün defnedilmişti ve ben yanında olan tek kişiydim. Bedenini toprağa indirirlerken başında durdum, içimden buna engel olmak geldi. Kâbus gibi geliyordu bu ve bitmesini istiyordum. Durdurmak ve böylece nefes alabilmek, böylece olanları düzeltmenin bir yolunu bulmak istiyordum.

Onu gömerlerken ailesi yanı başında değildi. Tanıdığı hiç kimse orada değildi. Bir tek ben vardım ama bu yetmezdi. O öldüğünde tüm dünya darmadağın olmalıydı, ama olmadı. Ben darmadağın oldum ama bu yetmezdi.

Jay'ın kaldığı hastaneden Dış Mıntıka'ya ve oradan da koğuşlara gitmem bir saatten fazla sürdü. Bir mıntıkadan diğerine hiçbir güvenlik olmadan böyle geçiyor olmak tuhaf geliyordu. Artık bunlara pek mıntıka denemezdi sanırım.

Koğuşların koridorlarında bir hayalet gibi dolaştım. Tüm olanlardan sonra etrafımda bu duvarlar artık bana çok garip geliyordu. Sanki anlamlarını kaybedip farklı bir şekilde geri kazanmışlardı.

İsyanlar sırasında kafeterya bölümünde yangın çıkmış, bu yüzden odanın tamamı berbat hâldeydi ama binanın geri kalanı sağlam hâlde duruyordu. Burayı insanların içinde yaşamak iste-

yecekleri türde bir yer haline getirmek bizi epey uğraştıracaktı. Ama nedense, bunun olmasını elimde olmadan çok istiyordum.

Merdivenlerden inerken kalbimin teklediğini ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim.

Sophi.

Odanın ortasında duruyor, binanın halini incelerken küçük bir daire çizerek yürüyordu. Elimle ağzımı kapatıp, ona doğru yürüdüm. Nabzım kulaklarımda atıyordu.

Küt.

Küt.

Küt.

“Hey,” dedim onun tam karşısında durup.

Bana doğru döndü ve gözleri irileşti. “Quincy,” diye mırıldandı ve rahatlamış gibi göründü. “İyi görünüyorsun.”

Önünde yere çömeldim, kafamın içinde Clarke’ın onunla ilgili söylediği sözleri duysam da gözlerime dolan yaşlara mani olamıyordum.

“Sen de iyi görünüyorsun.”

“İyiyim,” dedi. Beni ikna etmek ister gibi başını salladı. “İyiyim ben.”

Üzerimize bir gölge düştüğünü fark ettiğimde hemen başımı kaldırdım ve yavaşça yukarı baktım.

Kole.

Sophi ve Kole, Oasis’e döner dönmez doğruca buraya gelmişlerdi; çok yorgunlardı. İkisini en yakındaki sağlık merkezine götürmek ve bir şeyleri olmadığından emin olmak için kontrol ettirmek istiyordum. Ama şimdilik gözümün önünden ayrılmamalarını tercih ettim ve böylece koğuşun ortasında yere oturduk.

Geceyi burada geçirmem gereken zamanlar için burada tuttuğum battaniteler vardı. Sophi'nin uykusu geldiği belli olduğunda, uyusun diye ona bu battaniyeleri getirdim.

Kole onun korugandan buraya dönene kadar, yol boyunca geceleri neredeyse hiç uyumadığını söyledi. Şimdi ise Sophi köşeye kıvrılmış ve neredeyse başını koyar koymaz uykuya dalmıştı.

Buraya geri dönen tek kişi de Sophi değildi.

Sophi'nin uyumasını izlerken başımı kaldırdığımda, Kole bana yüzünde tuhaf bir ifade ile bakıyordu.

“Ne oldu?”

“Ne düşünüyorsun?” diyerek soruyu bana çevirdi.

Odaya bakındım. Boştu; ben binadaki tüm mobilyaları dışarı çıkardığımda, burası diğerlerinin gözüne terk edilmiş görüncekti.

“Tuhaf geliyor sadece,” dedim usulca. “Bunca zaman sonra buraya dönmüş olmak...”

“Nasıl?” Nasılını biliyordu aslında. Bunları o da yaşamıştı. Evini görmüştü, ayaklanmalardan beri Selyan şehrinin halini görmüştü. Artık her şeyin ne kadar farklı bir görünüm aldığını, kuleler ele geçirildiği saniyeden itibaren Oasis'in artık Oasis olmaktan çıktığını biliyordu.

Ama bir şey için üsteliyordu, bir tür bilgi almaya çalışıyordu. Dizlerini göğsüne doğru çekip beni dikkatle izledi.

“Tüm olan biten sona erdiğinde, buradan çekip gitmek isteyeceğimi sanırdım,” dedim. Yerdeki beton tozlarının üzerine elimde şekiller çiziyordum. “Var gücümle buradan çok uzaklara kaçarım ve bir daha da geri dönmem, sanırdım. Ama şimdi gerçekten her şey bittiğinde... Gidemiyorum.”

“Neden?” Arkasındaki pencereden içeri sızan ışık, odada uçuşan ince tozlara vuruyor, o beni seyrederken hava ışıltıyor gibi görünüyordu.

“Nedenini bilmiyorum.” Onunla göz göze gelmemek için, gözlerimi beton zemine çevirdim.

“Emin misin bundan?” dedi. “Çünkü bence biliyorsun.”

“Evet,” diye fısıldadım. “Belki de biliyorum.”

“Ve?”

“Yedi yaşından beri burada yaşadım. Ben buraya aitim ve galiba buranın da bana ait olmasını istiyorum. Küçükken çok berbattı. Hayal edebileceğim en korkunç yerdi bu bina. Üstelik ben güçsüzlerden biri bile değildim. Sürekli sataşılan ya da dövülenlerden değildim. Güçlüydüm. Benden korkuyorlardı, ben de onlardan korkuyordum, aslında hepimiz birbirimizden korkuyorduk.”

Tepkisini görmek için başımı kaldırdım ama yüzünde bir ifade yoktu. Sadece o sıcak ve kara gözleriyle beni izliyordu. Sanki kötü olan ne varsa emerek içine çekmeye, bana hiç bırakmamaya çalışıyordu.

Nefesimi verişim, bir şeyin düşüşü gibiydi.

“Oasis’ten kaçtığımda, eski benliğimi de arkamda bırakmak zorunda kaldım. Değişmek, farklı biri olma zorundaydım. Çünkü eski ben olsam, burayı hiç terk edemezdim. Ama geri döndüğümde, sanki ben gitmiştim ama o eski halim hep burada kalmıştı. Bu unutulmuş ve kaderine terk edilmiş yerde, ailesi ve arkadaşları olmadan, neyin içine düştüğünden habersiz, öylece bırakılıp gidilmiş o yedi yaşındaki çocuğun hatırası, burada kalmıştı. Ve benim onunla barışmam, kendimi affettirmem lazım.”

Dudaklarını alnıma, gözlerimin hemen üstüne bastırdı ve nefesim, yüreğim ile ağzım arasında bir yerde takılıp kaldı.

O bana yaklaştıkça, ben de ona yaklaştım. Ona daha, daha da yaklaştım ama yeterince yaklaşmış mıydım, bilmiyordum... Saçlarımı yüzümden çekti, parmakları saçlarımda gezindi, ensemdede bir noktayı buldu ve elini bıraktı.

“Artık nasıl nefes alacağımı bilmiyor gibiyim,” dedi benden uzaklaşıp ve sonra güldü. Ben ise onun sesini etrafıma toplamak istedim.

“Artık herhangi bir şeyi nasıl yapacağımı bilmiyor gibiyim ben.”

Ve bu harika bir şeydi. Gündoğumları ve günbatımları arasında bir yerdi bu, sevdiğim kadar sevmemem gereken bir yerdi bu. Sabahları henüz daha uykun açılmadan sabah kırağısının çarpıcı soğuşunu hissetmek gibi, dünyanın bir anda etrafında var olan her şey olmuşken...

“Seni seviyorum,” dedim iki nefesim arasında. Söyledim çünkü söylemek zorundaydım. Çünkü söylemeyince olmuyordu. Çünkü söylememek, onun da beni sevdiğini söylememesi düşüncesinden daha acı verici geliyordu.

Ama birini sevmenin olayı, yumuşak yerlerine vurmasıydı. Aşk boğazında, bileğinde, karnındaydı; bıçağın en derin kesebileceği yerlerdeydi. Ve birine aşık olmak demek, kaburgalarının arasında bıçağın saplanması için hazır bir yer olması demekti. Fakat birisine onu sevdiğini söylemek de, o saplanacak yerin nerede olduğunu göstermek gibiydi; bıçağı onun elini tutuşturup ona, sana güveniyorum, demekti.

Ve güveniyordum. Evet, güveniyor, güveniyordum, sınırsızca güveniyordum.

Kole bana gözlerini dikmiş bakıyordu, baktı, baktı, durdu; sonunda artık hiçbir şey söylemeyecek sandım.

“Ben seni o mutfaktayken sevdim,” diye fısıldadı. “Ellerimde kırık bir çay fincanı, arka cebimde de bir bıçak varken. Sana o zaman aşık oldum.”

Ona yanaştım, beni kolunun altına aldı. Buradaki bir başka güzel, sıcak ve güvenli yer. Burayı bununla dolduracaktım, bu soğuk binayı böylesi anlarla dolup taşana kadar dolduracaktım. Bu koridorlar artık acı çığlıkların nasıl bir şey olduğunu unutana kadar, kahkahalarla dolduracaktım.

“O zaman koğuşları baştan inşa ediyoruz,” dedi, bu anı ikimiz için sonsuza dek uzatırken. Boş odaya bakınıp gülümsedi. Daha şimdiden benim hayalimde gördüğüm gibi, gelecekteki güzel halini görüyordu buranın. “Ya sonra?”

“Sonra,” diye fısıldadım ve onu öptüm, ardından da gülümseyerek kendimi geri çektim: “Sonra bu dünyayı baştan inşa edeceğiz.”

"YEDİ YAŞIMDAN BERİ TÜM HAYATIM
'HAYATTA KALMAK' ÜZERİNE
KURULMUŞTU VE ŞİMDİ O HAYAT
BENDEN ALINMAK ÜZEREYDİ."

OASIS ile başlayan özgürlük savaşı, serinin ikinci kitabı **GENESIS** ile devam ediyor.

Quincy Emerson, Oasis için büyük bir tehditti. Kanında bulunan X geni, virüsü aktif hâle getirebilir ve tüm insanlığı yok edebilirdi. Kaçtığı Oasis topraklarının acımasız ve kanlı ellerine yeniden düşmesi planlarında yoktu. Yaşadığı açlık, sefalet ve şiddetle daha da hırslanmış olan Quincy artık tek başına değil. Ona yardım eden insanlar ve onu koruyan Kole var. Peki Quincy güvenmek istediği bu insanlar için kendini tehlikeye atabilir mi?

Oasis'in kirli sırlarının arasında Genesis'e ait bilgiler bulması hem onun hem de çevresindekilerin kurtuluş bileti mi, yoksa ölüm çemberi mi olacak?

'Eilis hızla sayfaları çevirtiyor.'
IRISH MAIL ON SUNDAY

'Bu distopyanın devamını beklemeye değer.'
SUNDAY BUSINESS POST

'Eilis'in kalemi göz kamaştırıcı şekilde parlak ve nef.'
IRISH EXAMINER

ROMAN

ISBN: 978-605-08-2794-1

İyi ki kitaplarım var...

genctimas.com

genctimas

genc_timas

Kapak tasarımı: Graham Thew